72ste JAARGANG No. 9444

MAANDAG 17 OCTOBER 1955

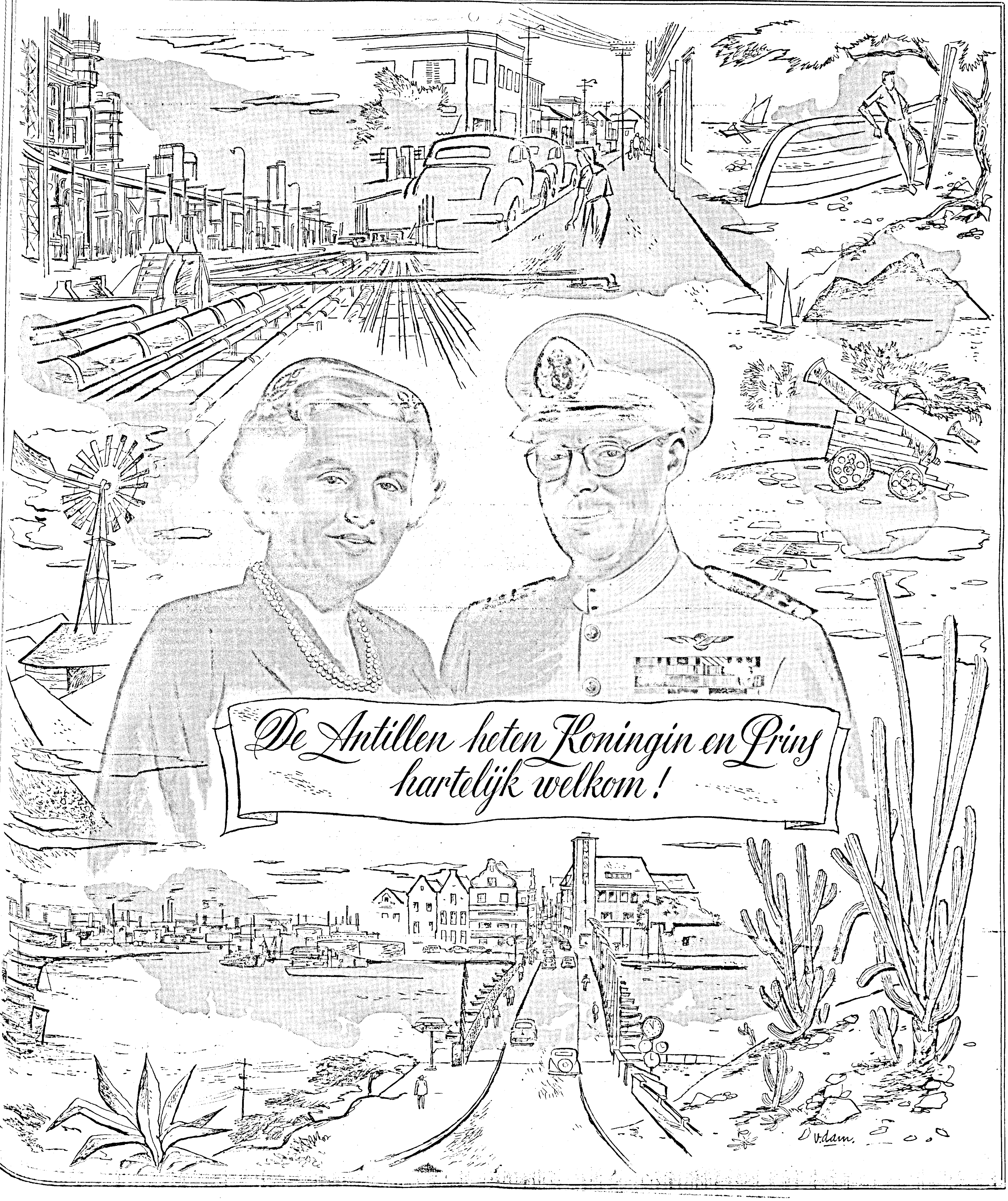
Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen

Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

KONINKLIJK PAAR uit Puerto Rico naar de Nederlandse Antillen onderweg

Goede hart van Koningin sprak voor ongelukkige Polygoon-cameraman

San Juan. — Het koninklijke paar is gisteravond om 19.49 uur Ant. tijd op het vliegveld van San Juan, op Puerto Rico, aangekomen, verwelkomd door gouverneur Munoz Marin. Onder een grote menigte op het vliegveld bevonden zich onder meer de Nederlandse consul, de heer W.A. Edemarlee, admiraal Orcverhall als vertegenwoordiger van de Amerikaanse militaire autoriteiten, de president van de Portorikense Senaat, Samuel Quinones, de voorzitter van het Huis, Erneste Ramos, de eerste rechter Bace Snyder, en de onderstaatssecretaris Arturo Carrión.

De koninklijke gasten brachten enige tijd door in het paleis van de gouverneur. Deze bezocht de vorige maand Nederland. Koningin Juliana gewaagde van de bezoeken, die zij aan Porto Rico bracht. Ook prins Bernhard bezocht het eiland in de oorlog. Zij dankten de gouverneur voor de grootse ontvangst. Om circa 21.15 uur Ant. tijd begaven de koningin en de prins zich aan boord van de „De Ruyter", welke spoedig daarna zijn reis naar de Ned. Antillen begon.

„Ach toe, waarom ook niet?"

Bij het vertrek van het koninklijk paar van Schiphol waren o.a. aanwezig de ministers Drees, Beel, Beyen, Donker, Algera, Staf, Lampe en Pos en de K.L.M. directeur Besancon. Koningin Juliana zei voor radio, televisie en pers, dat zij heel blij was deze mooie reis te maken, waarop zij zich lang had verheugd. Zij had gewacht tot het Statuut in werking was getreden. Binnenkort, aldus de koningin, zou zij een schat van ervaring opdoen en daarna heel gelukkig weer naar huis terugkeren.

Prins Bernhard zei bijzonder verheugd te zijn de Antillen en Suriname terug te zien en te zien vooruitgaan. Wel was zijn indruk, dat het program een beetje vol was, maar — aldus de prins — even zeker zullen we samen deze mooie reis tot een heel mooi en goed einde brengen.

Even na het koninklijk paar kwamen op Schiphol aan de prinsessen Beatrix en Irene, die zich verder bescheiden op de achtergrond hielden, toen de bemanning van de „Riebeeck" aan de koningin en de prins werd voorgesteld.

Het weer was intussen veranderd in een onvervalste Hollandse bui. Aan vijf masten woeien de vlaggen van de Verenigde Staten, Frankrijk, Engeland, Portugal en Nederland, daar op gebieden van die landen tussenlandingen worden gemaakt.

Op het platform stonden enige stewardessen met een groot aantal paraplu's gereed voor een droge overtocht van de hofhouding. De regen was intussen toegenomen tot een ware slagregen en daarom was de erehaag van Surinaamse en Antilliaanse vrouwen bestaande uit zes Hindoestaansen, achttien kotomissies, twee Javaansen, een Curaçaose, een Arubaanse, een Indiaanse en een Chinese, opgesteld in de hal. Blijde verrast door deze kleurige en charmante erehaag, zei koningin Juliana „Wat enig". Zij kreeg bloemen namens het Surinaamse verbond en de Srenang Kondre. Langzaam wandelde het koninklijk paar langs de erehaag, vriendelijk knikkend naar de dames. Hare Majesteit zei bij de uitgang van de hal „Ik zal maar de groeten doen van jullie allemaal, hè?"

Onder de striemende regenvlagen taxiede de „Van Riebeeck" precies op tijd het platform af.

De reis naar de West was begonnen.

Hevig geschrokken

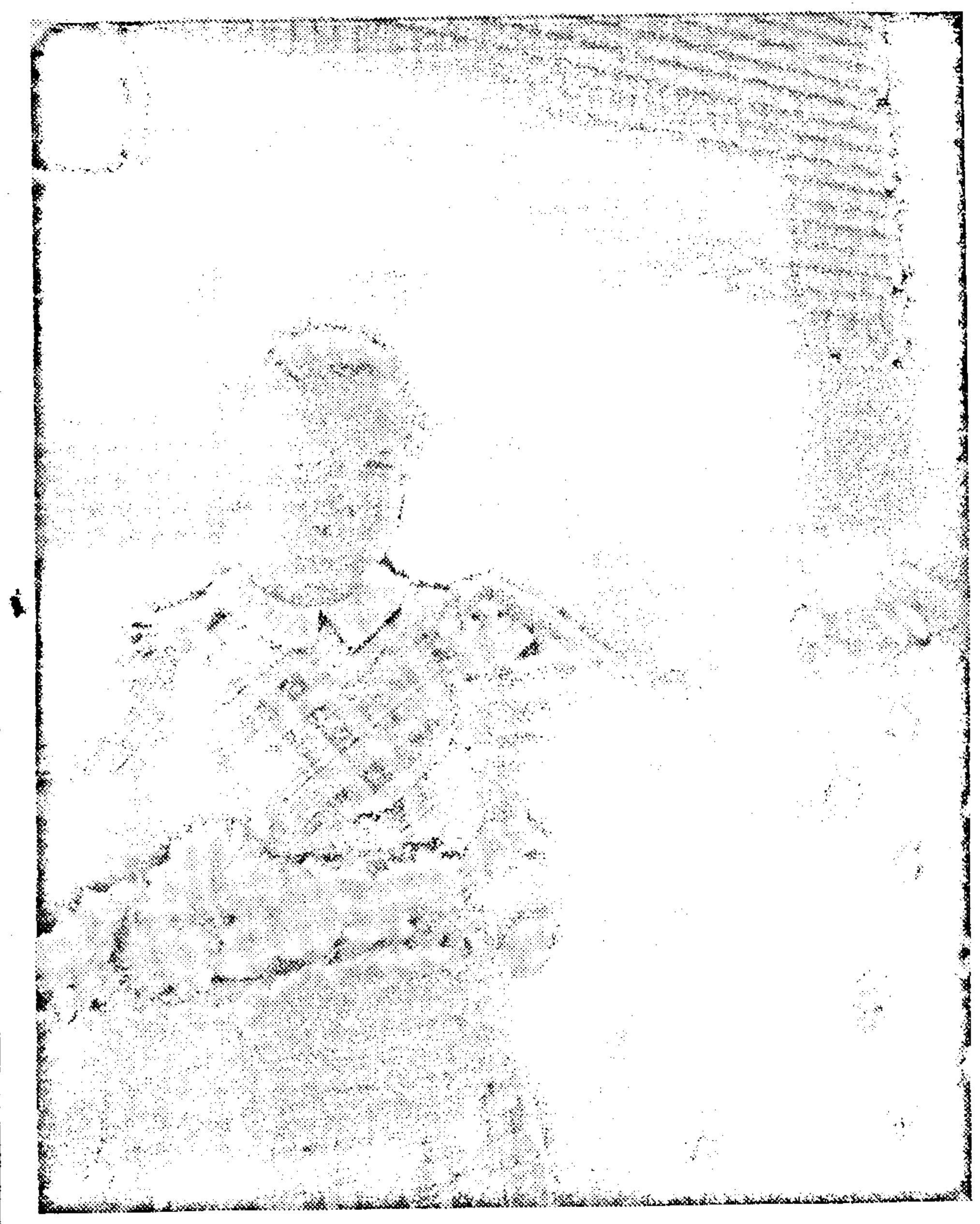
Voor het vertrek deed zich gistermiddag in de wachtkamer op Schiphol een zeldzaam, misschien zelfs uniek incident voor. Nadat zowel de vorstin als prins Bernhard hun enkele informele woorden voor de microfoons van radio en televisie hadden verteld, hoe zeer zij zich op het komende bezoek aan de West verheugden, kwam een van de cameramannen van Polygoon tot de ontstellende ontdekking, dat de film in zijn camera was blijven haken, een wel zeer slecht begin van de speciale lange kleurenfilm, die Polygoon van de reis zal vervaardigen. Hevig geschrokken deelde hij zijn ontdekking aan zijn chef mede en tenslotte zagen de talrijke journalisten en persfotografen, hoe koningin Juliana plotseling tussen de dicht opeen staande autoriteiten door naar prins Bernhard liep en hem toeriep: „Een Jobstijding: ik hoor, dat de film kapot is gegaan". Samen met vertegenwoordigers van de Rijksvoorlichtingsdienst en van Polygoon beraadslaagde het koninklijke paar vervolgens, wat er nu gebeuren moest. Men hoorde prins Bernhard de suggestie doen, dat Polygoon dan voor dit gedeelte van de reis maar de normale zwartwit-opname van de tweede camera moest gebruiken, dus de camera, die de gewone journaalopnamen maakt voor de bioscopen en die niet gefaald had. Het leek nauwelijks twijfelachtig, dat dit het enige zou zijn wat Polygoon overbleef.

Koningin zwichtte

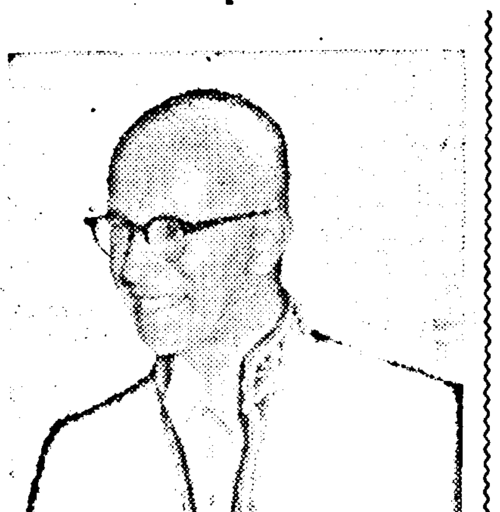
Doch plotseling zwichtte de Landsvrouwe. Er was trouwens weinig tijd om alle consequenties te overdenken. Was er op dat moment nog wel iemand, die eraan dacht, dat dit hele tafereeltje van seconde tot seconde door de allesziende lenzen van diverse televisie-camera's werd uitgezonden? En zo gebeurde het dus, dat vele Nederlandse families op het scherm zagen en hoorden, hoe zij tijdens de beraadslagingen plotseling tot de prins zei „Ach toe, waarom niet?" Ook prins Bernhard stemde toen toe en temidden van vele verwonderde blikken (lang niet iedereen wist op dat moment, wat er aan de hand was) schreden koningin en prins opnieuw naar het linkerdeel van de wachtkamer, waarbij zij wederom nauwlettend door de televisie-camera's gevolgd werd.

Nog eens!

Wat daarna volgde was uiteraard volkomen in afwijking van het protocol. Weer stelde het koninklijke paar zich achter de twee microfoons op en in de Nederlandse huiskamers roemden de televisie-kijkers het goede hart van hun koningin, die ondanks de vele bezwaren moeite nam om haar korte geïmproviseerde rede opnieuw voor de vuist uit te spreken. Nog waren de moeilijkheden niet van de baan, want, toen de vorstin voor de tweede maal onder het felle licht van de schijnwerpers en terwijl de camera's van film en televisie opnieuw op haar gericht waren, begon te spreken, bleek, dat intussen een der microfoons buiten werking was gesteld. Gelukkig had zij daar zelf al enigszins op gerekend, want ze was bij wijze van proef begonnen te spreken. Haastig verwisselde men de microfoon voor een andere en toen volgde dus het speechje van de koningin voor de tweede maal. Ook prins Bernhard herhaalde zijn woorden en trachtte darbij evenals de koninging voor zover hij zich dat kon herinneren dezelfde woorden te gebruiken.

Anjers zijn in deze dagen het symbool van de liefde der Antillianen voor Koningin en Prins. Met tienduizenden zijn de bloemen verkocht, waarvan de opbrengst bestemd is voor het Nationaal Geschenk, dat morgen aan H. M. de Koningin zal worden aangeboden.

De kotto-missies en het defilé

Willemstad. — Het Bestuur van JPF verzoekt ons mede te delen dat de Kotto-missies, de Besturen en leden van alle Surinaamse organisaties die in de Surinaamse groep aan het defilé deelnemen, de leden der JPF-wijkcommissies en de leden van JPF, die eveneens meedoen, op Dinsdag, 18 dezer te ZEVEN uur des avonds in de JPF-Club moeten samenkomen. Van daar vertrekt de groep naar het KSC-terrein, waar zij in vak G is ingedeeld (defilé-leider Hr. R. van Hoop). Teneinde een vlot verloop te verzekeren, worden allen verzocht op MAANDAG 17 dezer te *zeven* uur des avonds in de Club samen te komen, omdat dan een overzicht van de Surinaamse deelname aan de feestelijkheden wordt gegeven en evt. vragen kunnen worden gesteld en beantwoord. De Bestuursleden van de diverse verenigingen en de Voorzitters der wijkcommissies worden dringend verzocht aanwezig te willen zijn op deze samenkomst, die te acht uur eindigt.

DE ZETELS VOOR HET KONINKLIJK PAAR

Willemstad. — Tijdens de bijzondere zitting van de Staten der Nederlandse Antillen zal H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard op bijzondere stoelen welke uit het particulier bezit zijn van onze stadgenoot, de heer Is. Bloch. Het zijn twee stoelen uit de Louis XV collectie. De stoelen zijn rijk gebeeldhouwd, de zitting is voorzien van gekleurd brocaat in grijze overtrek.

PROCLAMATIE

VAN DE 17DE OCTOBER 1955

Aan de bevolking van de Nederlandse Antillen

Hare Majesteit de Koningin en Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins der Nederlanden hebben zich Zondagavond te San Juan aan boord van Hr.Ms. De Ruyter begeven en zijn thans op weg naar de Nederl. Antillen.

Als Kroonprinses heeft Hare Majesteit in 1944 een bezoek aan ons land gebracht. Zij komt terug als Koningin, Hoofd van de Regering van het Koninkrijk en van de drie landen waaruit het is samengesteld.

Laten wij daarom allen tezamen Koningin en Prins op waarlijk grootse wijze ontvangen en het bezoek tot een historisch gebeuren maken waarop Zij en wij trots kunnen zijn. Toont welk een vreugde in onze harten leeft dat Zij als onze Landsvrouwe in ons midden vertoeft. Laat Koningin en Prins een onvergetelijke indruk van onze schone eilanden en hun bevolking mee naar Nederland kunnen terugnemen.

Leve Koningin Juliana, leve Prins Bernhard !

STRUYCKEN

Vesta bedwingt SUBT in eigen huis

Willemstad. — Ofschoon de gedachten der meeste sportmensen thans gericht zijn op het komende sportdefilé, slaagde een energiek Vesta-elftal er gisteren toch in de aandacht op zich te trekken. Spelend op het SUBT-terein te Vredenberg was Vesta de eerste dit jaar, dat er in slaagde tegen SUBT gelijk te spelen, nadat deze club zeven achtereenvolgende wedstrijden had gewonnen.

Een gelijk spel, dat vergeleken kan worden met een overwinning, leverde de Santa Maria-jongens een kostbaar competitiepunt op, dat hen voorlopig op de voorlaatste plaats laat en Estudiantes van Mundo Nobo als hekkesluiters.

De wedstrijd begon om 4.20 uur, hetgeen te laat bleek te zijn om aan de vroeg invallende duisternis te ontkomen. SUBT begon met slap spel, het voelde zich zeker van de overwinning. Vesta weerstond de eerste aanvallen met gemak en ging na ongeveer tien minuten spelen zelf tot de aanval over. Het spel ging op en neer en het leek alsof ook deze wedstrijd één van de slechtste zou worden van de competitie. Toen iedereen zich er al mede getroost had, dat men op een volgende wedstrijd moest wachten om goed voetbal te zien, kwam er plotseling leven in de brouwerij. Vesta toog op rechts ten aanval, waarbij het slechts back Canword op zijn weg ontmoette. Da Costa Gomez gaf in de 35e minuut door naar midvoor Henriquez die Canword te vlug af was. En met een zeer goed gericht, doch zacht schot scoorde de Vesta-midvoor het eerste doelpunt van de wedstrijd: 1—0 voor Vesta.

SUBT nam direct maatregelen en verving de kleine Jopie Thielman, die niet zijn beste middag had, door Manchi Felipa. Dit bleek een verstandige verandering. Het spel in de SUBT-voorhoede leefde op en het Vesta-doel doorstond enige hachelijke momenten. Drie minuten voor het einde van de eerste helft plaatste linksbuiten Gomez keurig voor het doel en vóór keeper Pinedo kon uitlopen, kopte de invaller Felipa in het doel: 1—1 Met deze stand ging de rust in.

De tweede helft werd 45 minuten van hevig strijden, met SUBT licht in het overwicht. Vesta benaderde het SUBT-doel verschillende malen zeer gevaarlijk, maar Canword en Koolman waren in deze helft in topvorm en Vesta kon niet meer doorkomen. Aan de andere kant bombardeerde de SUBT-voorhoede het Vesta-doel hevig, maar oud-internationaal Chebu Pinedo bewees zijn klasse en weerstond moedig, ofschoon tegen het einde het leer wegens de ingevallen duisternis zeer moeilijk te zien was. De harde strijd in de tweede helft bracht geen verandering in de stand; bij het laatste fluitje van scheidsrechter Van Ham was de stand nog steeds 1—1 gelijk.

"KATY" EN CURACAO

De orkaan "Katy" was gistermiddag ook op Curaçao merkbaar. Langs de Zuidkust kwamen hoge golven naar de kust opzetten, die hoog opspatten toen op de rotsen werden gebroken. Op Piscaderabaai werden veiligheidshalve alle zwemmers het water uitgehaald, want het was te gevaarlijk. Ook bij Vaersenbaai en St. Michielsbaai was de zee ruw.

Nationaal Geschenk

Willemstad. — De penningmeesteresse van het Comité Nationaal Geschenk, mevr. E. Dankmeyer, verstrekte de navolgend mededeling omtrent de Anjer Actie.

De Bruto opbrengst van de papieren witte Anjers bedraagt ƒ 17.630,10.

De Netto opbrengst van de Kindermodeshow is ƒ 756.—.

De netto opbrengst van de dansavond te Piscaderabaai bedraagt ƒ 2.334,15.

Totaal ƒ 20.720,25.

In verband met de door de Regering vastgestelde algemene feestdag ter gelegenheid van de aankomst van Koningin Juliana en Prins Bernhard zal ons blad morgen niet verschijnen.

Eilandgebied Curacao

Keuring van motorrijtuigen

Het Bestuurscollege maakt bekend, dat in verband met het Koninklijk Bezoek aan de Nederlandse Antillen, het KEURINGSLOKAAL VOOR MOTORRIJTUIGEN te Rio Canario op de 18e, 19e en 20e October 1955 voor het publiek GESLOTEN is.

De Gezaghebber,
M. P. GORSIRA.
De Secretaris,
J. VAN TOORN.

Wanneer morgen vroeg Nederlands slanke kruiser „De Ruyter" aan de kade van Curaçao's Nieuwe Haven meert en Koningin Juliana onder de gedragen tonen van het aloude Wilhelmus Antilliaanse bodem betreedt, wil dit zeggen, dat deze eilanden een moment in hun historie beleven, waarvan de betekenis nauwelijks door enig ander belangrijk feit in hun geschiedenis wordt geëvenaard. De illustre Koningin der Lage Landen komt niet als de Monarche van 'n bevriende natie, maar als de Draagster van de Kroon van het Koninkrijk, waarvan Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen de gelijkwaardige delen uitmaken.

Het is nog geen jaar geleden dat de nieuwe rechtsorde, zoals deze in het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden is vervat, werd bevestigd en afgekondigd. Hiermede was het drieledige Rijk en de zo lang verhoopte zelfregering der Nederlandse Antillen een feit.

Maar de mens, die van uiterlijke tekenen houdt, ziet de zin der dingen gaarne in waarneembare en tastbare zaken verbeeld.

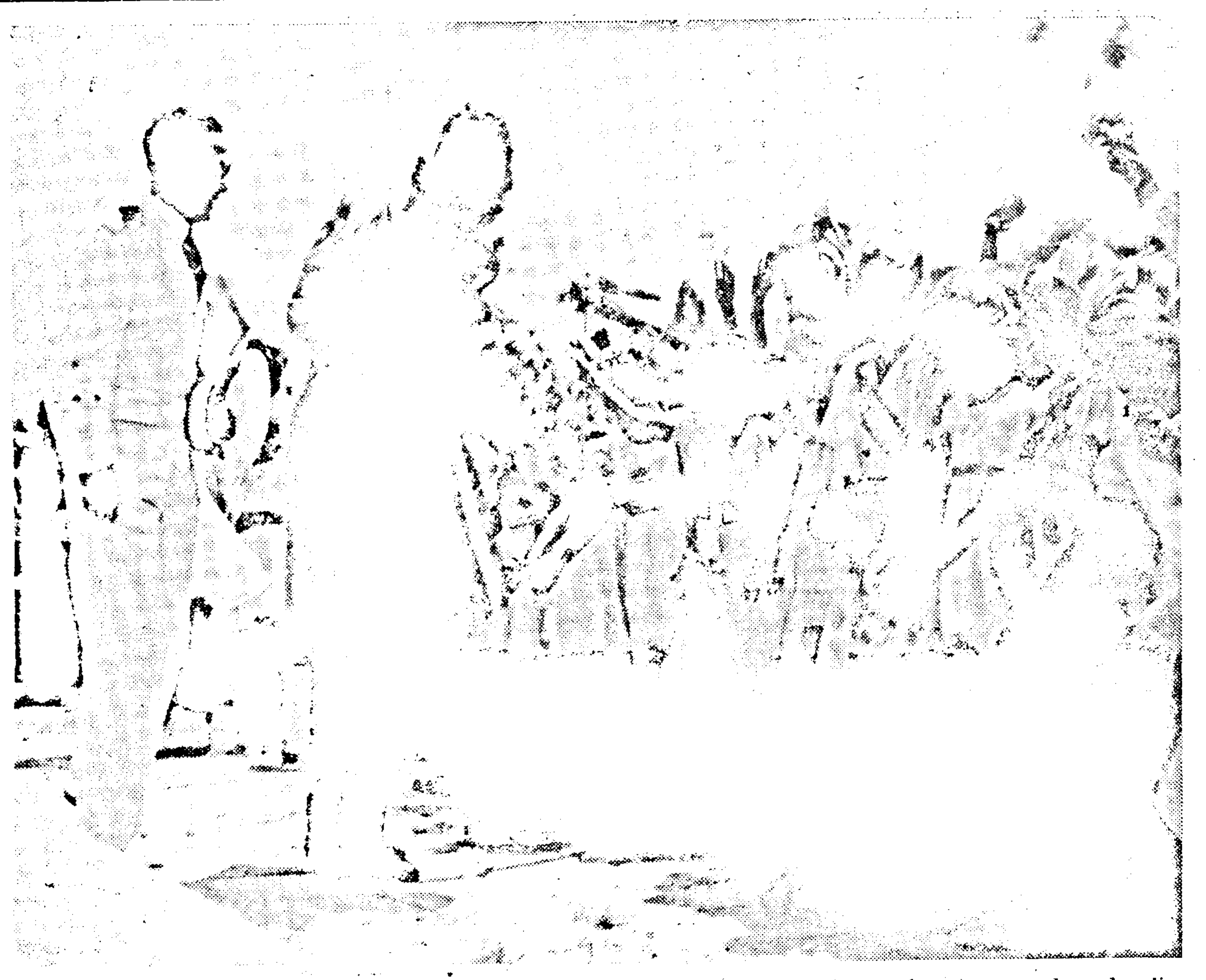
En daarom was de komst van de Koningin, de Draagster van de Kroon van dit nieuwe en in heel de wereld als uniek beschouwde Koninkrijk voor hem het hoogste ogenblik in deze keten van opeenvolgende belangrijke feiten, die hem steeds dichter bij de autonomie brachten.

Deze Koningin thans in ons midden.

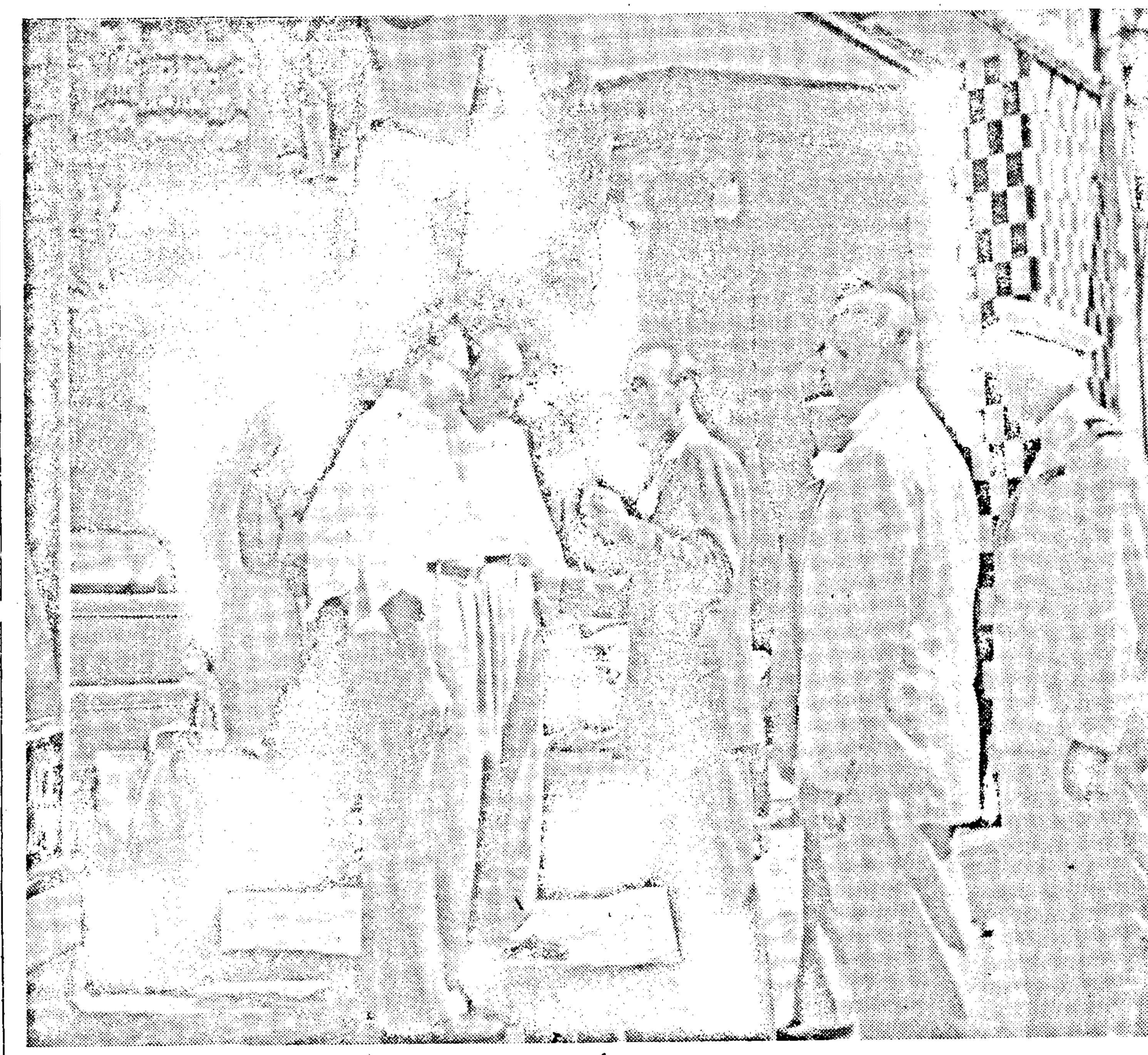
Het zal voor ieder van ons van belang zijn de diepere betekenis der plechtige gebeurtenissen in de komende dagen zo intens mogelijk in ons op te nemen. De Koningin temidden van de vertegenwoordigers van het volk in de Staten en sprekend tot hen. De Koningin, zich richtend tot de jeugd. De Koningin, het monument onthullend, dat de autonomie verzinnebeeldt. De Koningin, zich vertonend aan het volk in de talloze rondritten over alle eilanden van ons Rijksdeel. Dit alles is veel en veel meer dan een beleefdheidsontmoeting of een gelegenheid, die het volk in staat stelt zijn Vorstin nu ook eens van nabij te zien.

Dit bezoek staat in rangorde gelijk met de hoogtepunten der Nederlandse en Antilliaanse geschiedenis, omdat het de bezegeling en het sluitstuk vormt van hetgeen Nederland en de Antillen vrijwillig en in een geest van vriendschap en saamhorigheid over hun toekomst zijn overeengekomen. Een toekomst, die juist zoveel belooft, omdat de landen deze zelfstandig, doch hand in hand en schouder aan schouder zijn ingegaan. Wanneer de wereld in deze dagen het oog op de kleine Nederlandse Antillen gericht houdt, dan is dit omdat hetgeen hier gebeurt er een sprekend voorbeeld van is hoe ingewikkelde problemen op een simpele wijze kunnen opgelost worden, mits dit slechts geschiedt in een geest van vertrouwen en wederzijds begrip.

Dat Koningin Juliana in Haar staatsierijtuig door Willemstads straten rijdt, wil eigenlijk niets anders zeggen dan dat wij degenen, die ons in deze dagen in onze feestvreugde bezig zien, willen tonen, dat de nieuwe staatkundige constellatie van het Rijk der Nederlanden geen leuze is, maar een tastbare werkelijkheid waarover wij en de geslachten die na ons komen ons blijvend zullen verheugen. Het is om die reden, dat het volk der Nederlandse Antillen dit bezoek van de Kroondraagster van het driedelige Rijk zal beleven als de bezegeling van datgene waarnaar het de eeuwen door zo hevig verlangd heeft: in vrijheid en naar eigen inzicht zijn zaken te kunnen behartigen, verantwoordelijkheid te mogen dragen en hierdoor zichzelf te kunnen opstuwen in de vaart der volkeren.

Tijdens Haar bezoek aan Curaçao in 1944 werd Koningin (toen nog Prinses) Juliana ook ontvangen door de vliegegemeenschap. Hier ziet men Haar bij de Emmastadse jeugd, die, zoals de foto toont, bloemen op Haar pad strooide. Wanneer men meer over dit bezoek wil weten, dan leze men het verslag op pagina 9 in de extra bijlage van de „Amigoe di Curaçao" van heden.

Behalve in 1950 heeft Prins Bernhard ook in 1953 een bezoek van enkele dagen aan Curaçao gebracht. Bovenstaande foto toont de Prins in de winkelwijk Punda in gezelschap van enkele autoriteiten, die hem tijdens zijn „shopping-uurtje" van advies dienden. Een exclusieve „Amigoe"-opname, welke een aardige herinnering vormt aan het laatste bezoek van de Prins aan de Nederlandse Antillen.

Persoonlijke herinneringen aan een historisch bezoek

„Met mijn hoed af en mopperend passeerde ik de Prinses"

Willemstad. — We zijn nog lang niet uitgepraat over het bezoek van onze Prinses Juliana in 1944 en nu staat Haar bezoek voor de deur als regerend Vorstin! Het was toen nog oorlog en het reizen lang niet zonder gevaar. Onze eilanden behoorden tot het weinige, wat er nog aan vrije Nederlandse grond over was. Voor de Prinses moet het een even merkwaardige als indrukwekkende gewaarwording zijn geweest, zich welkom te weten op een overzees stuk Nederland, toen het Europese Nederland al zo lang voor haar gesloten was.

„.... het even eerbiedige als hartelijke welkom van de bevolking, de genegenheid, welke van alle kanten naar Haar toestroomde, hebben de Prinses diep ontroerd. Zij waren een verschijnsel, dat ook Europese Nederlanders verraste en dat de vele Amerikaanse vrienden hier verbaasde vragen deed stellen over de aard van ons Koningschap....

Het was een demonstratie van trouw, van aanhankelijkheid en eenheid, waarvan de betekenis, met name in oorlogstijden zeker op zulke cosmopolitische eilanden als Aruba en Curaçao en op het Engels sprekende St Maarten, aan niemand ontging. Dat de Prinses zo van harte Haar tevredenheid uitdrukte over het bezoek, is voor ieder hier een voldoening geweest." (Dr P. A. Kasteel in zijn „Woord Vooraf" van de in 1945 uitgegeven gedenkalbum.)

Veel veranderd

Het zijn nog dezelfde eilanden, maar iets is er wel veranderd. Als we een vriend na elf jaar terugzien, is hij nog de zelfde vriend, maar de voorbije elf jaren hebben sporen bij hem achtergelaten. Zo ook hier. In die elf jaar zijn er velen bijgekomen, velen heengegaan, velen ook overleden. Het uiterlijk van de stad en land is veranderd door nieuwe gebouwen, nieuwe wegen, hele nieuwe stadswijken. De Gouverneur (zijn naam is klein, maar zijn daden benne groot!) bekleedt sinds jaren een hoge positie in Chili en op de Nederlandse Antillen heeft hij al twee opvolgers gehad.

Herman de Man en Nilda Pinto, samen op een Curom-foto met hun „kanariepietjes" (het alleraardigste kinderkoortje): beiden overleden in Nederland, beiden jong, beiden onverwacht. Twee mensen, waarvan nog zoveel goeds te verwachten was, waaraan Curaçao zoveel goeds reeds te danken had. Mgr Verriet, de eerste op de avondreceptie in Fort Amsterdam, de beminde Bisschop, die te veel vergde van zijn verzwakte krachten. Na een langdurige ziekte en een daarop volgende kortstondig herstel, stierf hij toch weer plotseling. „U mag met het vliegtuig naar Aruba, Mgr, maar dan moet u na aankomst dadelijk een paar uur rust nemen", had de dokter gezegd. Mgr nam géén rust. Toèn dwong God hem tot de eeuwige rust.

En op een volgende foto bij die zelfde receptie genomen, zie ik marineofficieren, die allang weer weg zijn en ir G. Schoorl, de even sympathieke als bekwame Directeur van Openbare Werken.

Wie stand hield, en dit blijkbaar van plan is nog lang te doen, is Peter Stuyvesant (wiens been niet op Monte Berde begraven ligt). De Prinses heeft zijn bronzen beeltenis onthuld gedurende haar bezoek alhier in 1944. **Hij** heeft onder die elf jaren niet geleden. De „bronzen Petrus" staat daar nog altijd even uitdagend, met zijn tartende blik: „Heb het hart eens om me tegen te spreken!" Echt zoals hij geweest moet zijn.

Wat een kinderen!

Bij Haar ontvangst te Barber, destijds het Rijk van Districtsmeester Van Eps, werd de Prinses voorafgegaan door twee „oude vrouwtjes", die bloemen strooiden. Maar die oude vrouwtjes waren niet echt: het waren schoolkinderen, opgedoft als grootmoedertjes. We kunnen op de foto hun gezichten niet zien, maar de veronderstelling is niet gewaagd, dat het nu wel moedertjes zullen zijn (en misschien bij een volgend bezoek grootmoedertjes). Curaçao zal voorlopig niet uitsterven. Wat een kinderen bij die zanghulde in Fort Amsterdam! Hoe is ons „Binnenhof" vol kunnen stromen en later weer leeg, zonder dat er iemand doodgedrukt is! Maar het is gelukt. Als goed afgerichte legerscharen trokken de kinderen in eindeloze colonnes weer weg door de voorpoort, langs de Prinses, die ze nu van zeer nabij konden zien. Ik liep ook mee, als een officier naast de troepen. Raakte verward in de pogingen om de Prinses te passeren met mijn hoed in de hand en tegelijk zonder zonnebril. Maar ik kwam niet klaar; ik heb maar twee handen en ik had er drie moeten hebben om dat klaar te krijgen. Met mijn hoed af en mopperend in mezelf, passeerde ik de Prinses, die misschien nog dacht, dat ik tegen Háár mopperde. Dr Goslinga zag het gebeuren en grinnikte in zijn massieve baard.

Het is lang niet alles om Prinses te wezen. In ziekenhuizen moet je allerlei griezelige instrumenten bewonderen en op de C.P.I.M. diepgaande belangstelling tonen voor flessen met gevaarlijke drankjes.

Scherpenheuvel heeft een andere Rector gekregen en een andere Directeur, maar de onsterfelijke Frater Radulphus woont er nog op zijn rustige kamer en er ontgaat hem nog geen enkele belangrijke gebeurtenis op onze eilanden.

En wat een snoezige prent vol kleine meisjes van Santa Rosa's weeshuis! Ik zie er een tussen, die nu zelf voor de klas staat als onderwijzeres.

De andere eilanden

Op Aruba werd de Prinses ontvangen door de heer Isaac Wagemaker, gedurende 16 jaar Gezaghebber van dat eiland. Een zeer verdienstelijk man, die ook alweer lang vertrokken is. Om de Lago-terreinen te „mogen" bezoeken, ontving H.K.H. een speciaal voor Haar vervaardigde badge met Haar portret.

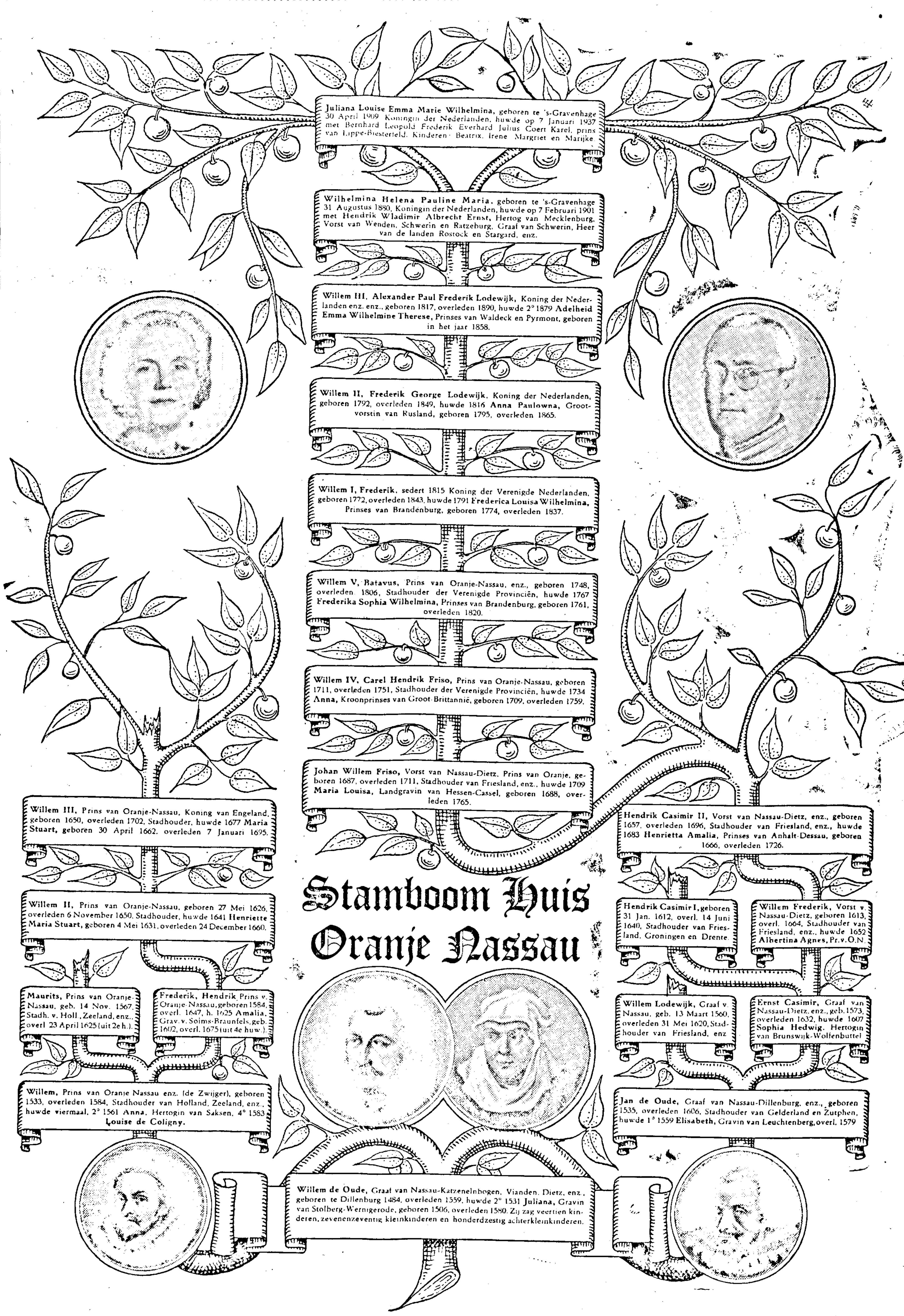
Op Bonaire zwaaide Gezaghebber Krugers (X. Y. Z.!) de scepter en de heer Charles Hellmund behoorde als lid van de Raad van Politie tot de Commissie van Ontvangst. „Shon Cha" is alweer jaren geleden naar betere gewesten overgehuisd. De „Marine-afdeling" werd geïnspecteerd. Gevaarlijke dingen zijn die speedboten. Je moet je eigen de hele reis vasthouden, anders vlieg je van boord af. „Vorige week is er hier nog een in de lucht gevlogen, Eerwaarde", zeide de gezagvoerder bemoedigend. „O, zei de meereizende pastoor en bad in stilte een schietgebed!

Op St Maarten stroomden de Bovenwinders samen om de Prinses te ontmoeten. Ook daar zal Hare Majesteit nu verschillende nieuwe gezichten ontmoeten.

En dan zien we nu met vernieuwde geestdrift de komst van onze Vorstin tegemoet. Want ook voor Haar is er iets heel belangrijks veranderd in die elf jaren: Zij heeft het bestuur over het Land overgenomen van haar Moeder en we hebben er lang over gedaan om te wennen aan de nieuwe titulaturen: **Prinses** Wilhelmina en **Koningin** Juliana!

Wij roepen Haar en Prins Bernhard een geestdriftig welkom toe in ons pas autonoom geworden Rijksdeel. Moge hun verblijf in ons midden in de annalen van onze eilanden geboekstaafd blijven als het hoogtepunt in de hele geschiedenis der Nederlandse Antillen.

M. D. Latour O.P.

Uit het leven van Koningin JULIANA

30 April 1909:
H. M. Koningin Wilhelmina schenkt het leven aan Prinses Juliana.

5 Juni 1909:
Doopplechtigheid van Prinses Juliana in de Willemskerk te 's-Gravenhage.

2 Mei 1927:
Installatie als lid van de Raad van State door H.M. de Koningin.

12 Juni 1927:
Bevestiging als lidmate van de Nederlandse Hervormde Kerk in de Julianakerk te 's-Gravenhage.

22 September 1927:
De Prinses laat zich inschrijven als studente in de rechten aan de Leidse Universiteit.

31 Januari 1930:
Zij ontvangt het Ere-Doctoraat in de letteren en wijsbegeerte van de Universiteit te Leiden.

1 December 1934:
Benoeming tot Voorzitster van het Nederlandse Roode Kruis.

8 September 1936:
Verloving van H.K.H. Prinses Juliana en Z.D.H. Prins Bernhard. Aankomst van het verloofde paar te 's-Gravenhage.

7 Januari 1937:
Prinses Juliana en Prins Bernhard treden te 's-Gravenhage in het huwelijk.

7 Jan. — 6 Apr. 1937:
Huwelijksreis van het Prinselijk Paar naar Krynica, Krakau, Boedapest, Wenen, Zell am See, Bologna, Monte Carlo en Parijs.

31 Januari 1938:
H.K.H. schenkt ten Paleize Soestdijk het leven aan Prinses Beatrix.

5 Augustus 1939:
H.K.H. schenkt ten Paleize Soestdijk het leven aan Prinses Irene.

12 Mei 1940:
Het Prinselijk gezin moet het vaderland verlaten.

31 Mei 1940:
Doopplechtigheid van Prinses Irene in de Kapel van het Buckingham Palace te Londen.

2 Juni 1940:
Prinses Juliana vertrekt met de kinderen uit Engeland naar Canada aan boord van de „Sumatra".

13 — 24 Juni 1940:
Verblijf te Montebello en vestiging te Ottawa.

18 — 19 December 1940:
De Prinses is de gast van President Roosevelt te Washington.

17 Juni 1941:
Juliana ontvangt het Ere-Doctoraat van de University van Princeton.

19 Januari 1943:
De Prinses schenkt in het „Civic Hospital" te Ottawa het leven aan Prinses Margriet.

26 Febr. — 5 Mrt. 1944:
Bezoek aan de Antillen en Venezuela.

3 Mei 1945:
De Prinses arriveert met H.M. de Koningin te Gilze-Rijen bij Breda.

5 — 9 April 1946:
Bezoek van het Prinselijk Paar aan Scandinavië.

20 — 23 Mei 1946:
Bezoek van het Prinselijk Paar aan Zwitserland.

18 Februari 1947:
Prinses Juliana schenkt het leven aan Prinses Marijke ten Paleize Soestdijk.

6 September 1948:
Inhuldiging van Hare Majesteit Koningin Juliana in de Nieuwe Kerk te Amsterdam.

27 December 1949:
De souvereiniteit over Indonesië wordt uit handen van H.M. Koningin Juliana overgedragen aan Min. President Hatta.

23 — 26 Mei 1950:
H.M. Koningin Juliana en Prins Bernhard brengen een officieel bezoek aan Frankrijk.

21 — 24 Nov. 1950:
H.M. Koningin Juliana en Prins Bernhard brengen een officieel bezoek aan Groot-Brittannië.

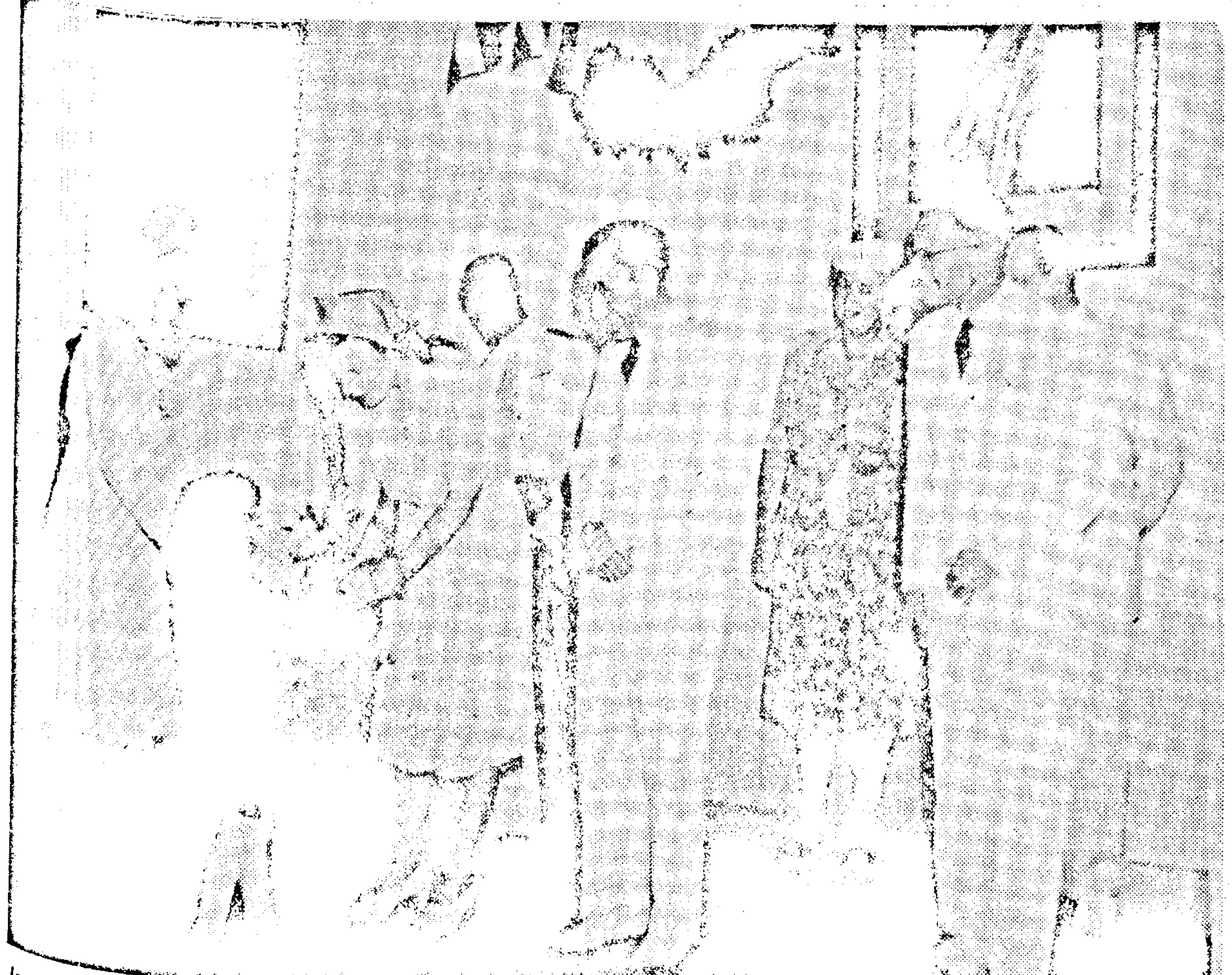
19 — 21 Juni 1951:
Officieel bezoek aan Luxemburg.

2 — 28 April 1952:
Officieel bezoek aan de Verenigde Staten van Amerika.

6 — 8 Mei 1953:
Officieel bezoek aan Noorwegen.

19 — 22 Mei 1954:
Officieel bezoek aan Denemarken.

15 December 1954:
H.M. de Koningin bekrachtigt met Haar handtekening de Acte van Bevestiging van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden. Hierna spreekt Hare Majesteit een rede uit tot besluit van de plechtigheid in de Ridderzaal.

In 1944 bezocht Koningin Juliana (toen nog Prinses) o.a. het eiland Bonaire. Op de foto ziet men, hoe de Prinses een tuiltje bloemen van een parmantig jongetje ontvangt, waarbij Gouverneur Kasteel (midden) en Gezaghebber Krugers (rechts) vriendelijk toekijken. Als men meer wil weten over dit bezoek van de Kroonprinses aan het Flamingo-eiland, dan leze men het uitgebreide geïllustreerde verslag op pagina 9 in de extra bijlage van de „Amigoe di Curaçao" van heden.

Lezenswaardige studie van Amsterdam's leraar

Komst van ARMADA bracht verwarring op het Binnenhof

Op 11 Augustus 1588, jaar waarin de jonge Republiek in het hardst van de strijd met de Spanjaarden was gewikkeld, kwam Adriaan van der Mijle, lid van de Raad van State, boezemvriend van Van Oldenbarnevelt en voorheen een van de naaste medewerkers van Willem van Oranje, met haastige stap over het Binnenhof gewandeld om de Staten-Generaal te verzoeken niet uiteen te gaan. Er was juist een reces op handen, maar Maurits en de Raad van State hadden de Staten van Holland, de Hoge en de Provinciale Raad, de Rekenkamer van Holland en de magistratuur van Den Haag in de vergadering van de gedeputeerden ontboden om een „propositie van grooter importantie" namens Zijne Excellentie en de Raad van Staten aan te horen, strekkende „totte conservatie van de ware Christelycke religie ende dienste van den lande"; de heren gedeputeerden gingen hiermede accoord.

Zodra alle autoriteiten in de zaal waren aangekomen, nam van der Mijle het woord: de Zwijger had altijd eerst op gebed aangedrongen om de welverdiende straf van God af te wenden en daarna de Staten om geld verzocht om de vijand te weerstaan. Thans waren het Prins Maurits en de raadslieden die de aanwezigen vermaanden „voirierst heurlieden recours te willen nemen totten Heere ende daerna promptelijck te consenteren de somme van twee mael hondert dusent guldens extraordinarie boven alle voirgaende consenten".

Het overleg tussen de heren duurde de gehele middag voort. Op handige wijze, aldus schrijft dr. P. F. Fontaine leraar bij het middelbaar onderwijs te Amsterdam, die onlangs gepromoveerd is op een proefschrift over De Raad van State, trachtten de raadsheren de activiteit te prikkelen. Zij hadden daartoe in de zaal een schipper en een bootsman, die aan de Armada ontsnapt waren, meegebracht, om ze door de hoogmogende heren te doen verhoren. Een grootse enscenering door de Raad van State opgezet. Het succes was echter niet overweldigend. De Raad verzocht enige personen te committeren naar de gewesten en naar de voornaamste Hollandse steden om daar te bewegen het consent te bewilligen. Raad de volgende morgen werd [illegible] leden uit te zenden in alle [illegible] ken der Verenigde provinciën.

De Armada bevond zich [illegible] Newcastle in de Noordzee en [illegible] die 12de Augustus verloor de [illegible] vloot het contact met de Spaanse. Natuurlijk wist nog niemand, dat de onderneming feitelijk al mislukt was. Nog op 18 Augustus gelastte de Raad van State Maurits alle beschikbare schepen naar Duinkerken te dirigeren om Parma het uitlopen te beletten. Pas op 23 Augustus nam de spanning af, toen Willem Lodewijk liet weten, dat de Armada de mondingen van Eems en Elbe gepasseerd was...

Even later gingen de Staten-Generaal op reces. Zij lieten op een spannend moment de zaken rustig aan de Raad van State — en in zekere mate aan de Staten van Holland — over. Dit bewijst meer dan welk uitvoerig betoog ook, dat de Raad van State niet zo zeer „quantité négligeable" was als menig handboek ons wil doen geloven, zo merkt de schrijver op.

Dr. Fontaine is voor zijn studie diep in het Rijksarchief gedoken en er niet uitgekomen alvorens over deze moeilijke jaren van de worsteling met Spanje zoveel authentieks te hebben opgedolven, dat hij zijn stelling over de belangrijkheid en de historische plaats van de Raad van State goed kon verdedigen. Uit die oude vergeelde stukken is meer naar voren gekomen: een boeiend beeld van wat onze voorvaderen op een van de meest dramatische dieptepunten in onze geschiedenis hebben doorworsteld. De jaren hebben naast overwinningen ook grote verliezen gekend. Wij weten bijna alleen van Alkmaar, Leiden, Breda en Haarlem. Men heeft ons nooit veel verteld over de ellende van Rijnberk en Bonn, steden die nog tot het gebied van de Nederlanden behoorden en wanhopig verdedigd werden, totdat zij jammerlijk moesten worden prijsgegeven.

Uit de bronnen die hij aanboorde is meer naar voren gekomen: over de levenswijze van onze voorvaderen, toen nog echte middeleeuwers, ruw en hard, maar onverzettelijk en taai in de strijd. Over de strijd zelf met zijn vele wanhopige verliezen en over de primitieve middelen waarmede gevochten moest worden, de trucs waarmede de steden verdedigd werden en de volkomen onbetrouwbaarheid van het krijgsvolk.

De schrijver geeft een beeld van de bestuurlijke situatie en een antwoord op de vraag, waarom de Nederlanden zo kortzichtig was in zijn hang naar particularisme. Het was geen kortzichtigheid, maar bittere noodzaak. Zonder dat had de opstand geen kans. Onze staat heeft er zijn ontstaan aan te danken. Tegen het centrale gezag van Spanje paste geen ander systeem, dat dan ook tot dogma werd verheven.

84 millioen christenen achter IJzeren Gordijn

Achter het IJz[illegible] leven rond 84 miljoen Christenen. Naast de ruim 50 miljoen katholieken in Polen, Hongarije, Tsjechos[illegible] Bulgarije Roemenië en Albanië leven er 25 miljoen Orthodoxen, 6 miljoen geunieerde Grieken, 3 miljoen Protestanten. In Polen is ruim 95% der bevolking katholiek, in Tsjechoslokawije 76%, in Hongarije 65% en in Joegoslavië 40%

Zuidpool Amerika's natuurlijke koelkast

De bekende Amerikaanse zuidpoolvorser admiraal Byrd, heeft de Amerikaanse regering voorgesteld een deel van het zuidpoolgebied te gebruiken als gigantisch koelhuis voor de grote Amerikaanse agrarische overschotten. Op de zuidpool zouden deze voorraden voor onbeperkte tijd houdbaar zijn. De overschotten zouden dan in tijden van schaarste en misoogsten gebruikt kunnen worden voor landen, die hierom het meest verlegen zouden zitten.

Terwijl de Russen het fantastische plan koesteren door het afdammen van de Behringstraat en het pompen van water uit de Stille Oceaan in de Noordelijke Poolzee het noordpoolgebied een gematigd klimaat te geven, waar landbouw en industrie mogelijk zouden zijn, wil admiraal Byrd dus het zuidpoolgebied tot 's werelds koelkast maken. Byrd's voorstel zou gunstig zijn ontvangen.

Ook Amerika was enthousiast over Koninklijk Bezoek

Nog een aardige foto van de aankomst van het Nederlandse Koninklijke Paar op National Airport te Washington. Geheel rechts: John F. Simmons chef van het Protocol van het State Department.

Hier spreekt Koningin Juliana een grote menigte Amerikanen toe vanaf het balcon van Hotel „Pantlind" in Grand Rapids, Michigan.

Het Wereldlijk Gezag moet worden geëerbiedigd

Willemstad. — Gisteren is in alle kerken van ons Vicariaat een predikatie over het wereldlijk gezag gehouden in verband met het voor de deur staande bezoek van H.M. Koningin Juliana aan de Nederlandse Antillen. Wij achten ons gelukkig een dezer predikaties, nl. die welke Z.E. Pater Latour in de Kerk van Pietermaai hield, aan al onze lezers ter overweging te kunnen aanbieden.

Pater Latour sprak als volgt:

Het ligt niet in de gewone lijn van de zondagspreken om over de Koningin te preken. Maar nu we onze eigen Koningin hier verwachten, kan het zijn nut hebben, na te gaan, wat de leer van Christus zegt omtrent het wereldlijk gezag en onze houding daartegenover.

Reeds aan Christus zelf werden daaromtrent vragen gesteld, al was het dan alleen maar om hem in een valstrik te lokken. Bij Mt. XXII 15-22 lezen we: „Toen gingen de Farizeeën heen en beraadslaagden, hoe ze Hem in zijn eigen woorden zouden vangen. Ze zonden hun leerlingen met de aanhangers van Herodes op Hem af met de vraag Meester, wij weten dat Gij oprecht zijt, de weg van God naar waarheid leert en niemand naar de ogen ziet; want Gij kent geen aanzien des persoons. Zeg ons dus, wat dunkt U: Is het geoorloofd de Keizer belasting te betalen, of niet? Jezus kende hun boosheid en sprak: Huichelaars, wat stelt ge Me op de proef? Laat Mij de cijnspenning zien. Ze hielden Hem een tienling voor. En Jezus zeide hun Wiens beeld en gelijkenis is dit? Zij zeiden: van de Keizer. Toen sprak Hij tot hen: Geef dan de Keizer wat de Keizer toekomt, en geeft aan God, wat God toekomt. — En toen ze dit hoorden, waren ze verwonderd; ze lieten Hem met rust en gingen heen."

Uit dit antwoord van Christus blijkt wel, dat we evenzeer dienaren moeten zijn van ons vaderland als van God. De Apostelen namen deze leer over van Christus en hebben hierop meermalen zeer nadrukkelijk de aandacht gevestigd van hun bekeerlingen. De H. Petrus, het hoofd van de Apostelen, zegt in zijn eerste brief II 13-17: „Weest onderdanig aan ieder menselijk gezag om wille van de Heer: aan de Koning als opperheer; aan de landvoogden als zijn gezanten, om de boosdoeners te straffen en de goeden te prijzen. Want het is de wil van God dat ge door het goede te doen het onverstand van domme mensen tot zwijgen brengt. Doet het als vrije mannen; niet als mensen die de vrijheid als een dekmantel van de boosheid gebruiken, maar als dienstknechten van God. Houdt alle mensen in ere, hebt de gemeenschap lief; vreest God en eert de Koning."

— „Als dienstknechten van God!" St. Petrus wil zijn leerlingen bijbrengen, dat ze eenvoudig geen dienstknechten van God zijn, dus geen goede Christenen, als ze de wereldlijke overheid niet willen eerbiedigen.

De overheid is er om de goeden te beschermen en te belonen en de kwaden te straffen. Alleen al om deze reden heeft zij recht op de eerbied en medewerking van alle goede en verstandige mensen. Het getuigt van onverstand en domheid, zegt St. Petrus, om er anders over te denken.

St. Paulus, de Apostel van de theologische documentatie, de godsdienstleraar bij uitstek, kapittelt de Romeinen hierover in een lesje dat aan duidelijkheid weinig te wensen overlaat. In zijn brief aan de Romeinen XIII 1-7 zegt St. Paulus: „Iedereen moet onderworpen zijn aan het hogere gezag; want alle gezag komt van God, en ook het thans bestaande gezag is verordend door God. Wie zich dus verzet tegen het gezag, verzet zich tegen de verordening van God; en de weerspannigen zullen hun veroordeling inlopen. Want de overheid is niet te duchten bij een goed, maar wel bij een slecht gedrag. Wilt ge dus niets te vrezen hebben van het gezag? Gedraag u dan behoorlijk en ge zult zijn goedkeuring verwerven; want het is een dienaar van God tot uw eigen welzijn. Maar ge moet vrezen, indien ge u onbehoorlijk gedraagt; want het voert het zwaard niet vóór niets; want als dienaar van God is het met de bestraffing van de misdadiger belast. Het is dus noodzakelijk dat men zich onderwerpt; niet alleen om de straf, maar ook uit plichtbesef.

Om dezelfde reden moet ge ook de belasting betalen; want de overheid is beambte van God en is voortdurend in beslag genomen door haar taak. Geeft dus aan allen wat hun toekomt: belasting aan wie ge belasting, tol aan wie ge tol, ontzag aan wie ge ontzag, eer aan wie ge eer verschuldigd zijt."

Spreken de Evangeliën ons nergens rechtstreeks over de vaderlandsliefde van Christus? Nee, dat doen ze niet. Beminde Christus dan zijn vaderland niet? Zeker beminde Hij zijn vaderland. Christus beoefende alle deugden, dus ook de deugd van vaderlandsliefde. Een andere vraag is echter of Christus ooit veel nadruk heeft gelegd op de deugd van vaderlandsliefde en dan meen ik te moeten antwoorden van niet. Het komt mij voor, dat voornamelijk twee redenen, Jezus hebben teruggehouden van vaderlandslievende propaganda: op de eerste plaats het fanatieke chauvinisme van de Joden, dat eerder wat matiging nodig had, dan aanvuring, en op de tweede plaats het internationale karakter van het Christendom, dat niet reikte tot de grenzen van één volk of één land, maar bedoeld was voor **alle** volken en **alle** landen. Al heeft Christus dus zijn eigen land en volk nog zozeer bemind, Hij heeft het niet nodig geacht aan de vaderlandsliefde bijzondere aandacht te wijden.

Christus vond de vaderlandsliefde blijkbaar iets zo van-zelf-sprekends, dat Hij de weinige Hem toegemeten tijd liever besteedde aan minder voor de hand liggende deugden, om die aan de mensen te leren. Met de vaderlandsliefde zou het best loslopen; die zou door de meesten wel vanzelf beoefend worden.

De regerende vorsten te Rome en in Palestina waren ten tijde van Christus niet bepaald mensen die door hun persoonlijk gedrag veel eerbied afdwongen. En toch eiste Christus gehoorzaamheid aan en eerbied voor hun gezag. Het zal de tijdgenoten van Christus vaak niet gemakkelijk zijn gevallen ook hierin de wereld-omwentelende leer van Christus zonder enig voorbehoud te volgen. Hoeveel gemakkelijker wordt het ons dan niet gemaakt eerbied en gehoorzaamheid te tonen aan een Koningin, die, in alle opzichten een hoogstaande, edele, goed onderlegde, echt menselijke en echt moederlijke Vorstin is voor haar volk. En als ik zeg „haar volk", dan bedoel ik daarmee niet alleen de Europese Nederlanders, maar allen, die wonen — in welk Rijksgebied dan ook — van het Koninkrijk der Nederlanden; de Antillianen zijn hierbij dus ingesloten. Het ligt niet in mijn bedoeling hier een lofrede te beginnen op onze geliefde Vorstin. Om u op de hoogte te brengen van de aard en de denksfeer van onze Koningin wil ik u liever het begin voorlezen van de rede, door Haar zelf uitgesproken bij de aanvaarding van de kroon op 6 September 1948. Daar sprak H. Majesteit als volgt:

— „Leden van de Staten Generaal. Dat ik hier op dit ogenblik in uw midden ben om de eed op de Grondwet af te leggen, vervult mij met weemoed. Want het is het gevolg van het feit dat mijn lieve moeder een halve eeuw lang haar krachten in dienst van het Vaderland en het Rijk heeft gegeven, in een mate, dat zij nu eindelijk de zware last niet langer dragen kan. Maar het vervult mij ook met de troost, dat ik haar mag verlichten door die last met mijn onervaren handen, maar sterkere, want jongere kracht, over te nemen en dat ik daarmee iets voor mijn Moeder doen kan, voor haar, aan wie ik samen met de goede mens, die mijn vader was, het levenslicht en alles te danken heb.

Sedert eergisteren ben ik geroepen tot een taak, die zó zwaar is, dat niemand, die zich daar ook maar een ogenblik heeft ingedacht, haar begeren zou, maar ook zó mooi, dat ik alleen maar zeggen kan: „Wie ben ik, dat ik dit doen mag?"

De mogelijkheden die mij hierdoor worden gegeven, om in het algemeen welzijn werkzaam te kunnen zijn, zijn zó groot, dat ik na veel innerlijke strijd bereid ben deze roeping te volgen, waarop mijn ouders mij met zorg hebben voorbereid.

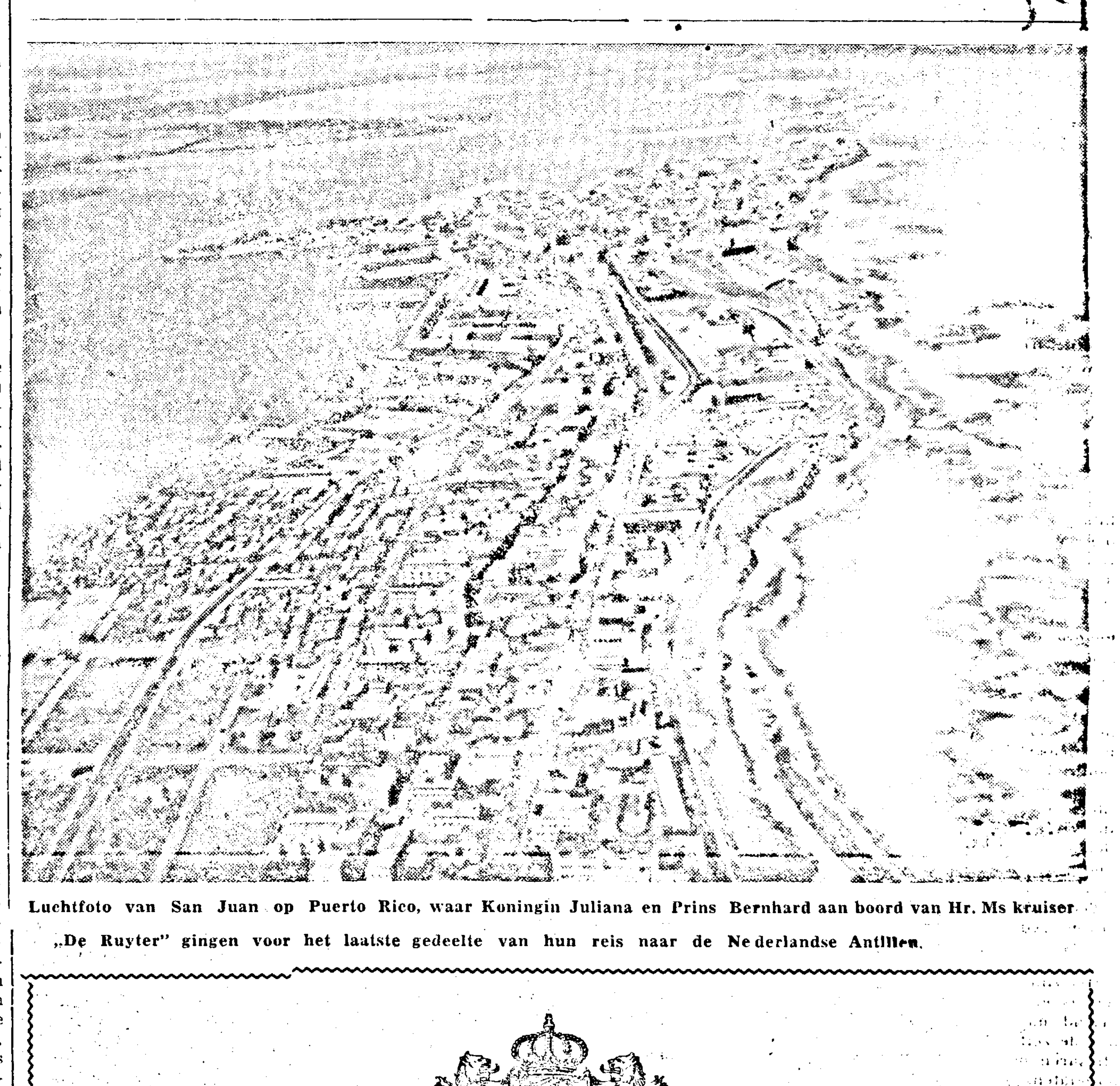
Overeenkomstig de bepalingen van de Grondwet ben ik tot het koningschap geroepen, maar de moed om deze roep te volgen vind ik in vertrouwen op God en in de grote liefde, waarmede ons volk mij tegemoet treedt. Deze liefde heeft mij mijn hele leven begeleid. Ik leefde in de warmte daarvan in tijden van voorspoed en geluk, maar nooit bleek de kracht daarvan sterker dan in tijden van tegenspoed en verdriet.

Daarnaast ben ik gelukkig, in mijn man een levensgezel naast mij te hebben, die een grote steun voor mij is en hebben wij het voorrecht zelf al onze zorgen te mogen wijden aan onze vier kinderen.

Ik wil hier met nadruk vaststellen, dat voor een Koningin haar taak als moeder even belangrijk is als voor iedere andere Nederlandse vrouw."

Kan het ons moeilijk vallen een Vorstin die er dergelijke gezonde en verheven gedachten op na houdt te gehoorzamen, te eerbiedigen en lief te hebben? Nee, dit is integendeel een verplichting, die we met graagte, met liefde en toewijding zullen vervullen.

Moge de goede God in zijn hoge hemel onze Koningin Juliana steeds overvloedig zegenen, opdat zij tot in lengte van dagen de kracht, de wijsheid en de moed moge bezitten, om ons, haar onderdanen, te besturen.

Luchtfoto van San Juan op Puerto Rico, waar Koningin Juliana en Prins Bernhard aan boord van Hr. Ms kruiser „De Ruyter" gingen voor het laatste gedeelte van hun reis naar de Nederlandse Antillen.

Buitenlandse journalisten brachten bezoek aan Aruba

Oranjestad. — Zaterdagmorgen kwamen met een chartervliegtuig een 20-tal buitenlandse journalisten, die het bezoek van H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Bernhard aan de Nederlandse Antillen en Suriname zullen bijwonen. Met hen was meegekomen de heer Hans Hermans van de Voorlichtingspost N.A. Zij werden ontvangen door de heer O. Henriquez, gedeputeerde, en de heer E. Bartels van het Touristen Bureau.

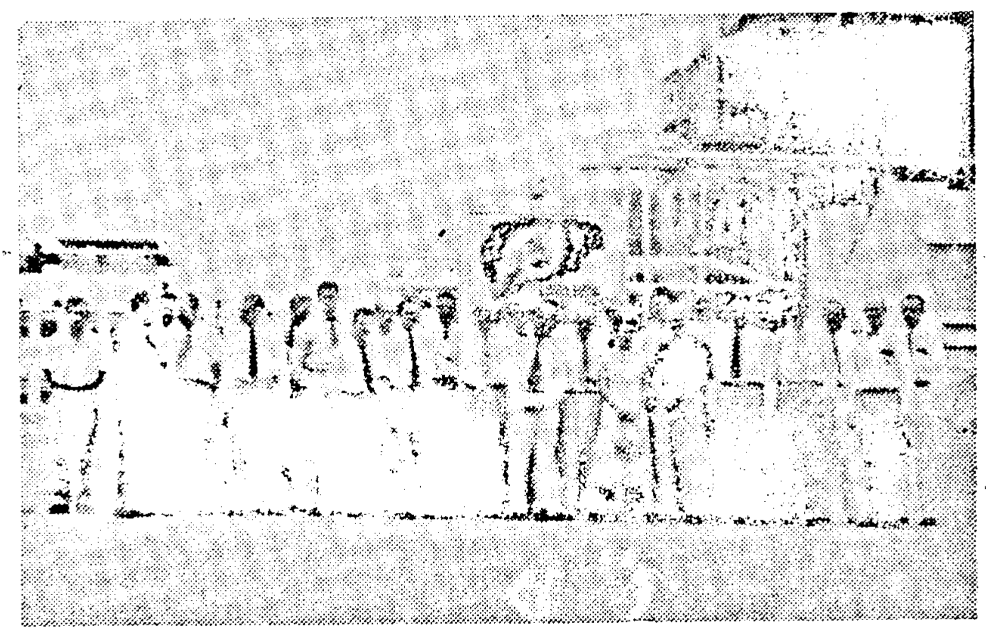
Voor het gezelschap was een veelomvattend programma opgesteld, dat zou duren tot 's avonds 21 uur. In het restaurant van het stationsgebouw werd kennisgemaakt met de plaatselijke pers, waarna om 9.45 uur de tocht naar de Lago begon, onderweg de heren zoveel mogelijk op de hoogte brengende van de plaatselijke situaties.

In het Reception Center werd het eerste contact gelegd met de Lago, waar de heren werden ingelicht over werelds grootste olieraffinaderij, werden door de directie ontvangen, een exemplaar van „Born to be Queen" overhandigd en er werd door de Colony gereden, zodat straks de heren zouden weten welke route het Koninklijk paar zou volgen. In de dining hall werd een lunch aangeboden.

Op de weg terug verdeelde men zich in verschillende groepen, daar er verschillende fotografen waren, die enkele opnamen wilde maken. Er werd o.a. een bezoek gebracht aan Imeldahof en op de Palmbeach Club ontmoette men elkaar weer, waar inmiddels enkele personen waren gekomen, waar enkele der persmensen een onderhoud hadden aangevraagd. Ook hier was de heer Oscar Henriquez weer tegenwoordig, alsmede de heer Porfilio Croes, die hier als wnd. Gezaghebber optrad.

In Trocadero werd namens de Arubaanse Persvereniging het gezelschap een cocktailparty aangeboden, waarbij de gedeputeerden aanwezig waren.

Daarna stond er een rondrit door verlicht Oranjestad op het programma. Van deze gelegenheid werd door verschillende cineasten gebruik gemaakt enige opnamen te maken. De Soc. Bolivariana, waar de grote fair werd gehouden ten bate van het Nationaal Geschenk, was nu aan de beurt. De heren hebben er smakelijk gegeten van de verschillende Arubaanse gerechten en bleken er over opgetogen. Om 21.15 uur vertrok het gezelschap weer naar Curaçao.

Voor het hoofdkantoor van de Lago Oil & Transport Co. werd bovenstaande foto van het bezoek van de buitenlandse journalisten genomen.

De „visuele" journalisten aan het werk op Savaneta.

Uitslag Voetbalwedstrijden

Oranjestad. — In de hoofdklasse vond Zaterdagavond in het Wilhelmina Stadion een voetbalwedstrijd plaats tussen Dakota en Trappers. Dakota wist deze wedstrijd te winnen met 4-0.

In de juniorenklassen won Aruba Jrs. van RCA met 1-0.

Dobbelaars gegrepen

Oranjestad. — Al vele malen waren er klachten binnengekomen, dat er in de buurt van de IJsfabriek bij de haven door een groep mannen en jongens voor geld gedobbeld werd. Eindelijk is het gelukt een 5-tal van deze dobbelaars te kunnen aanhouden. Er werd wat geld en dobbelstenen in beslag genomen. De moeder van een der arrestanten kon een bedrag, dat bij hem gevonden werd, worden overhandigd.

Springvloed

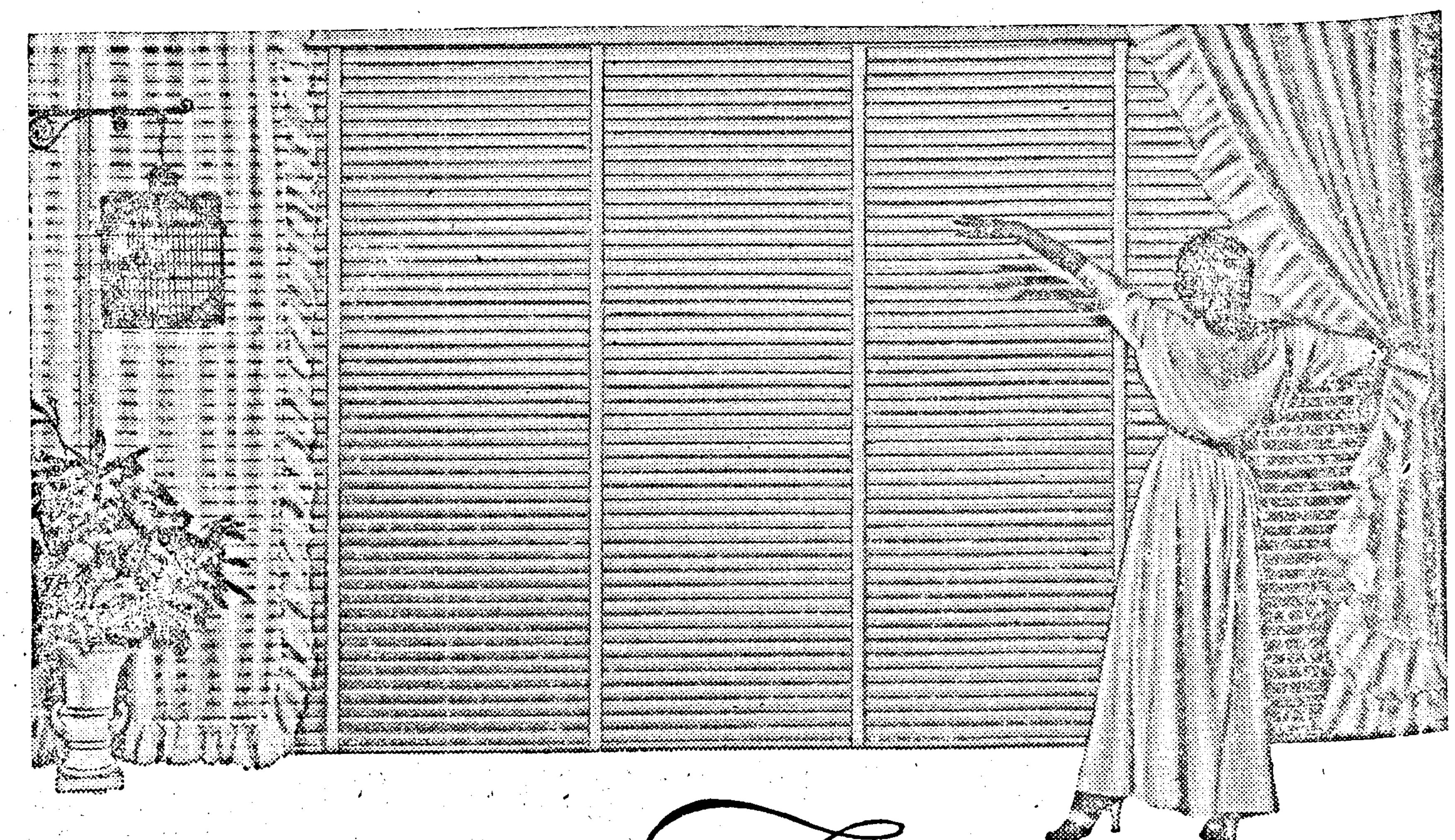
Oranjestad. — Gisteren was er een springvloed, welke hoog opvoer aan de kusten van ons eiland. Het terrein van de Aruba Boating Club kwam bijna geheel onder water te staan en ook het clubgebouw werd er het slachtoffer van.

Zaterdagmorgen zagen wij ten Noorden van ons eiland een flinke hoos, doch er kwamen geen berichten van schade binnen. Het was bijna geheel windstil Zondag, anders was er zeker meer schade veroorzaakt door het hoge water.

Schoonmaken, schoonhouden!!

Oranjestad. — Aruba is voor een groot deel schoon gemaakt en nog is men bezig zoveel mogelijk op te ruimen. Het is daarom niet prettig te zien, dat er mensen zijn, die opnieuw bezig zijn lege flessen en blikken en ander afval maar hier en daar neer te gooien. Speciaal van uit auto's worden diverse voorwerpen op en langs de openbare weg geslingerd. Waarom dit niet even mee naar huis genomen en het daar in de vuilnisbak te deponeren. De Reinigingsdienst komt dagelijks langs de huizen. Bij de gasolinepompen zijn vaten om de lege olieblikjes in te doen, maar men slingert ze liever hier en daar neer.

Milaan. — Ex-president Perón van Argentinië heeft een Italiaanse importeur van koffie te Milaan telegrafisch van Asunción uit verzocht voor hem aan de Lago Maggiore een villa te kopen.

Washington. — De Amerikaanse minister van financiën, Humphrey, heeft medegedeeld, dat zijn ministerie binnenkort een electronisch brein in gebruik zal nemen, dat 450 ambtenaren zal vervangen. Hierdoor zal per jaar 2.250.000 dollar worden bezuinigd.

70-jarige dame wint 32.000 dollar

Myrt Power, een 70-jarige dame, die een encyclopedische honkbalkennis bezit, heeft te New York afgezien van de kans het bedrag, dat ze al bereikt had, van 32.000 dollar, te verdubbelen in de befaamde televisie-show „the 64.000 dollar question". (Het bedrag, dat ze ontving, is overigens bijna driemaal zo hoog als wat iedere speler van de New York Giants in handen kreeg nadat het team de World Series had gewonnen — 11.147.50 dollar).

Weer Egyptisch-Israelisch grensincident

Cairo. — Van Egyptische zijde wordt verklaard, dat een Israelische eenheid gevuurd heeft op een Egyptische post bij de gedemilitariseerde zone van El Aoedja. De Israeliërs werden verdreven. Een Israelische militaire woordvoerder deelde mede, dat een Israelische militair gewond werd bij de beschieting van een Israelische patrouille vanuit Jordaanse stellingen langs de Israelisch-Jordaanse grens. Aan de Israelisch-Egyptische grens was uit Egyptische stellingen geschoten op twee waarnemers, die in de gedemilitariseerde zone van El Aoedja patrouilleerden. Deze waarnemers van de Verenigde Naties moesten hun voertuigen in de steek laten en te voet naar hun post in de zone terugkeren.

Nieuwe orkaan boven Haiti

Miami. — In de Caribische Zee heeft zich een orkaan gevormd, de elfde van dit seizoen, die "Katie" is gedoopt. Zij is intussen, naar wij van de Meteodienst op Curaçao vernemen, Haiti binnen gevallen.

Madrid. — In geheel Spanje is deze dagen het feit herdacht, dat negentien jaar geleden Franco aan de macht kwam.

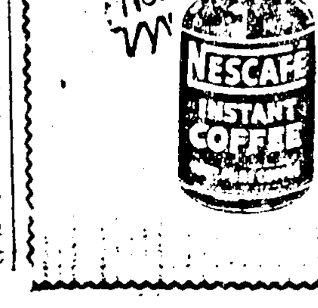
ERIC DE NOORMAN: De jacht op het zwaard

148 —Met een licht gekreun ontwaakt Eric uit zijn verdoving en tast pijnlijk naar een grote buil op zijn achterhoofd. Het is vroeg in de morgen en de lage stralen van de zon belichten een vreedzaam tafereeltje: Alhabar, bezig met het roosteren van een patrijs, terwijl hij Eric's ontwaken grijnzend gadeslaat. „Wel, ge hebt een aardig uiltje geknapt, moet ik zeggen", kwaakt de zonderling. Eric staart hem peinzend aan en langzaam herinnert hij zich, wat er gebeurd is...... de oude krijger...... de aanval op het kamp...... Met een ruk komt hij overeind. „Kalm blijven, vooral kalm blijven, sust Alhabar vermanend. „Het is nog veel te vroeg om u op te winden. Kom, eet eens een hapje van dit lekkere beestje". En smekkend steekt hij de Noorman een knapperig, bruingeroosterd boutje toe. „Met een lege maag kan een mens niet denken, hehehehe!" „Vertel mij nu hoe wij hier gekomen zijn, en wie mij die klap gaf", zei Eric, zodra hij het smakelijke hapje verorberd heeft. „Dat deed ik, hehehe", proest Alhabar.

„En het was een heel aardig klapje, al zeg ik het zelf". „Maar kerel, ge hebt mij belet, mijn vrienden te hulp te komen", valt Eric woedend uit. „Dat kan nog", krijt Alhabar blijmoedig. „Ga uw gang, nietwaar? Maar indien ik er niet geweest was, zoudt ge nu ook gevangen zijn, en dat is 'dat, zeg ik maar zo". De Noorman gromt. In zijn hart moet hij de zonderling gelijk geven. Alhabar loert tersluiks naar zijn metgezel en wrijft zich gnuivend in de handen, als hij ziet, dat diens hoofd slaperig op zij rolt.

„Slaap maar kereltje, hehehe, slaap en vergeet". Als Eric met een schok wakker schrikt, staat de zon reeds hoog aan de hemel. Het is stil om hem heen. Het kleine vuurtje is uitgegaan en van Alhabar is geen spoor te bekennen. Zachtjes roept Eric zijn naam. Dan weer, iets luider, doch er komt geen antwoord en in de lome stilte van de middag hoort hij flauw de hoefslag van een kreupel paard, dat zich snel verwijdert.

STATENZAAL onderging ingrijpende veranderingen

Hitte van filmverlichting wordt door koelapparaten weg- „geblazen"

Willemstad. — Teneinde Hare Majesteit de Koningin op een Haar waardige wijze te kunnen ontvangen in de plechtige Statenvergadering is het noodzakelijk gebleken de Statenzaal aan een algehele verandering te onderwerpen. Zo zijn de tafels (inclusis microfoons en opname-apparaat) uit de zaal verwijderd, terwijl eveneens de lessenaar van de Voorzitter en de Griffier en de „snake-pit" met het opname-apparaat gedemonteerd zijn. Op de plaats, waar vroeger de Voorzitters-lessenaar stond, is thans een podium aangebracht, waarop Hare Majesteit en Zijne Koninklijke Hoogheid zullen plaats nemen.

Voor de Voorzitter en de Griffier is ter plaatse waar noormaal de Regering zit, eveneens een klein podium aangebracht, terwijl bij deze gelegenheid de Raad van Ministers en de Raad van Advies zullen komen te zitten midden in de zaal, tussen het podium der Koninklijke Gasten en dat van de Voorzitter. De pers- en gereserveerde tribune zal voor deze gelegenheid voor wat de benedenverdieping betreft, benut worden ten behoeve van de echtgenoten van de Statenleden en de Ministers, terwijl de bovenverdieping gereserveerd is ten behoeve van plaatselijke en buitenlandse fotografen. Ook in de zaal zelf zijn voorzieningen getroffen ten behoeve van fotografen, meer in het bijzonder voor de bewegende film, t.w. Polygoon, Curafilm en Televisie. Voor de plaatselijke en buitenlandse schrijvende pers is plaats gereserveerd op de grote tribune, beneden onder de naam publieke tribune en wel op de eerste twee rijen. Gerekend wordt op een totaal aantal van 45 personen.

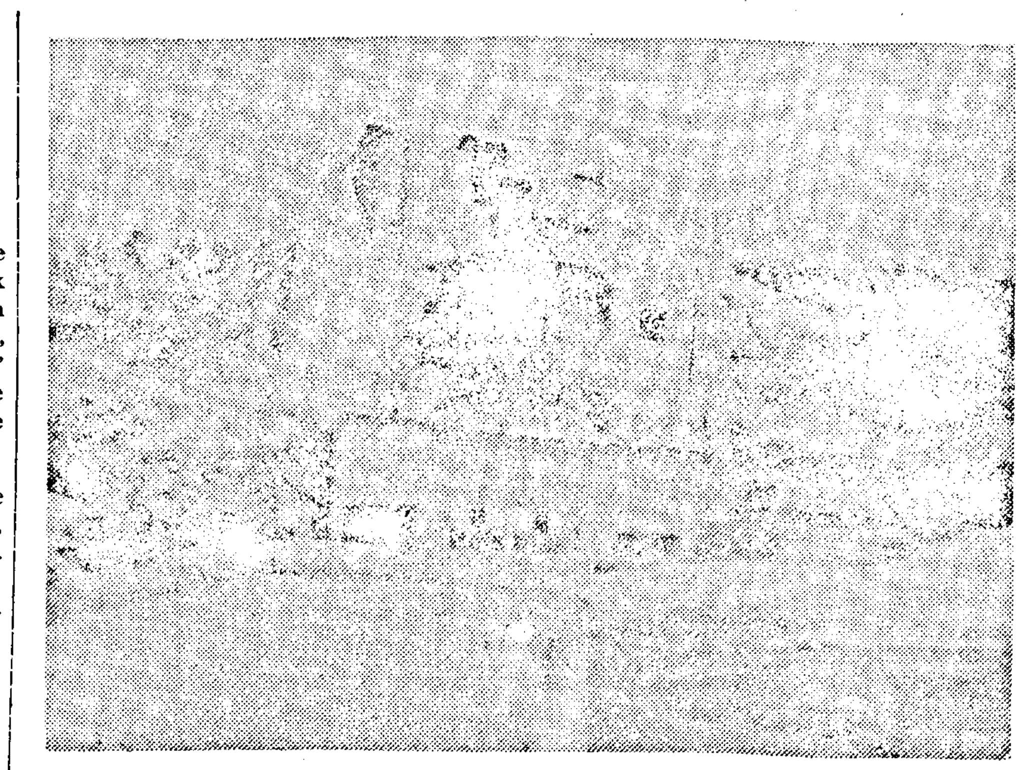
Het behoeft geen betoog, dat alzo op deze tribune, welke in totaal 90 zitplaatsen telt, voor het eigenlijke publiek niet veel plaats overblijft. Teneinde de toewijzing dezer plaatsen voor het publiek zo billijk en ordelijk mogelijk te doen plaats vinden, is bepaald, dat elk Statenlid het recht heeft om twee willekeurige personen voor de publieke tribune te introduceren. Deze introducé(e)s vormen alzo het publiek, dat bij deze vergadering aanwezig zal zijn. Hieruit volgt, dat men dus niet zonder meer toegang zal hebben tot de publieke tribune; alleen die personen, die in het bezit zijn van zo'n introductiekaart, zullen toegelaten worden. Hoe onaangenaam deze maatregel voor het publiek ook moge zijn, de omstandigheden laten nu eenmaal geen andere mogelijkheid open.

Zowel wat de hoofdingang als de zijingang van het gebouw betreft, zal de toegang uitsluitend moeten geschieden op vertoon van de desbetreffende kaart. Het is dus wel zaak, dat eenieder zich er van vergewisse, dat hij bij het vertrek van huis de kaart bij zich heeft. Voorts wordt er de aandacht op gevestigd gevestigd, dat tijdens de vergadering het gebruik van zg. film blitz-apparaten verboden zal zijn; men zij er op voorbereid, dat zowel bij de hoofdingang als bij de tribunes door de politie er op zal worden toegezien, dat niemand met een dergelijk apparaat doorgelaten zal worden. De verlichting, welke ten behoeve van de kleurenfilm-opname in de zaal zal worden aangebracht, maakt het gebruik van zg. flash-apparaten, welke overigens zeer hinderlijk zijn, geheel overbodig. Wat de beveiliging betreft, kan vermeld worden, dat die voor de bezoekers van de publieke tribune vrij is.

Wat de inrichting en decoratie van de zaal betreft, deze is geheel door de Dienst van Openbare Werken verzorgd. Behalve dat in de lichtkronen een 40-tal overspanningslampen ten behoeve van de kleurenfilm-opname zullen worden aangebracht, zullen de kronen zelf iets hoger komen te hangen, teneinde niet in de lens te komen van de fotografen, die op de bovenverdieping van de gereserveerde tribune zullen komen te staan. Deze werkzaamheden, alsmede het aanbrengen van verstelbare weerstanden voor het opvoeren en dimmen van de filmverlichting, welke behalve zeer fel te zijn, ook een zeer grote hitte verspreidt, zijn uitgevoerd door de N.V. ANTEM. De Perzische kleden, welke in de zaal en de hall gebruikt zullen worden, zijn welwillend door de N.V. MESKER ter beschikking gesteld. Voor de zetels der Koninklijke Gasten zullen dienen twee Franse stoelen, zg. Louis XVI. welke door de heer Isidore Bloch voor dit hoge doel zullen worden afgestaan. Door de medewerking van de K.L.M. zal voor deze gelegenheid de zaal „ge-airconditioned" worden; twee grote koelapparaten zullen via ducts de gekoelde en gedroogde lucht het plafond inblazen, waarna de fans in het plafond verder voor de verspreiding in de zaal zullen zorg dragen.

Met betrekking tot de ter beschikkingstelling dezer koelapparaten heeft zich de moeilijkheid voorgedaan, dat de ter zake afgesloten schadeverzekering de apparaten slechts dekt op het terrein van de K.L.M. Door de N.V. FATUM is toen de mooie geste gedaan deze apparaten — met een totale waarde van bijna ƒ 100.000,— voor de rit naar en van de stad en gedurende de tijd, dat zij verder buiten het K.L.M.-terrein zullen zijn, gratis „all risk" te verzekeren.

Tenslotte zij vermeld, dat de heer Procureur-Generaal welwillend zijn kantoor heeft afgestaan teneinde dienst te doen als ontvangstkamer, waarin de leden der Staten aan Hare Majesteit en Zijne Koninklijke Hoogheid zullen worden voorgesteld alvorens de Koninklijke Gasten zich naar de Statenzaal zullen begeven.

De steenbrekerij van de Mijnmaatschappij ligt al enkele dagen stil. Zo is het ook in de fosfaatfabriek, waar niet gewerkt wordt. De stakers hebben het werk op Nieuwpoort bijna zo goed als lam gelegd.

Zo stonden de stakers hedenmorgen voor de poort van Nieuwpoort. Met de handen in de zakken keken zij de trucks met werkwillige arbeiders na, hen allerlei scheldwoorden naroepend.

Gaat staking op Mijnmaatschappij verlopen?

Aantal arbeiders van Nieuwpoort houdt zich niet aan parool van Union-leiding

(Van onze redacteur)

Nieuwpoort. — De staking op Nieuwpoort duurt voort. Groepen stakers stonden hedenochtend reeds vroeg voor de poort van het terrein van de Mijnmaatschappij Curacao. Binnen de poort was een politiemacht gegroepeerd om bij eventuele moeilijkheden direct te kunnen optreden. De Commissaris van Politie was persoonlijk aanwezig om zich op de hoogte te stellen van de toestand. Ondanks luid geschreeuwde en soms zeer beledigende opmerkingen van de stakers reden toch trucks met arbeiders naar binnen. Ons werd officieus verteld, dat er een honderd werknemers, dit is ongeveer 20% van het totaal de arbeid hebben hervat. Dit konden wij echter niet officieel bevestigd krijgen.

Onze redacteur heeft zich bij de directeur van de Mijnmaatschappij de heer Mesney vervoegd. Deze wenste echter geen mededelingen aan de pers te verstrekken. De heer Termeulen, die op het Landhuis St. Barbara logeert, kon ons ook niets mededelen. „Indien de heer Termeulen meent dat er iets te vertellen is, zal hij de pers waarschuwen", zei hij.

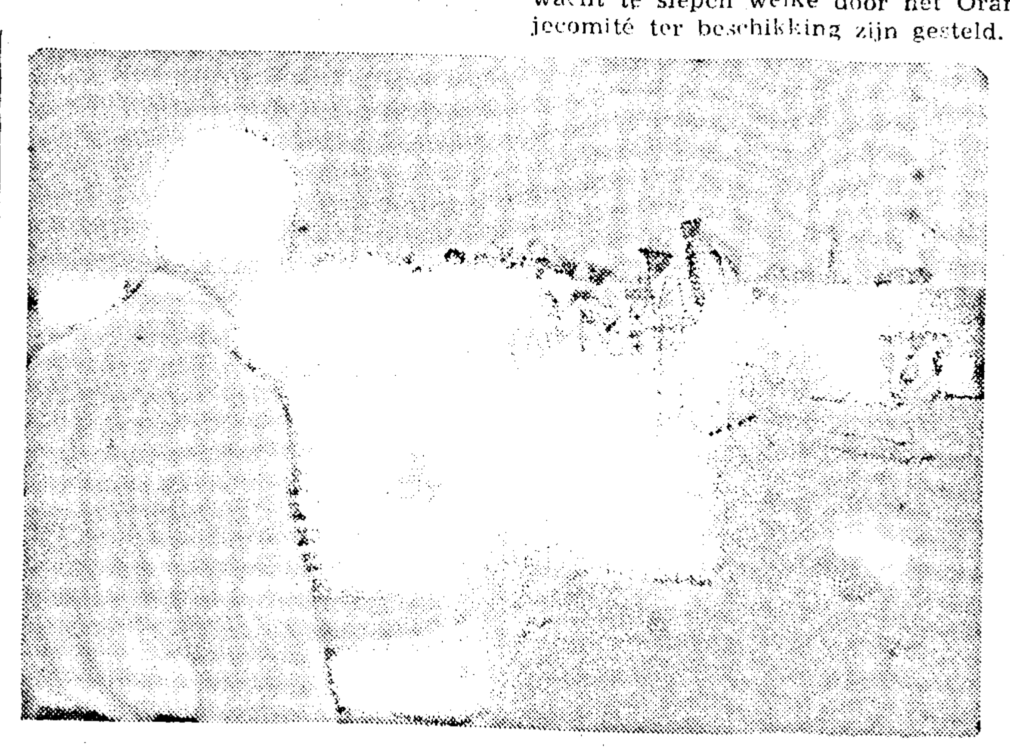
De heer G. Stewart, voorzitter van de Mijnwerkersbond, die met enkele andere bestuursleden van de Union aan de poort stond, wilde eveneens iets mededelen.

Een der stakers schreeuwde: „They want the black people in chains again!"

De politie is goed gewapend ter plaatse en escorteert elke werkwillige en elke truck die het terrein verlaat of binnengaat.

Ook binnen de poorten, bij de huisjes waar de stakers, die van de Britse eilanden komen wonen, is een grote groep van deze mensen bij elkaar.

Het wekt de indruk, dat de Unionleiders zeker van hun zaak zijn. Dat er een aantal werknemers weer aan de arbeid is gegaan, en de staking dus lang niet algemeen is, betekent een zware klap voor de Union. De politie is intussen tot een permanente bezetting van het terrein van de Mijnmaatschappij overgegaan.

Hier een der trucks met werkwillige arbeiders van Nieuwpoort. Op de voorgrond de Commissaris van Politie, G. J. Botterweg.

Montagne veteranen winnen

Montagne. — Gisteren werden de stramme benen van de veteranen van Santa Rosa en Montagne wat losgewerkt in een voetbalwedstrijd die in een 1-0 eer overwinning eindigde voor Montagne. Hierdoor wisten de Montagne veteranen 3 cartons bier in de wacht te slepen welke door het Oranjecomité ter beschikking zijn gesteld.

Tumba charmanter dan „boogie-woogie"

Buitenlandse pers en radiomensen genieten van Curacaose samenzijn

De Bula-Waya-groep danst voor de gasten de meeslepende "simadan-"

San Pedro. — De tumbamuziek en de oogstfeestdans Simadam weerklonk in het rustieke hofje op San Pedro en dit ter ere van het bezoek van Nederlandse- en buitenlandse perslieden, cineasten, radioreporters en televisie vertegenwoordigers. Onder het groene lover vermaakten de gasten zich met deze zo hoogst intieme tête à tête. Dat zij zelfs door de Bula Waya-danseressen ten dans werden genood was niet alleen een hoogst charmante uiting van Curaçaose hoffelijkheid en hartelijkheid, het was voor de nieuwkomers een aangename sensatie om de Curaçaose dansen te kunnen „meestuntelen" aan de arm van onze Curaçaose meisjes. „Heel wat anders dan boogie-woogie of be-bop" verklaarde ons een journalist. „En heel wat charmanter ook", luidde zijn eerlijk oordeel.

Onder de aanwezigen bevond zich ook Minister mr S. W. v.d. Meer en echtgenote, die van hun belangstelling lieten blijken en zich op de hoogte stelden van de indrukken, die onze buitenlandse gasten op Curaçao hebben opgedaan. Willem v.d. Poll. fotograaf bij uitstek vond ruimschoots gelegenheid zijn Rolleicord-sluiter in het werk te stellen om het ongedwongen samenzijn aan deze barbecue op de gevoelige plaat vast te leggen.

Het was een vlotte organisatie die in handen van de Curaçaose Toeristen Commissie en James Th. Leander in vertrouwde handen was. Mevr. Evertsz gaf ook acte de presence en verzorgde met een fijn gekruide hand de keuken.

De aanwezigen hebben zich uitstekend vermaakt en de bekoring ondervonden van het Curaçaose gezelschapsleven.

Willemstad. — Zaterdagmiddag is op Caracasbaai tijdens het zwemmen de kwartiermeester Teng-Lok-Tang verdronken. Bij aankomst kon de dokter slechts de dood constateren. Onze deelneming gaat uit naar de nabestaanden.

Baltimore. — Door de voornaamste econoom van de Socony Oil is voorspeld, dat de wereldvraag naar olie tegen het jaar 2.000 zal bedragen 40 tot 45 millioen vaten per dag. Hij wees erop, dat het lage verbruik in Zuid-Amerika, Afrika en Azië nog enorme mogelijkheden biedt ter uitbreiding van de oliefazet.

Rotterdam: onbeslist

Flatteus GELIJKSPEL van België tegen Nederland

APPEL neemt beide doelpunten voor zijn rekening

Rotterdam. — Ondanks het Nederlands overwicht, dat vrijwel de gehele tweede helft duurde en dat wel sterk gedemonstreerd werd door een 6—0 cornerverhouding, is Nederland er met een slap voetbalelftal in het Feyenoord-stadion in Rotterdam niet in geslaagd een overwinning op de Belgen te behalen. Vijfenzestigduizend toeschouwers zagen, hoe het Oranje-team in de ontmoeting tussen beide landen genoegen moest nemen met 2—2 gelijk spel, waarmede de Belgen, waarvan de fameuze Coppens weinig steun van zijn medesepelers in de voorhoede kreeg, zeker meer kregen dan verdiend.

Dat de Nederlanders de overwinning ontgaan is, moet in de eerste plaats worden geweten aan het zwakke spel der twee binnenspelers van Willem II, Brooymans en De Bruyckere, die noch voldoende snelheid in de aanval wisten te brengen, noch in staat waren voor een goede afdekking van hun talrijke kansen te zorgen. Midvoor Appel vierde zijn terugkeer in het Oranjeteam met twee fraaie doelpunten. Het eerste betekende de gelijkmaker in de negende minuut in de eerste helft en het tweede in de negende minuut van de tweede helft. Beide Belgische doelpunten werden gescoord door de Belgische rechtsbuiten Jacquemijns het eerste in de derde minuut in de eerste helft, en het tweede in de derde minuut in de tweede helft.

Rechtsbuiten Bosselaar van Feyenoord maakte een opmerkelijk debuut. In beide Nederlandse goals had hij een groot aandeel. Ook linksbuiten Clavan speelde een goede wedstrijd en bracht herhaaldelijk de Belgische verdediging in moeilijkheden. In de Nederlandse achterhoede kreeg doelman De Munck in tegenstelling tot zijn Belgische collega weinig gelegenheid zijn talenten te tonen. Behalve de beide doelpunten, waarbij hij bij het tweede niet geheel vrijuit ging, kreeg hij weinig werk voorgeschoteld.

Aanvoerder Schaap speelde een grote rol in de Nederlandse defensie en keer op keer bleek hij het struikelblok voor de dikwijls doorzichtige Belgische aanvallen. Van der Hart had weer zijn handen vol aan Coppens, die slechts enkele keren erin slaagde echt gevaarlijk te worden en het laatste deel van de wedstrijd zijn heil op de rechtsbuitenplaats zocht.

De wedstrijd had een sensationeel begin, toen al in de derde minuut rechtsbuiten Jacquemijns uit een combinatie van Mees en Orlans met een schot van dichtbij De Munck passeerde: 0—1. Er volgden enkele benauwde momenten voor het deel van De Munck, waarna de Oranjehemden het initiatief overnamen en doelman Gernaye op de proef begonnen te stellen. In de negende minuut kreeg midvoor Appel de bal van rechtsbuiten Bosselaar, die twee Belgen omspeelde en zeer beheerst op korte afstand met een strak schot de partijen op gelijke voet bracht (1—1).

De Belgen echter kwamen terug met een serie gevaarlijke aanvallen, die of geen succes hadden door slechte afwerking, of door resoluut ingrijpen van de Nederlandse achterhoede op niets uitliepen. Aan de andere zijde werd het Belgische doel telkens onder druk geplaatst en zo kon doelman Gernaye in de 30e minuut een prachtig hoekschot van Bosselaar met grote moeite via de lat weer tot corner verwerken. Met ongewijzigde stand brak de rust aan.

Na hervatting namen de Belgen zeer onverwacht in de derde minuut wederom de leiding. Schaap veroorzaakte een vrije trap bij de hoekvlag voor de Belgen, die door Orlans hoog voor het Nederlandse doel werd geplaatst. De snel toegelopen Jacquemijns zette zijn hoofd eronder en gaf De Munck voor de tweede keer het nakijken: 1—2.

Het tweede Nederlandse doelpunt en gelijkmaker ontstond in de negende minuut. De bal ging snel van De Bruyckere naar Bosselaar en uit diens voorzet pàseerde Appel met een diagonaal schot doelman Gernaye (2—2). Talrijk zijn hierna de kansen geweest voor een Nederlandse overwinning. Terwijl de Nederlandse achterhoede de meeste Belgische aanvallen in de kiem wist te smoren, zodat De Munck er slechts enkele malen aan te pas behoefde te komen, verscheen de Nederlandse voorhoede keer op keer gevaarlijk voor de Belgische veste, maar of waren de schoten en kopballen van Appel en de beide binnenspelers slecht gericht, of werden zij gekeerd door de in deze periode uitstekend spelende doelman Gernaye. In de 22e minuut miste Appel een unieke kans, toen hij vlak voor het Belgische doel royaal over de bal heen trapte. Met nu en dan een Belgische uitval, waarbij een keer linksbuiten Orlans alleen voor De Munck kwam te staan, doch naast schoot, kwam met groot Nederlands overwicht een einde aan deze ontmoeting, die door de Italiaanse scheidsrechter Bernard wel streng, maar niet altijd feilloos werd geleid.

Oefenwedstryd Ned. Elftal

Amsterdam. — Het voorlopig Nederlands elftal zal in verband met de wedstrijd tegen Noorwegen 6 November te Amsterdam een oefenwedstrijd spelen tegen de Duitse eerste klasser Schalke '04. De wedstrijd zal op 26 October in het Olympisch Stadion worden gehouden.

Archie Moore vraagt licensie aan

San Diego. — De wereldkampioen halfzwaargewicht Archie Moore heeft in de staat Californië andermaal een medische keuring ondergaan. Een hartspecialist verklaarde hem volkomen gezond.

Enkele maanden geleden was in deze zelfde staat een licentie aan Moore geweigerd, omdat hij aan een hartkwaal zou lijden. Sindsdien heeft de veteraan gewonnen van Nino Valdes en van Carl „Bobo" Olson, en een prachtige partij gebokst tegen de wereldkampioen zwaargewicht, Rocky Marciano. Moore zal nu een licentie aanvragen om in Californië wedstrijden te mogen leiden en eventueel zelf te boksen. Gezien zijn jongste prestaties en de uitslag van het laatste medische onderzoek zal de Californische bokscomissie zijn verzoek moeilijk kunnen weigeren.

Sugar Ray vs Olson op 4 November

Chicago. — De wedstrijd om het wereldkampioenschap middengewicht tussen Carl Olsen (titelhouder) en Ray Robinson op 4 November as. in het stadion te Chicago zal per televisie worden uitgezonden naar alle Amerikaanse staten, met uitzondering van een rayon met een straal van 250 kilometer rond Chicago.

Jim Norris, de president van de internationale boksclub, heeft medegedeeld, dat Olson 35 percent van de netto recette zal ontvangen, en Robinson 25 percent. Dezelfde percentages gelden voor beide boksers wat de televisie en de radio-rechten aangaat. De prijzen van de plaatsen, die in de voor verkoop zijn gebracht, zijn 20 dollar, 15 en 5 dollar.

Na zijn nederlaag door k.o. in de derde ronde tegen Archie Moore in een wedstrijd om het wereldkampioenschap halfzwaargewicht heeft Olson met vrij veel moeite op punten gewonnen van Jimmy Martinez en Joey Giambra.

Robinson, die 18 December 1952 vrijwillig afstand had gedaan van zijn wereldtitel in het middengewicht en zich uit de ring had teruggetrokken, heeft na zijn terugkeer ruim twee jaar later zeven partijen gebokst, waarvan er zes in zijn voordeel eindigden. Hij heeft 19 Januari jl. op punten verloren van Tiger Jones. Maar versloeg daarna Johnny Lombardo, Garth Panter, Ted Olla en Rocky Castellani.

Zwitserse voetbalcompetitie

Zurich. — De uitslagen der Zwitserse voetbalcompetitie luiden: Basel — Young Boys 2-2; Chaux de Fonds — Lausanne 3-1; Chiasso — Urania 2-1; Fribourg — Grasshoppers 1-2; Grenchen — Lugano 2-2; Servette — Bellinzona 1-0; Zurich — Schaffhausen 7-1.

Denemarken — Zweden: 3-3

Kopenhagen. — De landenwedstrijd Denemarken — Zweden te Kopenhagen eindigde in 3-3 gelijkspel. Bij de rust hadden de Denen met 2-0 de leiding.

Mercedes wint te Palermo

Palermo. — De autorace Targa Florio eindigde met een royale zege van Mercedes. De eerste 2 en de vierde plaats werden door Mercedes in beslag genomen. De uitslag luidt 1. Moss Collins met Mercedes, 936 km in 9 uur 43 min. 3 seconden, gemiddelde 96,290 km per uur; 2. Fangio eveneens met Mercedes.

„Dame in 't Wit" gescheiden

Varese. — Bij vonnis van de burgerlijke rechtbank te Varese zijn mevr. Guilia Occhini — in Italië algemeen bekend als de „Dame in 't wit" omdat zij de wedstrijden van Fausto Coppi in het wit gekleed placht bij te wonen — en haar echtgenoot, dr Enrico Locatelli, van tafel en bed gescheiden.

Het vonnis voorziet in geen enkele toelage, van welke aard ook, aan mevr. Occhini, die generlei betrekkingen met haar kinderen mag onderhouden. Alle bezoek is verboden, en de rechtbank heeft bepaald, dat zij geen aandeel meer mag hebben in de opvoeding en het onderwijs van de kinderen.

Surinaamse arbeiders voelen zich onzeker

Paramaribo. — De bond van personeel in Overheidsdienst heeft de Regering een adres toegezonden — met aanbieding van afschrift ervan aan de Staten en de Pers — waarin hij klaagt over „een grote mate van onzekerheid m.b.t. de toekomst onder de arbeiders in Suriname", welke volgens de Bond grotendeels te wijten is aan niet-ingeloste beloften van het Eenheidsfront gedurende de verkiezingsstrijd.

Plagiaat

Djakarta. — Prof. dr Prijohutomo, de deken van de universiteit Gadjah Mada te Djagjakarta, is geschorst, omdat hij in geschiedenisboeken plagiaat had gepleegd uit Nederlandse boeken.

Londen. — De Eagle Oil and Shipping Company heeft bij Britse werven zeven tankschepen ter waarde van 12 millioen pond sterling besteld, waarvan drie elk 18.000 ton en vier van elk 32.000 ton.

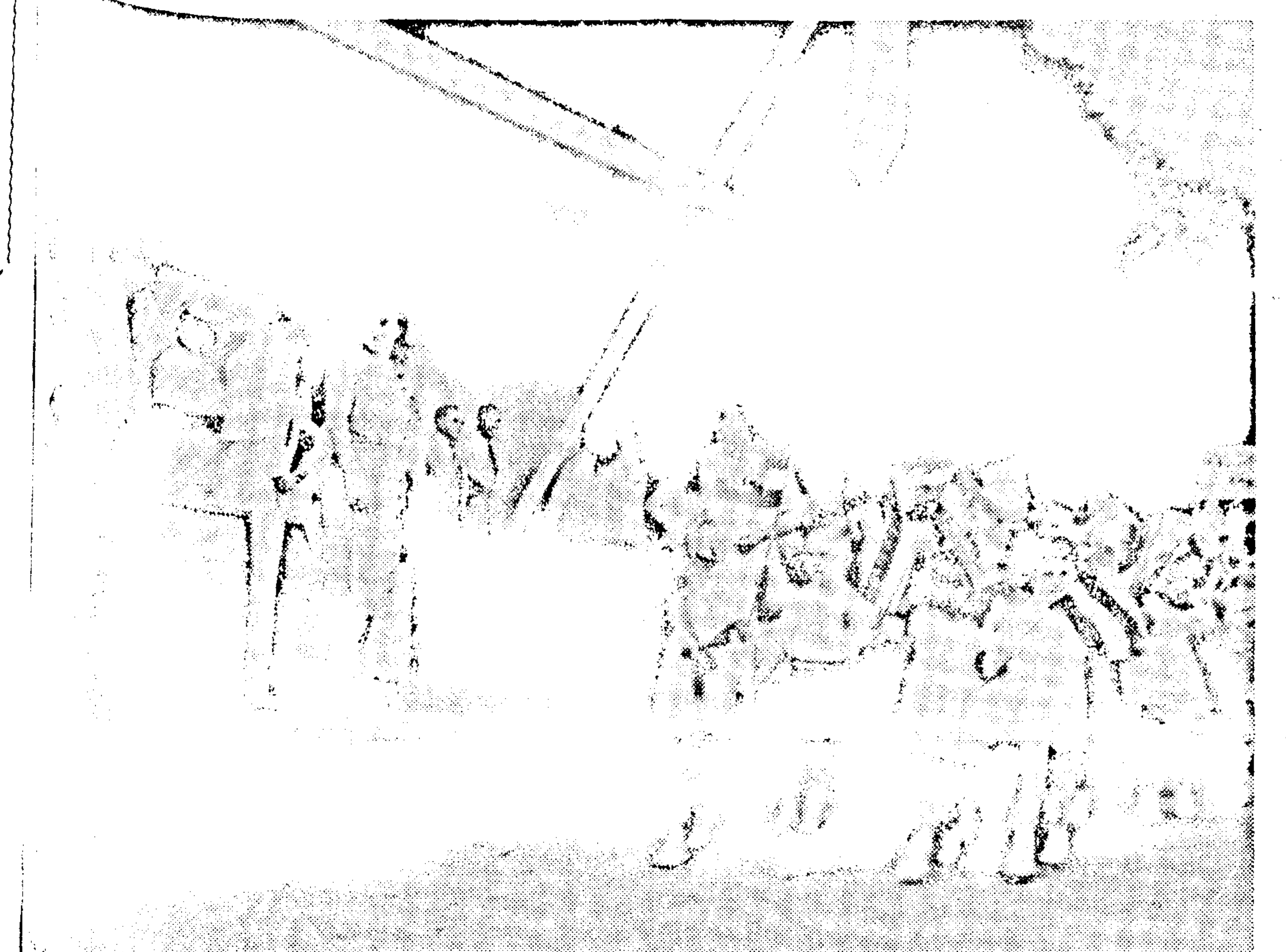
Extra bijlage van „AMIGOE DI CURACAO"

JULIANA WAS REEDS EERDER IN ONS MIDDEN

HERINNERINGEN AAN EEN HISTORISCH BEZOEK IN DONKERE DAGEN

Willemstad. — Nu Koningin Juliana en Prins Bernhard weldra een bezoek aan onze eilanden zullen brengen, gaan onze gedachten vanzelf terug naar het onvergetelijke bezoek, dat de Koningin toen Zij nog Prinses was, tijdens de voorbije wereldoorlog aan de Nederlandse Antillen bracht. Het was in de namiddag van Zaterdag 26 Februari van het jaar 1944, dat het K.L.M.-vliegtuig „Meeuw" met H.K.H. Prinses Juliana aan boord op Hato landde. Precies om half vier zette de Prinses voet op vrije Nederlandse bodem. Het Moederland zuchtte toen nog onder de laars van de bezetter. En het was om die reden dubbel ontroerend, dat het zo bevoorrechte nog vrije deel van het Koninkrijk de toekomstige Landsvrouwe een week lang in zijn midden mocht hebben, om Haar van zijn verknochtheid aan het Huis van Oranje te doen blijken.

Deze uitingen van verknochtheid hebben in die hoogtijdagen aardige vormen aangenomen, dat zij de Amerikanen die toenter tijd de verdediging dezer eilanden mede op zich genomen hadden, verrast vragen deden stellen over de aard van ons Koningschap. Doch ook voor de Antillianen en onder de gegeven omstandigheden voor de Europese Nederlanders was dit bezoek van de Kroonprinses een gebeurtenis, die hen veel meer ontroerde en rakte, dan zij hadden verwacht. Want behalve de hoge waardigheid van Koningin Juliana's persoon, was het ook Haar beminnelijkheid en de warme die van Haar uitstraalde, welke voor allen die Haar zagen en spraken, innam. Zij was één met het volk al de dagen dat Zij onder de Caraïbische luchten vertoefde. Want zelfs gedurende Haar verblijf in Caracas (na het bezoek aan de Benedenwindse Eilanden en voor de reis naar de Bovenwinden) had zij steeds Haar landgenoten om Zich heen en toonde Zij op ondubbelzinnige wijze, dat Zij een der hunnen was.

Na de kinder-aubade in Fort Amsterdam volgde een defilé van alle schoolkinderen van Willemstad langs de Prinses, die plaats had genomen op een podium, dat op het Gouvernementsplein was opgesteld. Op het podium v.l.n.r. Luitenant E. van Lansberg, adjudant van de Gouverneur; dr W. J. Goslinga, Inspecteur van het Onderwijs; Mevr. v. Tets, Gouverneur Kasteel, Prinses Juliana en Frater Radulphus (gedeeltelijk zichtbaar).

Het verblijf van Prinses Juliana in de Nederlandse Antillen is voor Haar een grote triomphtocht geworden langs de zes eilanden waar het rood-wit-blauw nog fier tegen het diep azuur van de Caraibische hemel wapperde. Curaçao mocht Haar het eerst begroeten. Gouverneur Kasteel en een groot aantal andere autoriteiten verwelkomden Haar op Hato en voerden Haar in zegetocht naar Willemstad waar Zij gedurende de dagen van Haar bezoek op dit eiland in het Gouvernementshuis verblijf zou houden.

Via Santa Maria, Rio Canario en Groot Kwartier reed de stoet naar het Fort Amsterdam, waar verkenners en padvinders de Hoge Bezoekster met tromgeroffel begroetten.

Diezelfde avond nog zeide de Prinses in een toespraak tot de leden van de College van Bestuur en de Staten: „Ik dank U uit naam van mijn Moeder, uit naam van de vele zeelieden, die hier een Nederlands tehuis vinden, uit naam van alle onderdrukte Rijksgenoten, die vol hoop zien mede naar dit deel van Nederland, waar onze vlag vrij waait."

En de andere dag sprak zij voor de radio als volgt: „Ik ben zeer gelukkig dat dit bezoek nu in werkelijkheid plaats vindt en dat zodoende een van mijn grootste wensen in vervulling gaat. Uw hartelijke ontvangst en Uw trouw aan mijn Moeder mede-[illegible]. Moge God Zijn licht laten schijnen over uw leven en over uw werk." De Prinses voegde er tot ieders verrassing in het Papiamentu aan toe: „Masha, masha dankie. Biba Cor-

Imposante hulde in Rifstadion

Op die Zondagmiddag bracht Curaçao de Koninklijke Bezoekster een imposante hulde in het Rifstadion. In twee delen van de stad aan weerszijden van de Annabaai, namelijk op Otrobanda(?), Nobo en op Scharloo stelde zich een grote menigte op, die zich nadien in beweging zette naar het Brionplein, vanwaaruit een kolossale optocht zich naar het Rifstadion begaf, waar Prinses Juliana, omgeven door de hoge autoriteiten van het eiland, in de ereloge wachtte op de grootste demonstratie, die Curaçao ooit gezien had. Op het uur dat het defilé begon, was het stadion geheel gevuld. Onvergetelijk was het ogenblik, dat de grote poort openzwaaide en het stoere muziekcorps van Scherpenheuvel aan het hoofd van de onafzienbarende stoet het stadion binnen marcheerde. Het gehele Nederlandse Rijk was in deze kleurige en overvloedig met vlaggen uitgedoste optocht vertegenwoordigd. De Antillen hadden natuurlijk het leeuwenaandeel.

Maar ook Suriname was vertegenwoordigd, en wel door de beroemde Kottomissies. En Nederland zelf was er uiteraard ook. En zelfs de Oost had een afvaardiging. Het „Leve de Prinses" en het „Oranje boven" was niet van de lucht. En uit duizenden kelen weerklonk tot slot het „O schitterende kleuren van Nederlands vlag" en het „Wilhelmus". Ontroerd dankte de Prinses. „Ik zal dit nooit vergeten," zei Zij. En toen brak het gejuich opnieuw los en plantte zich later voort in de straten van de stad.

Des avonds vond een gala-receptie plaats. Negen kwartier aan een stuk stond de Prinses voor de trappenopgang van het Gouvernementshuis om iedereen een hand te drukken.

„Bonbini, nos princesa!"

Maandag 28 Februari was alleen hierom al een historische dag, omdat de Prinses toen het standbeeld van Peter Stuyvesant voor de toenmalige A.M.S. onthulde. Daarvóór was er een parade van Nederlandse en Amerikaanse troepen geweest.

Des middags was de Prinses op bezoek in het Derde District, waar heel Banda Abao op het sportveld van Barber te samen kwam. Het terrein was op initiatief van de mensen van Westpunt prachtig versierd en met visnetten afgezet. Zowel in het Papiamentu als in het Nederlands zong de menigte de Bezoekster toe. Het „Bonbini, nos Princesa" werd gevolgd door „Hollands Vlag, je bent mijn glorie". Ontroerend en onvergetelijk waren de woorden van een oud vrouwtje, die tot de Prinses zeide:

„Ik bid God in de hoge hemel, dat Gij lang en gelukkig moogt leven op aarde en dat Gij daarna heel gelukkig moogt zijn in de hemel. Ik ben al 98 jaren en ik heb al voor Uw Grootvader gebeden en voor Uw Moeder. En nu bid ik elke dag voor U."

De ontroerde Prinses werd daarna met geschenken overladen. Curaçaose vruchten, siermandjes, strohoedjes voor de kleine prinsesjes en zakdoekjes met margrieten opgelegd. Tot slot voerde de jeugd van Boca San Michiel een lintendans uit.

En zo werd de huldiging door Banda Abao een der meest geslaagde onderdelen van het bezoek der Prinses aan Curaçao.

Op Haar terugweg naar de stad bezocht de Prinses de Zusters van Welgelegen en de Soeurs van Roosendaal.

In de namiddag vertoefde Prinses Juliana onder de zeelieden. Zowel in het R.K. Zeemanshuis als in het Tehuis van het Leger des Heils in de Hoogstraat onderhield Zij zich ongedwongen met al die mannen, die in die tijd meer dan ooit de trots van de natie uitmaakten.

Diezelfde dag zagen ook de zieken van het Sanatorium en de melaatsen van Zaquito de geliefde Prinses in hun midden. Deze menslievend geste van Juliana ontroerde allen, die er van hoorden, zeer en deed de sympathie en liefde voor Haar persoon zo mogelijk nog toenemen. De dag werd besloten met een gala-diner ten Gouvernementspaleize.

Veerkeer lag lam

Op Dinsdag 29 Februari bracht H.K. Hoogheid Prinses Juliana een bezoek aan Aruba. Over dit bezoek weiden wij elders uit.

Woensdag 1 Maart stond in het teken van de kinder-aubade, de grootste en schoonste waarschijnlijk, die Curaçao ooit heeft gezien. Duizenden en nog eens duizenden kinderen van alle scholen uit Willemstad en naaste omgeving trokken in de vroege ochtenduren van die dag met vlaggen en wimpels op naar het Fortplein. Het verkeer in de straten lag lam. Zoveel kinderen had Curaçao nog nooit bijeen gezien. En toen de Prinses op het balcon van het Gouvernementshuis verscheen, was het Fortplein tot in alle hoeken gevuld met juichende en vlaggen-zwaaiende kinderen. Het was een machtig koor, dat nadien het Wilhelmus zong en het „Welkomslied" en het lied: „De schone West". Een defilé dat niet minder dan drie kwartier in beslag nam en dat door de Prinses staande op een overdekte verhoging op het Gouvernementsplein werd afgenomen, besloot deze geestdriftige kinderhulde.

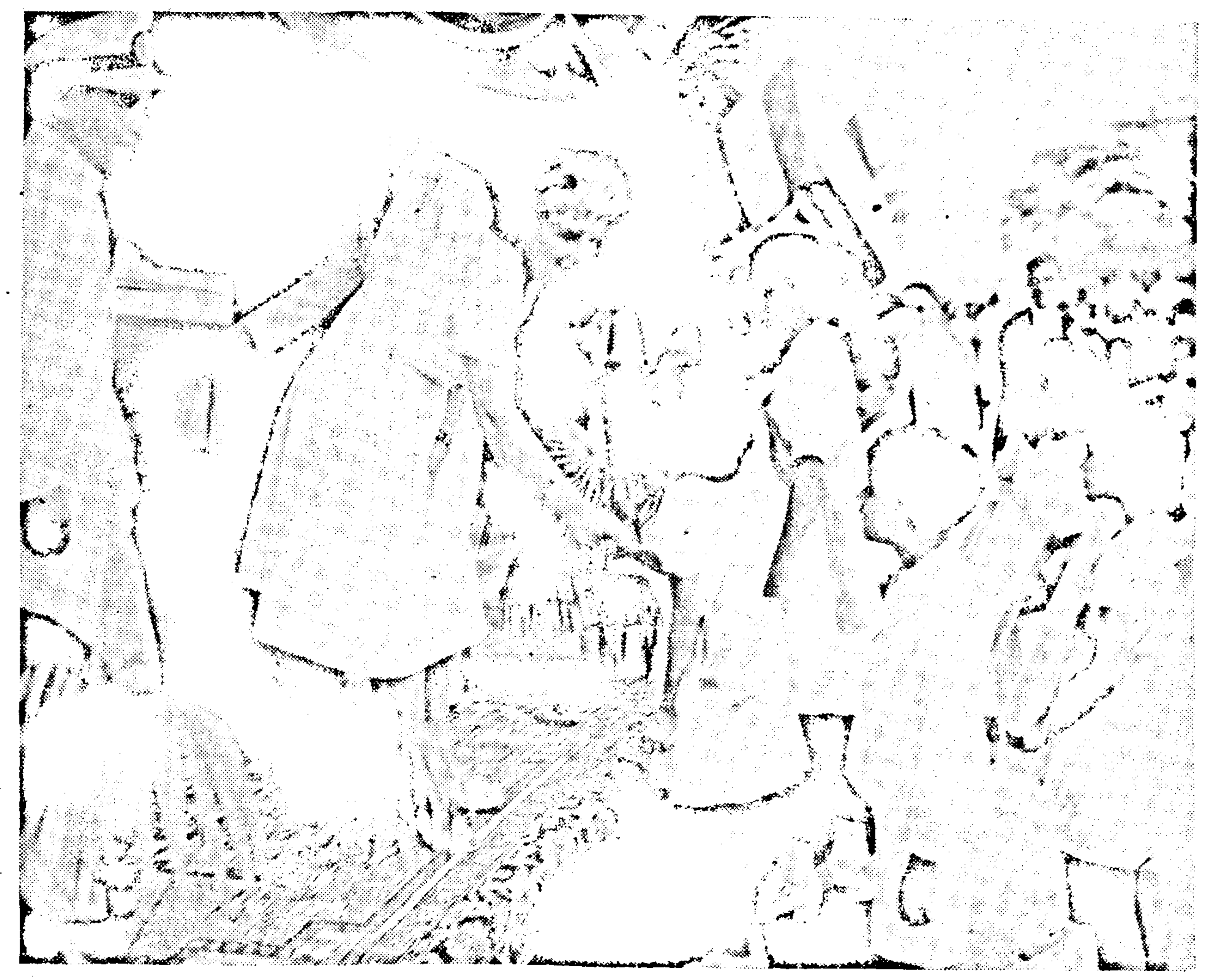
Bezoek aan de Isla

Zonder rust te nemen stapte Prinses Juliana hierna aan boord van de „Beatrix" teneinde een bezoek aan de Isla te brengen. Zowel de fabrieksterreinen als de dokken werden bezocht en het gezelschap begaf zich zelfs aan boord van een getorpedeerd schip, dat geheel gerestaureerd was en feestelijk versierd.

Vervolgens waren de woonwijken aan de beurt. Rio Canario, Groot Kwartier en Surinamedorp. In deze laatste woonwijk kwamen de Kottomissies haar hoofddoeken over de weg uitspreiden als een eerbewijs aan de Hoge Gaste. In Emmastad was Nederland in de klederdrachten der elf provincies vertegenwoordigd. Meerstemmige liederen klonken op: „Aan mijn Vaderland" en „Hollands Liedje". Een spreekkoor zegde het uit, wat iedereen in die dagen innig hoopte:

„Eens zal het dierbaar land weer
vrij zijn,
Vrij van dwang en boze druk;
Met Oranje weer vereend zijn,
Dat's voor ons volk zijn diepst geluk."

Natuurlijk werden ook hier geschenken aangeboden. Jurkjes van Sabaanse kant voor de oudste prinsesjes en gebrandschilderde paneeltjes voor Hare Koninklijke Hoogheid zelf. Het werd een Oranjemanifestatie zonder weerga.

De gehele jeugd van Oranjestad gaf acte de présence, toen Prinses Juliana Aruba bezocht. Hier ziet men de Prinses van de vertegenwoordigers der verschillende jongens- en meisjesscholen geschenken in ontvangst nemen. Voor ieder van de leerlingen had Zij een vriendelijk persoonlijk woord over en allen kregen van Haar een stevige hand, zoals de foto laat zien.

In de middaguren gunde de Prinses zich weer geen ogenblik rust. Achtereenvolgens was zij te midden der Schutters in het Waterfort, de zieken van het St. Elisabeth's hospitaal en de mannen van het Rode Kruis.

Des avonds vond in het Roxy theater een gala-avond plaats, die door de Curaçaose bevolking zelf werd verzorgd. Door middel van declamatie, muziek, zang en dans werd de verknochtheid van het volk aan het Huis van Oranje geuit en ook hier voelde de Prinses weer opnieuw hoe de Nederlandse Antillen meeleefden met hetgeen op dat ogenblik in het moederland gebeurde. Een avond die goed deed aan het vaderlandse hart.

Gemoedelijke ontvangst op Bonaire

In de ochtend van 2 Maart bracht de „Oriol" de Hoge Gaste naar Bonaire, welk eiland de Prinses op zijn eigen gemoedelijke wijze een hartelijke ontvangst bereidde. De schooljeugd van Kralendijk en Rincon had zich op het Wilhelminaplein verzameld en trok vandaar naar het Gezaghebbershuis om Hare Koninklijke Hoogheid een aubade te brengen.

Op haar weg van het vliegveld naar Kralendijk hield de stoet even halt om de Zusters en de zieken van het hospitaal in de gelegenheid te stellen de Hoge Bezoekster hulde te brengen. En in de Bredestraat hielden de auto's opnieuw halt omdat de Prinses het laatste gedeelte tot de Pasang Grahan te voet wilde afleggen.

In de voortuin van het Gezaghebbershuis nam de Prinses onder een hoge kenepaboom plaats, die fraai versierd was met oranje-kleurige kalebassen. Niet minder dan 750 schoolkinderen zongen meerstemmige liederen, die Juliana telkens geestdriftig deden applaudiseren.

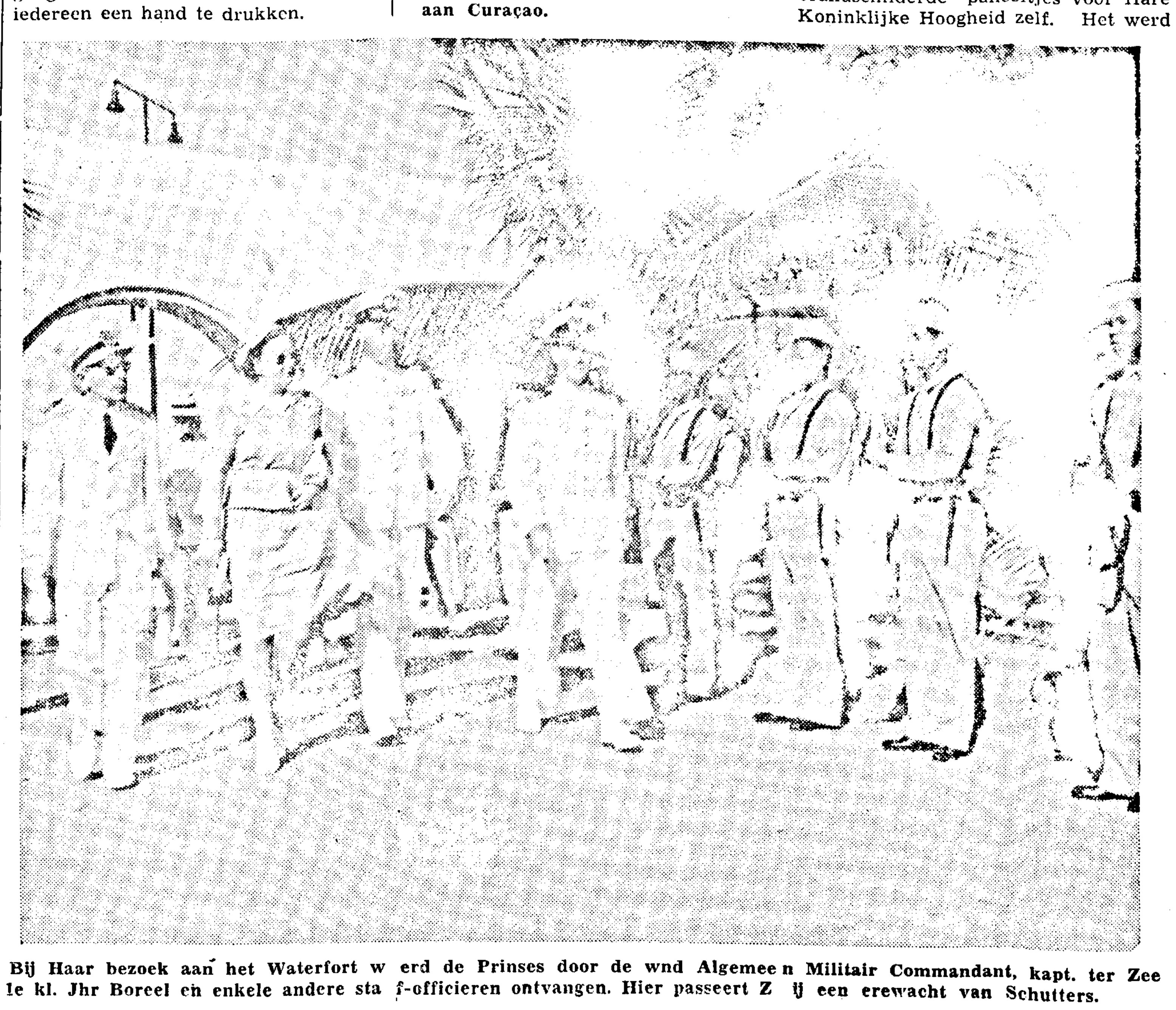
Natuurlijk was er ook op dit eiland een parade van de troepen, terwijl een tweetal speedboten werd geïnspecteerd. Daarna had in de Pasang Grahan de officiële ontvangst plaats.

Tegen half twaalf werd de terugweg naar het vliegveld ondernomen, van waaruit naar Curaçao werd vertrokken.

Scherpenheuvel zette de poort wagenwijd open

In de middag van die dag was het hele Tweede District van Curaçao uitgelopen om de Hoge Bezoekster een grandioze hulde te bereiden. Scherpenheuvel had de grote poort wagenwijd openstaan om de Kroonprinses te ontvangen. Door de stemmig versierde vestibule schreed Zij naar de aula, waar de Fraters en de jongens Haar opwachtten. Op de achterwand van de zaal waren tweemaal levensgroot de portretten getekend van de Prinsessen Beatrix, Irene en Margriet (Marijke was toen nog niet geboren). Juliana was zichtbaar getroffen door deze aardige attentie. Fraters en jongens zongen de Prinses toe en de harmonie van Scherpenheuvel blies de zaal vol blijde en feestelijke klanken. Frater Radulphus en een leerling van de school hielden een toespraak. En voor Haar vertrek tekende Juliana ter herinnering aan dit bezoek een oorkonde. Daarna ging het naar Montagne en Santa Rosa, waar het Weeshuis werd bezocht.

Op Van Engelen bood de heer Dieudonné J.B. Sijkens Hare Koninklijke Hoogheid een schilderij aan, waarop Zij staat afgebeeld bij het schaatsen rijden. Dit schilderij was indertijd door Haar Vader bij de Maassluise schilder Smith besteld als een verjaardag-cadeau voor Zijn Kind. Door de ziekte en het plotselinge afsterven van Prins Hendrik, is het schilderij niet afgeleverd. De heer Sijkens, die een zwager van de schilder was, maakte van deze gelegenheid gebruik het kleinood aan Hare Koninklijke Hoogheid aan te bieden. Onnodig te zeggen, dat Juliana voor deze onverwachte en piëteitvolle attentie zeer erkentelijk was.

Bij Haar bezoek aan het Waterfort werd de Prinses door de wnd Algemeen Militair Commandant, kapt. ter Zee le kl. Jhr Boreel en enkele andere staf-officieren ontvangen. Hier passeert Zij een erewacht van Schutters.

Tot slot begaf de Prinses zich die dag nog naar de Zeelieden in het Zuikertuintje en het Koningin Wilhelmina Tehuis voor Ouden van Dagen.

Op Vrijdag 3 Maart bracht Prinses Juliana een officieel bezoek aan Caracas, waar Zij de gaste was van president Medina, die te Harer ere een feestelijk noenmaal liet aanrechten en Haar onderscheidde met het Grootkruis in de Orde van de Bevrijder Simon Bolivar.

In de avond van die dag keerde de toekomstige Landsvrouwe naar Curaçao terug en bracht het volk van dit eiland Haar een laatste indrukwekkend eerbewijs in de vorm van een kolossale fakkeloptocht. Een machtige eindeloze slang van duizenden levende lichtjes slingerde zich langs en om het Waaigat. Het was een gezicht om nimmer te vergeten.

Afscheid van Curacao

De andere morgen nam de Prinses voor goed afscheid van Curaçao. Op het vliegveld Hato wachtte „De Meeuw" met gezagvoerder Groeneveld om de Hoge Gaste tesamen met de Gouverneur, het gevolg van Hare Koninklijke Hoogheid, en het Statenlid van de Bovenwinden, de heer Rufus Plantz naar Sint Maarten te brengen. Om 10.52 uur precies steeg het KLM-vliegtuig op, nagestaard door een grote menigte mensen, die voor altijd een onvergetelijke indruk van dit ontroerend bezoek van een telg van het Oranje Huis in hun hart zouden bewaren.

Na het vertrek werd nog bekend, dat Monseigneur Verriet, de toenmalige Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen Prinses Juliana een prachtig schilderij in zilver, voorstellende de Christusfiguur, zoals die door Phalhofer werd weergegeven, had geschonken.

Ook de Curaçaose vrouwen hadden nog een origineel geschenk bedacht: een oude gouden ketting, ongeveer twee eeuwen geleden op een onzer eilanden gesmeed uit goud, vermoedelijk van Aruba afkomstig.

Ontroerend Wilhelmus

Op Zaterdag 4 Maart des middags te drie uur landde „De Meeuw" op het vliegveld van Sint Maarten. Ook daar was de ontvangst allerhartelijkst. De hele weg naar Philipsburg was versierd met vlaggen, spandoeken en erebogen. De kinderen van Simpson Baai en Koolbaai zongen het Wilhelmus, een tere hulde aan de Kroonprinses, die méér ontroerde dan de muziek van welke forse kapel ook. In het hoofdstadje wachtte de Philipsburgse jeugd, versterkt met deputaties van de Sabaanse en Statiaanse jongeren, die extra waren overgekomen om de Prinses te zien en Haar namens de bevolking van hun eilanden hulde te betuigen. De Prinses was zeer geroerd, toen zij later de bevolking toesprak.

Hier ziet men de Prinses tijdens Haar bezoek aan Bonaire. Zij heeft zo even het St Franciscus Hospitaal met een bezoek vereerd en verlaat dit gebouw nu langs een haag van E.K.-meisjes. Achter de Prinses ontwaart men de Eerw. Soeur Amanta, alsmede de heren J. de Jongh, toenmalig Statenlid voor Bonaire en (geheel rechts, gedeeltelijk zichtbaar) Gezaghebber Krugers.

„Dit zal ik nooit vergeten," zeide zij, „Altijd zal ik aan de Bovenwinden denken om die prachtige ontvangst vandaag, maar ook omdat ik, na mijn vertrek uit Nederland in Mei 1940 hier voor het eerst weer — van de lucht uit — de Nederlandse vlag zag wapperen, toen ik, op weg naar Suriname, over deze kleine Nederlandse eilanden vloog."

Treffend was daarna, dat de Burgemeester van Marigot, de hoofdplaats van het franse gedeelte van Sint Maarten, een der eersten was die tijdens de feestelijke receptie zijn opwachting bij Hare Koninklijke Hoogheid kwam maken.

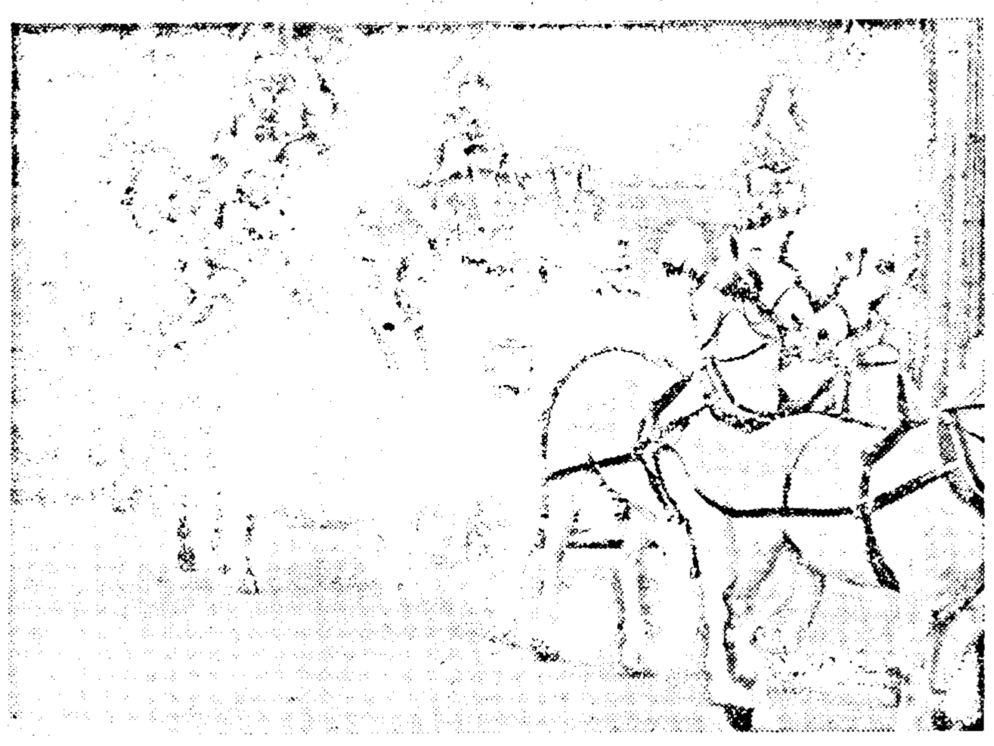
De Prinses maakte een tochtje over het eiland, vond tijd om bij de pasanggrahan een ogenblikje de zwemsport te beoefenen en begaf zich daarna aan tafel. Het was een echt intiem samenzijn, waardoor de verbondenheid tussen deze mensen en de Prinses nog meer tot uiting kwam.

Des avonds — de avond voor Haar definitief vertrek naar Canada — schreef de Prinses de volgende brief ten afscheid:

(Vervolg op pag. 10 kol. 7.)

KONINGIN JULIANA is een bereisde vorstin

Na 1947 begon lange reeks van statie-bezoeken aan het buitenland

Geëscorteerd door ruiters van de garde in glanzende uniformen maken Koningin Juliana en Prins Bernhard tijdens hun officiële bezoek aan Engeland in 1950 een rondrit door Londen.

Reis naar Ned. Antillen heeft echter geheel eigen karakter

(Speciale correspondentie)

Koningin Juliana was reeds een bereisde vrouw, toen zij in 1947, na de afstand van Koningin Wilhelmina, de troon besteeg. Als jonge Prinses had zij haar Moeder meermalen op vacantiereizen naar Zwitserland, Oostenrijk en Noorwegen begeleid en haar huwelijksreis had haar en Prins Bernhard o.a. naar het toen nog vrije Polen en naar Italië gevoerd.

Gedurende de oorlog woonde de toenmalige Kroonprinses, terwille van de veiligheid der Prinsesjes, geruime tijd in Canada, maar maakte zij ook verschillende reizen, o.a. naar de Verenigde Staten en in 1944 naar de Nederlandse Antillen. Dit laatste bezoek, een jaar voor de terugkeer van de tegenwoordige Koningin naar Nederland, zullen velen zich ongetwijfeld nog herinneren. De beminnelijkheid van de Kroonprinses en haar grote belangstelling voor alle aspecten van het leven op de Antillen hebben destijds grote indruk gemaakt.

Tocht door V.S. in privé-vliegtuig van president

Na 1947 kregen de reizen van Koningin Juliana een geheel ander aspect. Tot nu toe had zij, hetzij als privé-persoon, hetzij als vertegenwoordigster van haar Moeder, Koningin Wilhelmina, gereisd. Na de kroning echter was het de Koningin der Nederlanden, de regerende telg van één der oudste en meest aanzienlijke vorstelijke geslachten ter wereld, die zich op reis begaf. Wel bleef op de vacantiereizen, die de Koningin vrijwel elk jaar met haar gezin maakt — meestal naar de wintersport in Zwitserland of Oostenrijk — het privé-karakter gehandhaafd, maar vele andere reizen hadden, zoals thans het bezoek aan de Nederlandse Antillen en Suriname, een officieel karakter.

Bij de kroning van Koningin Juliana in 1947 waren tal van regerende vorsten of hun representanten aanwezig geweest, terwijl ook vele bevriende niet-vorstelijke staatshoofden speciale vertegenwoordigers hadden gezonden. Het protocol, d.w.z. het samenstel van dikwijls zeer ingewikkelde regels, dat het verkeer tussen staatshoofden, leden van vorstelijke families en hoge regeringsvertegenwoordigers regelt, eiste thans, dat Koningin Juliana en Prins Bernhard een aantal officiële beleefdheidsbezoeken brachten aan de staatshoofden van landen, waar Nederland bijzonder vriendschappelijke betrekkingen mee onderhoudt.

Bezoek aan Parijs

De eerste jaren na de troonsbestijging van Koningin Juliana werden dan ook gekenmerkt door een hele reeks zogenaamde statiebezoeken aan buitenlandse hoofdsteden. Eén der eerste was dat aan Parijs in Mei 1950, waarbij de toenmalige president van de Franse Republiek, Vincent Auriol en mevrouw Auriol als gastheer en gastvrouw van het Nederlandse koninklijke paar optraden.

De ontvangst in de Franse hoofdstad was bijzonder hartelijk. Overal waar de Koningin verscheen — zij onthulde o.a. een monument voor de Franse admiraal De Colligny, wiens dochter, Louise de Colligny, met Willem de Zwijger gehuwd is geweest — werd zij hartelijk toegejuicht en het waren waarlijk niet alleen de leden van de grote Nederlandse kolonie in Parijs, die acte de présence gaven.

In November van hetzelfde jaar 1950 brachten de Koningin en Prins Bernard een officieel bezoek aan Londen, waar zij als gasten van de Engelse koninklijke Familie in Buckingham Palace verbleven. Het moet voor onze vorstin een merkwaardig gevoel zijn geweest om als regerend Koningin van het bevrijde Nederland, toegejuicht door een duizendkoppige menigte, door de straten van hetzelfde Londen te rijden, waar haar Moeder gedurende de zware oorlogsjaren verblijf hield en waar ook zij in die tijd meermalen vertoefde. Koning George VI, haar gastheer, zag er in deze Novemberdagen van het jaar 1950 lijdend uit; hij was reeds getekend door de ziekte, die iets meer dan een jaar later een eind zou maken aan zijn leven.

Tussen het Nederlandse en het Engelse Koninklijke Huis bestaan nauwe betrekkingen. Ook na het statiebezoek van 1950 vertoefden de Koningin, de Prins en de Prinsessen nog meermalen in Londen. Een officieel karakter droegen de reizen, die Koningin Juliana in 1952 en in 1954 naar Engeland maakte. In 1952 woonde zij er, met Prins Bernhard, de kroning van de jeugdige Koningin Elizabeth II bij, terwijl zij in 1954 de „Honoraty Freedom of the Carpenters Company", het oudste gilde van Londen ontving.

In de Verenigde Staten

Een officiëel bezoek aan het buitenland, dat in de gehele wereld aandacht heeft getrokken, was de reis, die Koningin Juliana en Prins Bernhard in het voorjaar van 1952 naar de Verenigde Staten maakten. Na hun aankomst per K.L.M.-vliegtuig, bestuurd door gezagvoerder Van Rees, op het vliegveld in Washington, was het Koninklijke paar enige dagen de gast van president Harry S. Truman en zijn echtgenote op het juist gerestaureerde Witte Huis. Tijdens haar verblijf in de bondshoofdstad der Verenigde Staten sprak Koningin Juliana ook, zoals haar Moeder reeds vóór haar had gedaan, het Congres der Verenigde Staten toe. De waardige toon van haar rede en de grote aandacht van onze Vorstin voor de wereldproblemen, die er in tot uiting kwam, trokken terecht sterk de aandacht.

Van Washington reisden de Koningin en de Prins via Philadelphia naar New York, waar zij logeerden in het bekende Waldorf-Astoria Hotel. Na de Paasdagen op Sea Island aan de kust van Georgia doorgebracht te hebben, begaf het Koninklijk paar zich naar de autostad Detroit en het bekende plaatsje Holland in Michigan, vanwaar zij doorreisden naar de Westkust. In Hollywood bij Los Angeles vertoefden Koningin en Prins enige tijd in de filmstudio's en woonden zij de opnamen van een speelfilm bij. Een kort bezoek aan Canada besloot deze geslaagde reis, die drie weken had geduurd en waarbij het Koninklijk paar in de Verenigde Staten de „Independence", het vliegtuig van president Truman, ter beschikking stond.

Overigens waren het niet alleen grote landen, die Koningin Juliana na haar troonsbestijging officieel bezocht. In Juni 1951 was zij de gast van de met het Huis Oranje-Nassau verwante groothertogin van Luxemburg en in Mei 1953 vertoefden de Koningin en Prins Bernhard in de hoofdsteden der Skandinavische landen.

Tegenbezoeken

Deze reizen naar het Hoge Noorden besloten voorlopig de reeks van statiebezoeken aan buitenlandse hoofdsteden. Het was nu de beurt aan verschillende staatshoofden om tegenbezoeken aan Nederland te brengen. In 1954 en 1955 vertoefden o.a. de nieuwe Franse president, René Coty, Koning Frederik IX van Denemarken, Koning Haakon VII van Noorwegen en Koning Gustaaf VI Adolf van Zweden in Nederland. Ook Koningin Elizabeth II van Engeland zal dit of het volgend jaar Nederland bezoeken.

De reis van Koningin Juliana en Prins Bernhard naar de Nederlandse Antillen en Suriname vertoont veel verwantschap met die van het Koninklijk Paar naar de Verenigde Staten en Canada in 1952. Ook ditmaal leggen de hoge bezoekers grote afstanden per vliegtuig af, terwijl de reisduur bijna even lang is.

Er is echter een groot verschil. Bij alle hierboven genoemde statiebezoeken begaven Koningin en Prins zich naar het buitenland en waren zij de gasten van buitenlandse staatshoofden. Ditmaal echter blijft het Koninklijk Paar, ook al voert hun reis hen ver overzee, binnen het Koninkrijk.

Dit geeft deze reis een geheel andere, en veel groter betekenis, die o.a. tot uiting komt in het feit, dat de Koningin met een oorlogsschip van de Koninklijke Marine in de beide Rijksdelen zal aankomen.

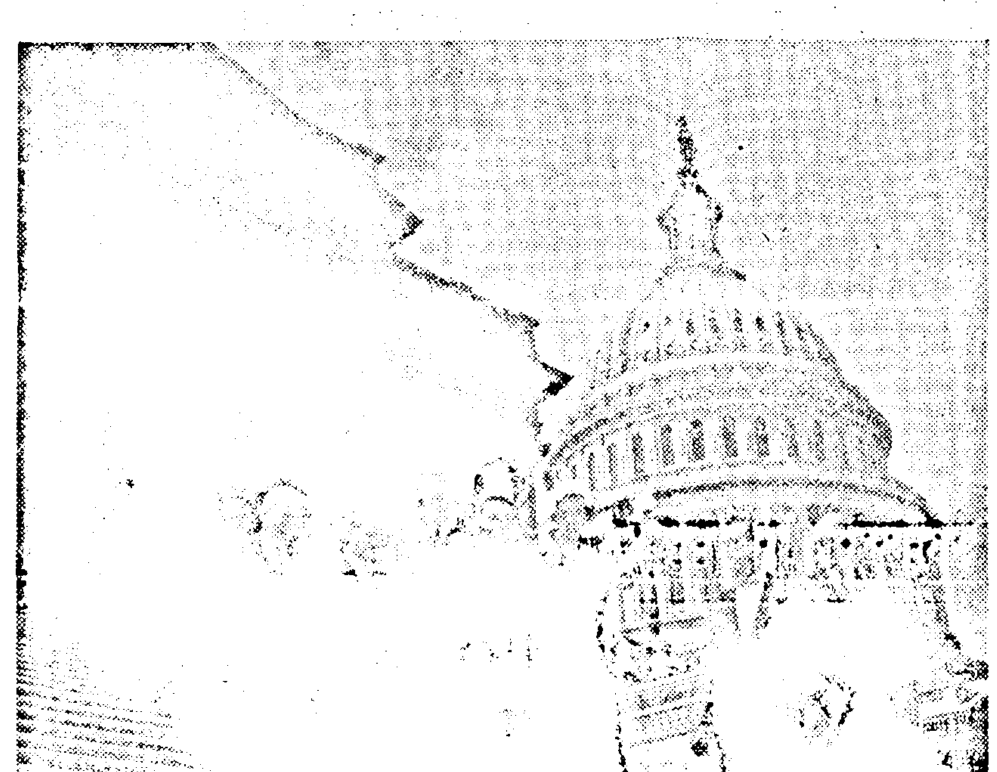
Anders dan in het buitenland zal men Koningin Juliana hier als Landsvrouwe begroeten. Persoonlijk kent men haar reeds door het bezoek van 1944, terwijl men de Prins al een „goede bekende" zou kunnen noemen. Thans komt de Vorstin echter als Koningin, en dit, gepaard met het feit, dat haar bezoek als het ware de bekroning vormt van de nieuwe, in het Statuut voor het Koninkrijk vastgelegde rijksregeling, maakt dit bezoek tot een zeer bijzondere gebeurtenis in de geschiedenis van de Nederlandse Antillen.

Waardig en beminnelijk

Gaat men na, wat de meest kenmerkende eigenschappen van Koningin Juliana op haar reizen zijn, dan blijkt, dat haar gastheren en haar begeleidende verslaggevers steeds weer opvalt de merkwaardige combinatie van vorstelijke waardigheid en beminnelijke eenvoud, die onze Vorstin aan den dag legt. Zij is — daar zijn alle getuigen het over eens — op en top een vorstin, maar tegelijk heeft zij iets innig menselijks. Naar kinderen en lijdenden gaat ook tijdens bezoeken buiten de grenzen van het kleine Nederland steeds weer haar belangstelling uit. Nooit zal zij nalaten enkele woorden te wisselen met eenvoudige mensen, of dit nu kamermeisjes in hotels, chauffeurs of toevallige voorbijgangers zijn. Kinderen voelen zich onmiddellijk bij haar op hun gemak, en de Koningin vindt het op haar beurt heerlijk tussen kleintjes te vertoeven.

Daarnaast valt allen, die tijdens de reizen met de Koningin hebben gesproken, haar zeer grote belangstelling voor en kennis van de meest uiteenlopende zaken en problemen op. „Uw Koningin", zei eens een geleerde, die Koningin Juliana had rondgeleid, tot een Nederlandse verslaggever, „is niet alleen een zeer ontwikkelde, maar ook een zeer ernstige vrouw. Na een korte uitleg begreep zij volkomen de gang van zaken bij de proeven, die wij hier nemen, terwijl in een volgend gesprek bleek, dat zij ook de vraagstukken, die achter en tengevolge van ons werk opdoemen, zeer duidelijk zag. Zij heeft niet alleen veel gezien en veel gelezen en gestudeerd, zij moet ook veel en diep nagedacht hebben."

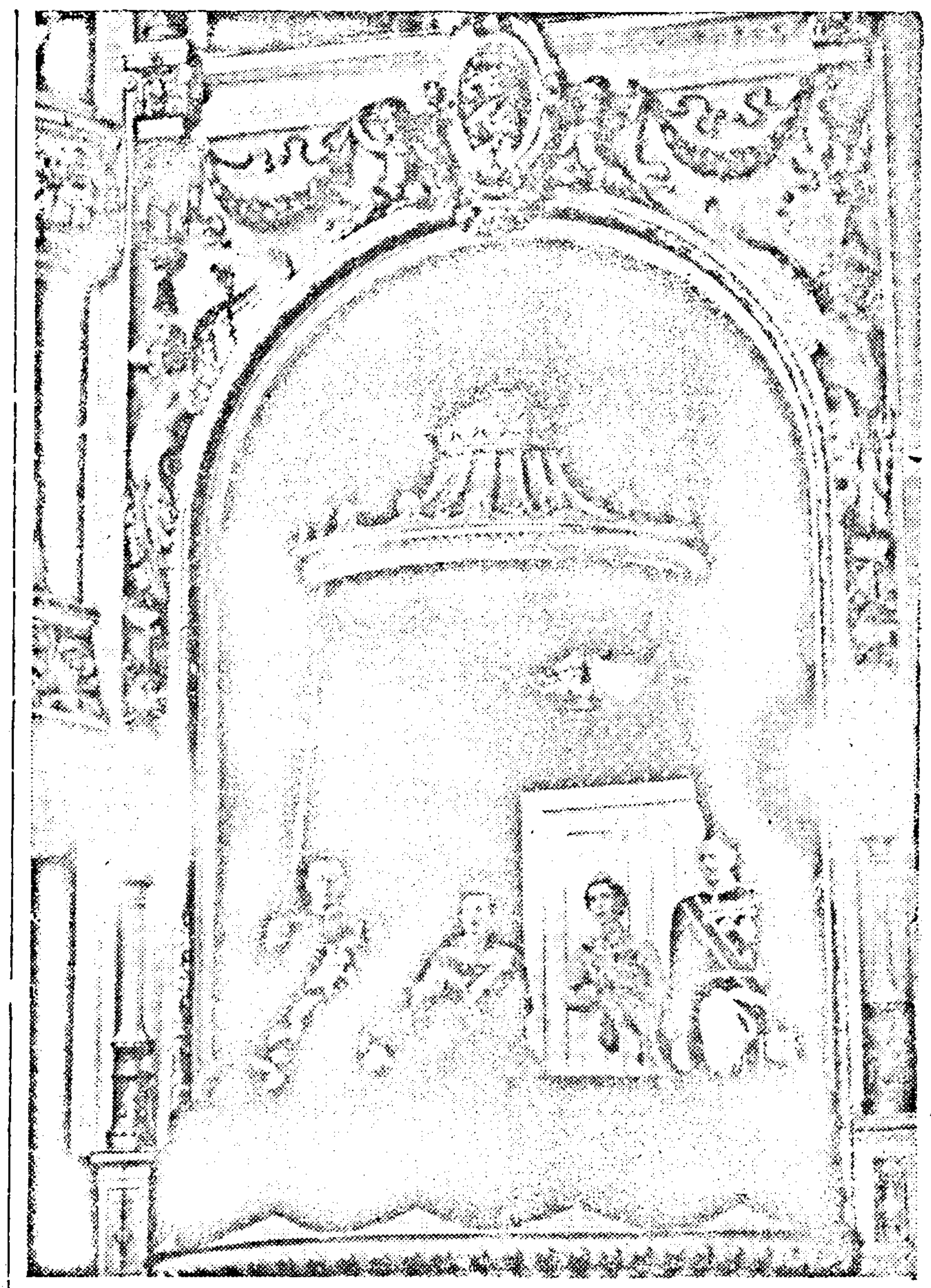
Men kan er zeker van zijn, dat juist deze opvallende eigenschappen van de Koningin, haar waardigheid, haar beminnelijkheid en haar kennis van problemen en achtergronden, ook bij haar bezoek aan de Nederlandse Antillen duidelijk naar voren zullen treden.

Na haar toespraak tot de verenigde vergadering van Senate en House of Representatives verlaat Koningin Juliana aan de zijde van Prins Bernhard het Capitool in Washington. Haar toespraak tot de volksvertegenwoordigers der Verenigde Staten vormde het hoogtepunt van de Amerikaanse reis van het Koninklijk Paar in 1952.

Koningin Juliana en Prins Bernhard in Hollywood tijdens hun reis door de Verenigde Staten in 1952.

In de koninklijke loge van de schouwburg in Kopenhagen tijdens het bezoek van Koningin Juliana en Prins Bernhard aan Denemarken in 1953. Naast Koningin Juliana Koningin Ingrid van Denemarken, geheel rechts Koning Frederik IX.

(Vervolg van pagina 9.)

„Na deze eerste persoonlijke kennismaking wil ik U nogmaals dank[...] voor de ontvangst, waardoor ik [...] ontroerd ben.

Ik verheug mij er op weer terug te zullen komen, daar ik mij hier [...] thuis heb leren voelen, dank [...] Ik neem een schat van de sch[...] herinneringen van hier mee:

stoffelijke, in de vorm van de [...] ste voortbrengselen van Uw han[...] en in de vorm van gaven, waarm[...] mij zo gelukkig hebt gemaakt [...] door te mogen geven tot leniging van de nood door deze oorlog gele[...] en geestelijke, door de gevoelen[...] hebben mogen waarnemen, waar[...] gij deze onvergetelijke dagen [...] maakt hebt tot wat zij waren.

Daaruit bleken mij Uw gevoel van saamhorigheid met ons Konink[...] en Uw geestdrift voor de goede [...] waarvoor wij strijden en zullen [...] ven strijden.

Leve ons Koninkrijk,
Leve Curaçao. Juliana."
5 Maart 1941.

Zondagmorgen om 7 uur steeg [...] Meeuw" voor het laatste van An[...] liaanse grond op.

De Bovenwinders hadden besl[...] het vliegveld langs de zee als he[...] nering aan dit bezoek het „Prin[...] Juliana Vliegveld" te noemen. En va[...] dit naar Haar genoemde vliegveld [...] dernam de Prinses de reis naar Mi[...] en vandaar naar Canada.

Zo was de historische reis ten ein[...] de, die Juliana in de dagen dat de Tweede Wereldoorlog naar zijn hoogtepunt liep, aan de vrije Nederlandse eilanden in de Caraibische Zee maak[...] te. Een reis, die iedereen zich weer in de herinnering zal halen, nu Juliana opnieuw, doch thans als Koningin, en tesamen met Z.K.H. Prins Bernhard een bezoek aan onze eilanden gaat brengen.

Handen omhoog

Milaan. — „Handen omhoog" riepen twee agenten toen Battista Madini uit een bloemenwinkel kwam, maar Madini schudde zijn hoofd, bloosde als een jong meisje en hield zijn handen achter de rug. Na 'n tweede sommatie bleek dat hij een grote bos prachtige rozen in zijn hand hield. „Dat is alles wat ik nam, ga maar in de winkel kijken", zei Battista. De politieagenten moesten met verwondering toegeven dat er verder niets vermist werd, de kassa, waarin tenminste 500 gulden zaten, was ongemoeid gelaten, evenals enige kostbare bloemen. „Die waren niet zo mooi als de rozen", verklaarde Battista. Op het politiebureau bekende Madini dat hij verliefd was. „Ik zag deze bloemen en dacht dat zij er wel blij mee zou zijn", zei de romantische dief.

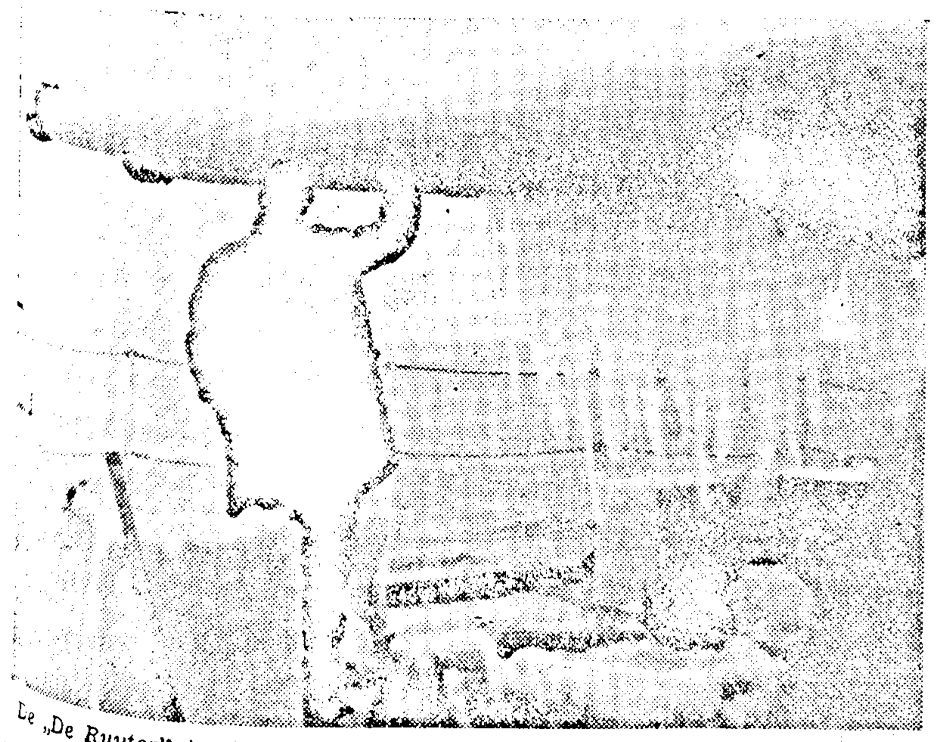
Kostbaar schip is zoek

De Egyptische havendienst heeft alle havens ter wereld verzocht te helpen een schip op te sporen dat een waarde van miljoenen heeft. Een vrachtschip, genaamd „Dina", naar de nieuwe koningin van Jordanië, en dat eigendom is van een Saoedi-Arabische prins, is in Januari van dit jaar uit Alexandrië vertrokken. Sedertdien is er niets meer van gehoord.

De prins moest in Januari uit Alexandrië naar Beiroet vertrekken en hij vertelde toen zijn Italiaanse kapitein, Milan Pace, dat hij het schip voor eigen rekening kon gebruiken tot de emir naar Alexandrië zou terugkeren. In Mei keerde de emir terug en sedertdien heeft hij zonder succes getracht het schip op te sporen. Eerst thans heeft hij de Egyptische autoriteiten gewaarschuwd en op hun beurt hebben deze onmiddellijk aan alle havens verzocht de „Dina" te zoeken.

Harer Majesteits kruiser „DE RUYTER"

Een ultra-modern oorlogsschip met een merkwaardige geschiedenis

De „De Ruyter" in de Noordelijke IJszee tijdens de proeftochten in 1953.

In een doolhof van gangen, trappen en ladders huizen bijna duizend mensen

(Speciale correspondentie)

Hr. Ms. kruiser „De Ruyter', de oorlogsbodem waarmee Koningin Juliana en Prins Bernhard hun bezoek aan de Nederlandse Antillen brengen, is ondanks het feit, dat hij eerst twee jaar geleden in dienst werd gesteld, een schip met een traditie en een schip met een geschiedenis. De traditie ontleent deze ultra-moderne kruiser vooral aan haar naam. Reeds tien Nederlandse schepen van oorlog vóór hem heetten „De Ruyter" ter herinnering aan de grote zeventiende-eeuwse vlootvoogd, die ook internationaal als een der allergrootste zeestrategen van de geschiedenis wordt beschouwd. Eén van deze „De Ruyters" was in 1781, tijdens de Vierde Engels-Nederlandse zee-oorlog, het vlaggeschip van admiraal Zoutman in de onbeslist geëindigde Slag op de Doggersbank. Een andere „De Ruyter" werd door de Engelsen veroverd en met behoud van zijn naam onder Britse vlag geplaatst. En was de onmiddellijke voorganger van de huidige niet de in 1935 gebouwde lichte kruiser „De Ruyter", die in Februari 1942 als vlaggeschip van schout bij nacht Karel Doorman tijdens de Slag in de Javazee op zo heldhaftige wijze tegen een overmachtige Japanse vloot ten onder ging? Wanneer ooit een oorlogsschip door zijn naam was voorbestemd een plaats der ere in te nemen in de annalen van de Koninklijke Nederlandse Marine, dan geldt dit wel voor de op 18 November 1953 door Koningin Juliana in dienst gestelde kruiser „De Ruyter"!

De geschiedenis van deze oorlogsbodem gaat echter, hoe wonderlijk dit ook moge klinken, veel verder terug dan deze datum. Zij omvat, vóór de indienststelling, een periode van vijftien jaar en wordt gekenmerkt door meervoudige naamsveranderingen, een ontijdige tewaterlating, een, zij het ook korte, sleepreis lang voor het schip zeewaardig was en in een bepaalde periode van zijn bouw ernstige sabotage, die echter geen veroordelenswaardig, doch integendeel een heldhaftig en hoogst eervol karakter droeg....

Romp in oorlog door sabotage behouden

De [illegible]ie van de thans tot de moderne en [illegible] schepen van zijn klasse behorende kruiser „De Ruyter" begint in het jaar 1938, toen op de begroting gelden werden uitgetrokken voor de bouw van twee kruisers, die de grootste zouden zijn, die Nederland ooit had bezeten en waarvoor de plannen reeds gereed lagen. Zij zouden dienen ter vervanging van de in 1925 gebouwde „Java" (in 1942 ten onder gegaan tijdens de Slag in de Javazee) en de eveneens van 1925 daterende weinig gelukkig varende „Sumatra", welk laatste schip tijdens de invasie van 1944 aan de kust van Normandië tot zinken werd gebracht [illegible] voor landingsvaartuigen dienst te doen. Samen met de in 1935 gebouwde vorige „De [illegible] torpedobootjager-flottieljeleiders „Tromp" en „Heemskerk" (feitelijk kruisers, zij het ook zeer lichte) zouden de twee machtige oorlogsbodems de kern van de Nederlandse vloot vormen.

Als namen voor de nieuwe kruisers koos men die van twee bekende admiraalsleden van Michiel Adriaanszoon de Ruyter: „Zeven Provinciën" en „Eendracht".

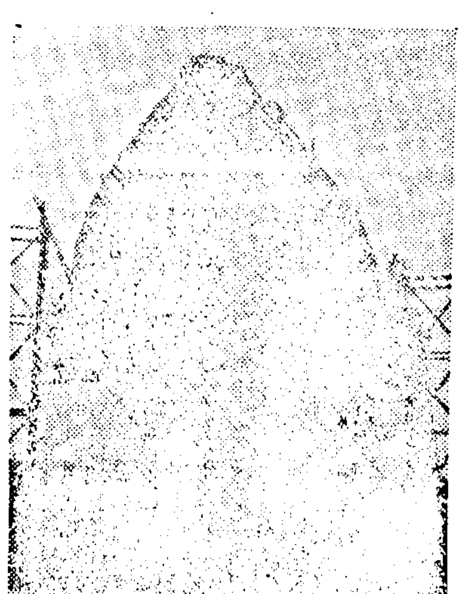
Met de bouw van beide vaartuigen werd in 1939 een begin gemaakt. In de lente van dat jaar werd op één der hellingen van de Rotterdamse Droogdok Maatschappij de kiel gelegd voor de „Zeven Provinciën", tijdens welke [illegible] plechtigheid wel niemand bevroed zal hebben, dat het schip, dat in 1942 opgeleverd zou moeten worden, deze helling meer dan tien jaar bezet zou moeten houden. Enkele maanden later volgde, in een bouwdok van de werf Wilton-Fijenoord in Schiedam, de kiellegging van de „Eendracht".

Toen de Duitsers op 10 Mei 1940 Nederland binnenvielen was men op beide werven met de bouw reeds een eind gevorderd, maar toch nog niet voldoende om de kostbare casco's te water te kunnen laten en naar Engeland te slepen. Al spoedig verschenen Duitse marine-officieren op de werven en na het gebruikelijke overleg met „hogere autoriteiten" voortzetting van de bouw der beide kruisers gelasten. Gelijktijdig kregen „De Zeven Provinciën" en de „Eendracht" Duitse [illegible]-nummers.

Onder het oog der Duitsers

Van Nederlandse zijde begon men tijdens de werkzaamheden zoveel mogelijk te traineren. Er zijn, in deze periode, onder het oog der Duitsers door eenvoudige werfarbeiders heldhaftige sabotage-daden verricht. Maakte men van Duitse zijde aanmerk[ingen] op de tergend langzame vordering van de bouw, dan werd steeds weer gewezen op het, inderdaad steeds vaker optredende, materiaalgebrek.

Sabotage en langzaam-aan-acties konden echter niet verhinderen, dat de „Eendracht" eind 1944 gereed was om te water te worden gelaten. De Duitsers gelastten, dat de deuren van het bouwdok geopend zouden worden en kort daarop sleepten zij het casco een eind rivieropwaarts. Of deze sleeptocht de ouverture was van een voorgenomen overbrenging van het nog lang niet voltooide schip naar Duitsland is nooit duidelijk geworden. Mocht dit al het geval zijn geweest, dan is de snelle keer, die de oorlog in de winter 1944-1945 begon te nemen, waarschijnlijk als spelbreker voor de Duitsers opgetreden. De „[illegible]" bleef liggen waar hij lag en zelfs toen de Duitsers in het laatste stadium van de oorlog verscheidene schepen, daaronder juist voltooide, in de Nieuwe Waterweg lieten zinken

De kruiser „De Ruyter" in aanbouw in een bouwdok van de werf Wilton-Fijenoord te Schiedam.

om de rivier voor de geallieerden te versperren, bleef de „Eendracht" (de „Zeven Provinciën" stond nog steeds op stapel) dit lot bespaard.

Na de capitulatie van Hitler-Duitsland besloten de Nederlandse marine-autoriteiten de beide halfvoltooide kruisers af te bouwen. In de oorlog had de Koninklijke Marine zware verliezen geleden. Behalve over een uit Engeland overgenomen vliegdekschip, de eerste „Karel Doorman", en de flottilleleiders „Tromp" en „Heemskerk," beschikte men over geen enkel groot oorlogsschip meer.

Zonder meer voltooien van de beide kruisers naar de plannen uit de dertiger jaren was echter onmogelijk. De schepen zouden dan reeds verouderd zijn geweest op het moment, dat zij in dienst werden gesteld. In het tijdvak 1939-1945 immers had de oorlogvoering ter zee revolutionnaire wijzigingen ondergaan. Nieuwe wapens en afweermiddelen waren ontwikkeld en de technische apparatuur, waar een modern groot oorlogsschip over dient te beschikken — men denke alleen al aan radar en sonar — was vele malen ingewikkelder geworden.

Opnieuw vertraging

De marine-leiding besloot daarom de beide kruisers, ook al zou dit opnieuw een vertraging in de oplevering tengevolge hebben, zó af te bouwen, dat zij in elk opzicht de vergelijking met andere moderne naoorlogse kruisers van hun klasse zouden kunnen doorstaan. In werkelijkheid betekende dit, dat in en op de reeds bestaande casco's twee geheel nieuwe schepen geconstrueerd moesten worden, dat de indeling van de schepen totaal gewijzigd en een aanzienlijk grotere technische apparatuur aan boord geplaatst zou moeten worden. En daar de nieuwe technische installaties ook mensen nodig hebben, die ze bedienen, stonden de ingenieurs der Marine tevens voor het probleem in de beide kruisers dag- en nachtverblijven in te richten voor een aanzienlijk grotere bemanning, dan waar oorspronkelijk op gerekend was.

Een beschrijving van de oorlogsbodem, waarmee Koningin Juliana en Prins Bernhard de Nederlandse Antillen bezoeken

Houdt men nu ook nog rekening met het feit, dat de eerste zes, zeven jaar na de oorlog de Nederlandse werven vaak met gebrek aan materiaal te kampen hadden en dat in diezelfde periode de Nederlandse koopvaardijvloot, die in de oorlog eveneens zeer grote verliezen had geleden, vernieuwd moest worden, dan is het begrijpelijk, dat de kruiser, die oorspronkelijk als „Eendracht" op stapel was gezet, eerst in het voorjaar van 1953 zover gereed was, dat met de technische proeftochten begonnen kon worden. Inmiddels had de „Eendracht" [illegible] waarmee hij eind 1953 in dienst gesteld zou worden: in 1947 was de oorlogsbodem op uitdrukkelijk verzoek van koningin Wilhelmina herdoopt in „De Ruyter", ter herinnering aan het vlaggeschip van schout bij nacht Doorman.

Reeds tijdens de technische proeftochten, die de „De Ruyter" naar het hoge Noorden voerden, terwijl de „Zeven Provinciën" kort daarop juist de tropen opzocht en daarbij o.a. Curaçao aan liep, bleek dat de ingenieurs en technici een stuk werk hadden geleverd, dat er wezen mocht en dat zij er in geslaagd waren alle moeilijkheden, verbonden aan de modernisering van een vóór de oorlog op stapel gezet schip, te overwinnen.

Er deden zich slechts enkele, kleinere, gebreken voor. Zo bleek het nodig enkele platen in de huid te vervangen en de achterste driepootmast, die aanvankelijk achter de tweede schoorsteen stond, tussen deze schoorsteen en de voorste pijp (die geheel is weggewerkt in het brugcomplex) te plaatsen. Het silhouet van de „Zeven Provinciën" werd op dezelfde wijze veranderd. Afgezien hiervan bleek de „De Ruyter" (evenals de „Zeven Provinciën") volledig aan de gestelde — zeer hoge — eisen te voldoen. Het was dan ook met oprechte vreugde, dat de marine-stad Den Helder de „De Ruyter", toen de oorlogsbodem kort na de officiële overdracht voor het eerst ligplaats koos in de nieuwe buitenhaven, welkom heette.

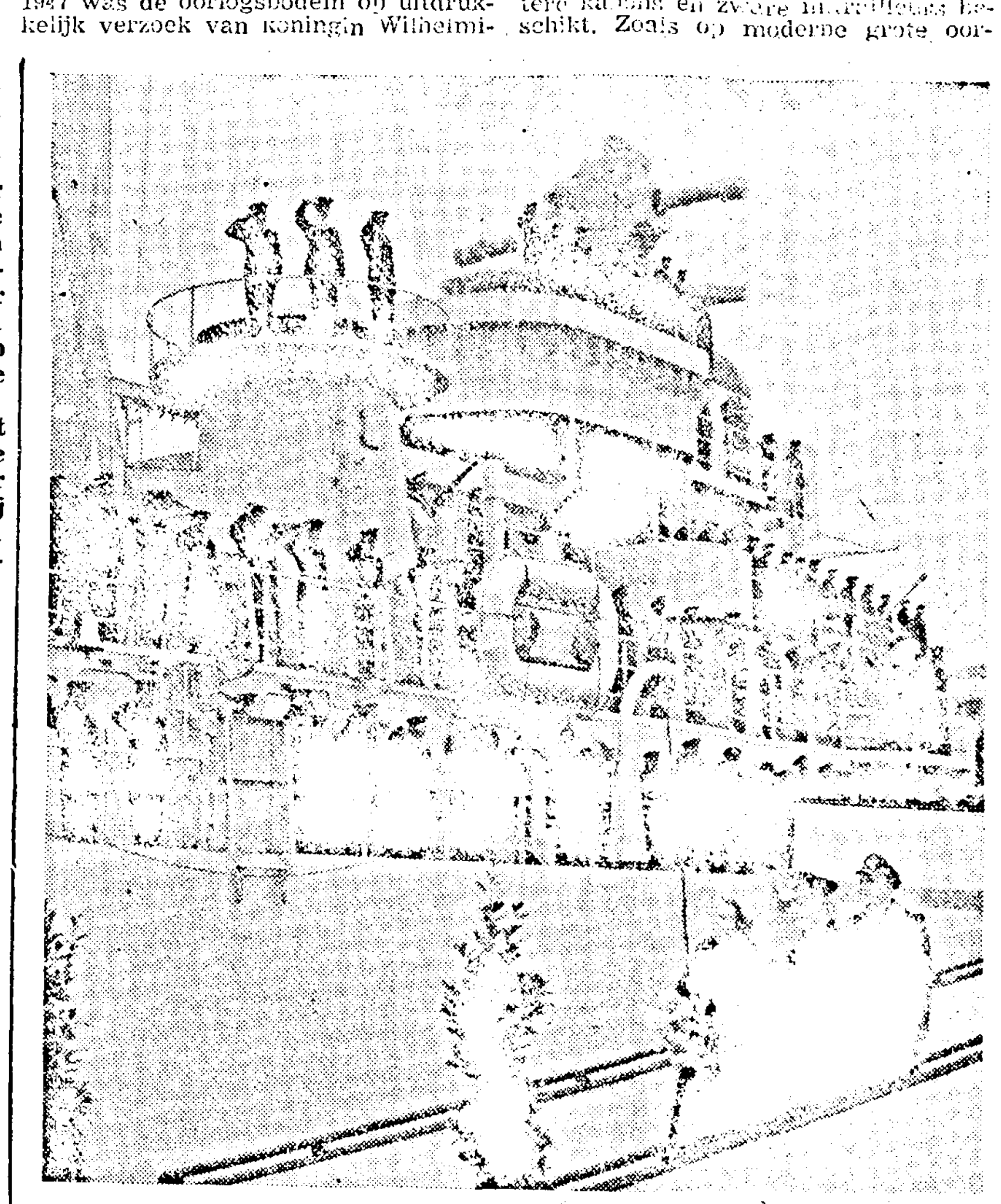
Een „zware" lichte kruiser

Tijdens verschillende buitenlandse reizen en talloze gevechtsoefeningen op de Noordzee en elders heeft de „De Ruyter" zijn reputatie „een prachtig schip" te zijn, volledig bevestigd. En inderdaad kan deze oorlogsbodem met zijn opvallend hoge silhouet zich met buitenlandse schepen van zijn klasse volledig meten.

Met zijn 187 meter lengte en standaard-waterverplaatsing van bijna 10.000 ton is hij feitelijk een „zware" lichte kruiser. Zijn stoomturbines — die zó zijn opgesteld, dat ook bij een voltreffer in één der machinekamers of ketelruimten het schip door kan varen — ontwikkelden niet minder dan 85.000 apk. en geven de kruiser een snelheid van 32 knoop, hetgeen neerkomt op bijna 60 kilometer per uur.

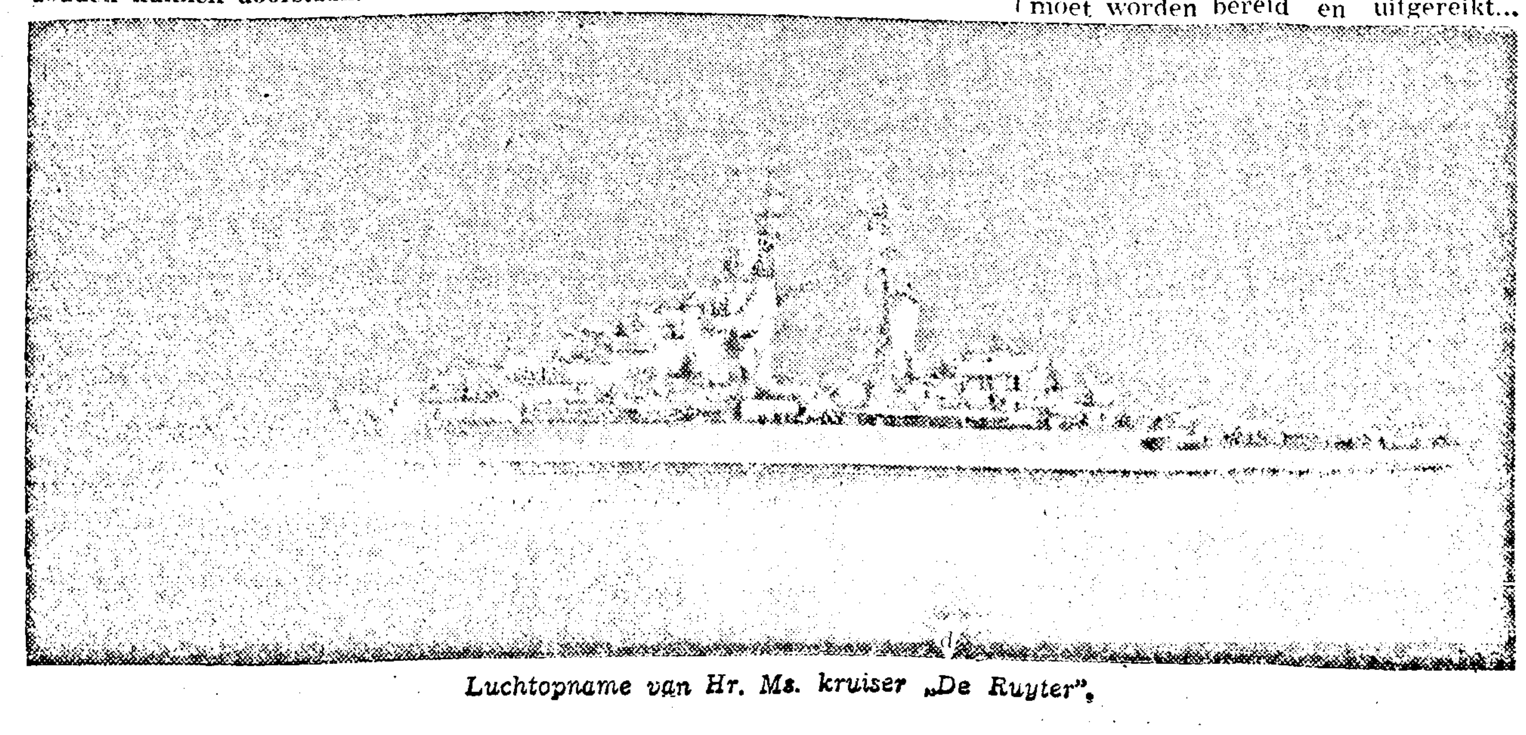
De bewapening is zeer doeltreffend en vooral ook gericht op de afweer van luchtaanvallen, daar de „De Ruyter" en de „Zeven Provinciën" in oorlogstijd hoofdzakelijk dienst zullen doen ter bescherming van belangrijke konvooien. In vier tweelingstorens — twee op het voor- en twee op het achterdek — zijn acht kanons van 15,2 cm opgesteld, terwijl de kruiser daarnaast over een groot aantal lichtere kanons en zware mitrailleurs beschikt. Zoals op moderne grote oorlogsschepen gebruikelijk wordt de scheepsartillerie met hulp van afstandswaarnemers en radarinstallatie vanuit een commandotoren boven op het brugcomplex, vlak achter de iets lager gelegen navigatie-brug, geleid. In verband met de konvooibescherming is de „De Ruyter" ook uitgerust met een installatie voor het uitwerpen van dieptebommen ter bestrijding van onderzeeboten.

Het inwendige van de kruiser vormt een wirwar van gangen, trappen en bedieningsruimten, waar een vreemdeling aan boord zonder gids alle kans loopt in te verdwalen. Daar zich in de, licht gepantserde, romp geen patrijspoorten bevinden is men in het inwendige van het schip overal op kunstlicht en kunstmatige ventilatie aangewezen. Ingenieuze installaties zorgen er voor, dat het licht ook in geval van storingen of treffers in de centrale blijft branden. Anders dan op vooroorlogse schepen, waar de officiers-verblijven zich meestal „achteruit" bevonden, zijn op „De Ruyter" en de „Zeven Provinciën" de longrooms, officiershutten en verblijven van onderofficieren en manschappen over het hele schip verdeeld. Men hoopt daardoor te voorkomen, dat bij een treffer in een bepaald deel van het schip een onevenredig aantal opvarenden wordt gedood. Voor oudere marine-mensen heeft de kruiser „De Ruyter" trouwens nog meer nieuwigheden. De matrozen gebruiken de maaltijden niet baksgewijs, zoals vroeger, maar krijgen hun eten verstrekt via een soort cafetaria-systeem. Als men nu weet, dat de „De Ruyter" bijna duizend opvarenden heeft, kan men zich voorstellen welk 'n hoeveelheid voedsel bij elk dezer maaltijden moet worden bereid en uitgereikt...

Koningin Juliana verlaat Hr. Ms. „De Ruyter" na de officiële indienststelling van de kruiser op 18 November 1953 te Schiedam.

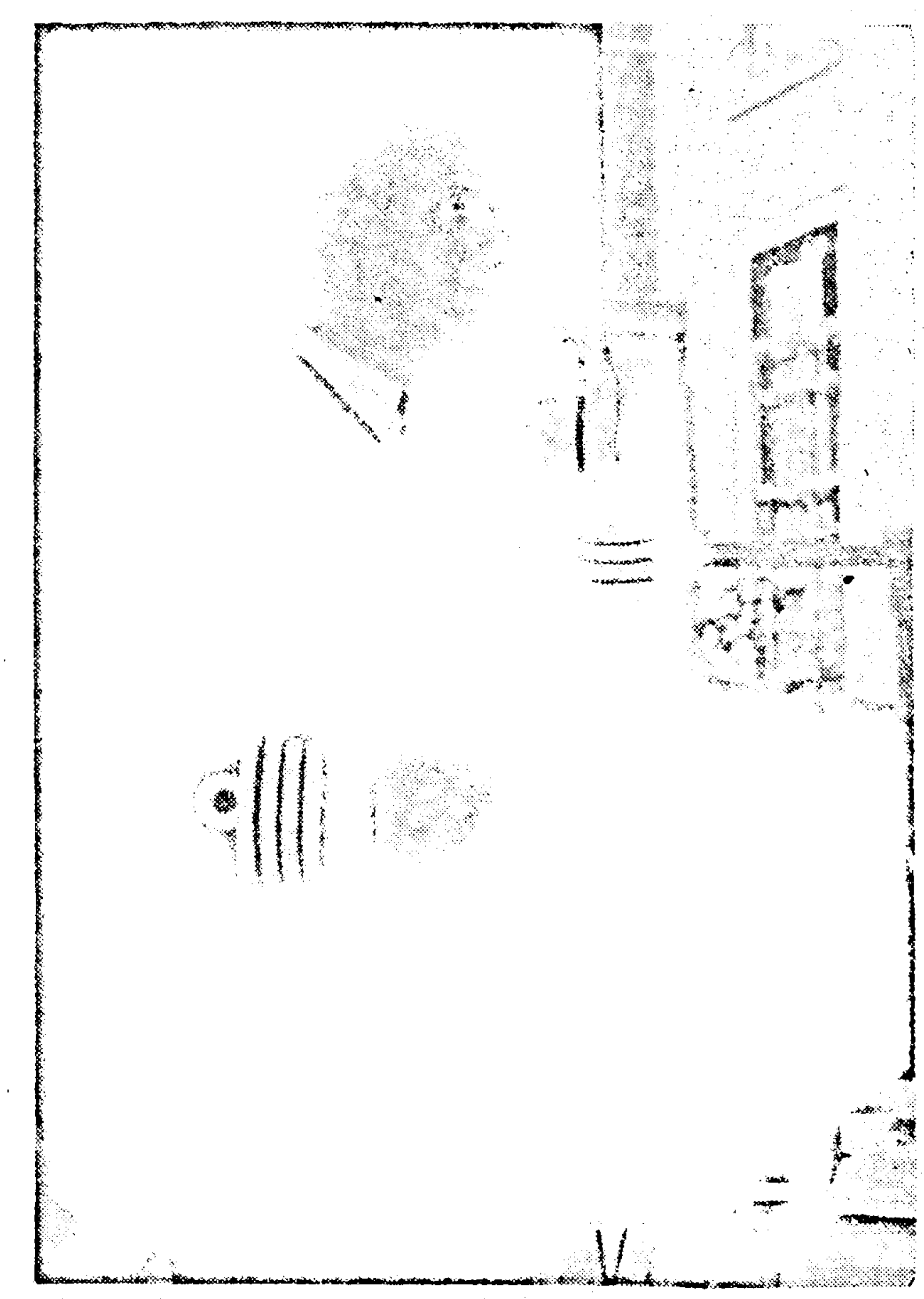
Bouwwerf: Wilton-Fijenoord, Schiedam, Nederland.
Bouwwijze: In bouwdok.
Besteld: 1938.
Kiel gelegd: 5 September 1939.
Tewaterlating: 24 December 1944.
In dienst: 18 November 1953.
Lengte: 187.32 m.
Breedte: 17.25 m.
Diepgang: 6.05 m.
Standaard-waterverplaatsing: 9735 ton
Voortstuwing: Turbo-stoommachines.
Machinevermogen: 85.000 apk.
Maximum-snelheid: Ruim 32 knoop (bijna 60 km. per uur)
Schoorstenen: 2 (voorste ingebouwd in brug)
Masten: 2 driepootmasten.
Bewapening: 8 kanons van 15.2 cm.; 8 mitrailleurs van 57 mm.; 8 mitrailleurs van 40 mm.; 2 lichtraketwerpers van 10.3 cm.; dieptebommen.
Bemanning: 975 koppen.

Luchtopname van Hr. Ms. kruiser „De Ruyter".

De „De Ruyter" stoomt in volle kracht vooruit.

Dit is de kapitein ter zee A.H.J. van der Schatte Olivier, die het bevel voert over Hr. Ms. kruiser „De Ruyter", die het Koninklijk Paar morgen naar Curaçao brengt.

Haargroei van Prins Philip

Faye Seward, schrijfster en schoonheidsspecialiste, zegt dat zij misschien een internationale fout op haar geweten heeft, maar dat zij het niet kwaad bedoeld heeft.

Miss Seward, die graag een zeker haargroeimiddel aanprijst, had onlangs gelezen dat de hertog van Edinburg zich zorgen maakte om zijn dunner wordende blonde haar. Zij had besloten daar iets aan te doen. „Haar is mijn business", legde zij uit.

Daarom heeft zij een brief geschreven en een flesje met het middel plus gebruiksaanwijzing gestuurd. „Beste hertog", schreef zij, „indien haar bij u niet groeien wil, zal dit het bewerkstelligen. U kunt in ongeveer zes weken resultaten verwachten. Veel succes!"

Prompt kwam het flesje (ongeopend) terug, samen met een brief die het stempel van Buckingham Palace droeg.

„Mij is door de hertog van Edinburg verzocht u ten zeerste te bedanken voor uw brief. Ik kan u verzekeren dat er geen reden tot bezorgdheid is wat betreft de toestand van het haar van zijne koninklijke hoogheid, hoewel uw attendheid te schrijven erg geapprecieerd werd". De brief was ondertekend door Peter Horsley, wing commander.

Miss Seward zei dat zij, toen zij de brief schreef, zich niet gerealiseerd had, dat zij zich richtte tot de echtgenoot van koningin Elizabeth, prins Philip, hertog van Edinburg. En met een pruillipje voegde zij er aan toe, dat het haar toch wel spijt, dat de hertog haar haargroeimiddel niet geprobeerd heeft.

Humor in Zwitsers parlement

De leden van het Zwitserse parlement gnuiven nog steeds over de „praktische demonstratie, waartoe een van de afgevaardigden aangemoedigd werd, toen hij een vurig pleidooi afstak tegen de sluikhandel in absinth in Zwitserland.

De afgevaardigde Paul Zigerli uit Zurich had namelijk om zijn betoog tegen de sluikhandel in absinth kracht bij te zetten een fles van deze bijzonder pittige drank te voorschijn gehaald, welke hij volgens zijn zeggen in franstalig Zwitserland gekocht had.

Zigerli wees er in zijn betoog op, dat de import en verkoop van absinth volgens artikel 32 van de grondwet verboden was en diende een motie in, waarin men de regering verzocht de bijzonderheden te publiceren van een medisch rapport over de funeste werking van deze uit Frankrijk stammende drank.

Terwijl hij dit deed, stond een andere afgevaardigde, Jean Peitrequin uit Lausanne, rustig op en plaatste een glas naast het corpus delicti

Eerste Oranje die Curaçao bezocht was een prinselijke adelborst

120 jaar geleden zette Prins Hendrik „de zeevaarder" hier voet aan land

(Speciale correspondentie)

In het Koninklijk Huisarchief in Den Haag, een gebouw vlak naast het vroegere Paleis aan het Noordeinde, bevindt zich een aardige herinnering aan de contacten die het Huis van Oranje in de vorige eeuw met de Overzeese Rijksdelen onderhield. Het zijn de tekeningen, enkele met waterverf gekleurd, die de zoon van Willem II, de zee-officier Frederik Hendrik, heeft gemaakt op enkele van zijn wereldreizen. Onder die tekeningen komt ook een zeer fijn schetsje voor van de haven van Curaçao met het fort waarop de Nederlandse driekleur wappert. In de plaats van de huidige brug ligt er iets nog veel primitievers in het water: een veerpontje, dat de verbinding met de overkant onderhoudt. In de plaats van Hotel Americano staan een paar witte Curaçaose huisjes in Hollandse bouwstijl, met trapgeveltjes en rode daken. Ook is er nog een apart plaatje van de vuurtoren zoals die in 1835, toen deze Oranjeprins op Curaçao vertoefde, met zijn stompe, vierkante bouw de St. Anna Baai reeds beheerste.

Prins Hendrik, die in zijn jeugd als adelborst der Koninklijke Marine op Curaçao vertoefde, op later leeftijd.

„Onder lommer der tamarinden klonken de heildronken"

Het zijn tekeningen, die ineens actueel zijn geworden, nu de gedachten terug gaan naar de eerste Oranje die op Curaçao voet aan wal zette. Op het eerste blad in dit schetsboek, dat in kostbaar bruin leer met gouden opdruk is gebonden, vindt men de woorden van de Koninklijke vader van deze prins: „Pour mon cher fils Frédéric Henri, pour y placer les dessins qu'il a faits pendant ses voyages."

De Koning heeft het album op 5 december 1835 als Sint-Nikolaassurprise tijdens een huiselijk familiefeestje op „pakjesavond" aan zijn zoon ten geschenke gegeven. Dat was het jaar waarin deze „Hendrik de zeevaarder" in Curaçao was geweest. De zestiende mei van dat jaar was het fregat „De Maas" onder bevel van kapitein-ter-zee Arriëns uit Texel gezeild. De prins bevond zich, met nog acht adelborsten van het Instituut der Koninklijke Marine te Medemblik, aan boord.

Het was voor de prins een oefenreis. Hij was nog bezig zijn praktische studiën als zeeofficier te voltooien. De brik „De Snelheid", een schip dat zijn naam geen eer aandeed, zoals uit het reisverhaal menigmaal blijkt, vergezelde het fregat. De 23e juni liet „De Maas" het anker vallen voor Paramaribo. De 10de juli stevende men naar Curaçao.

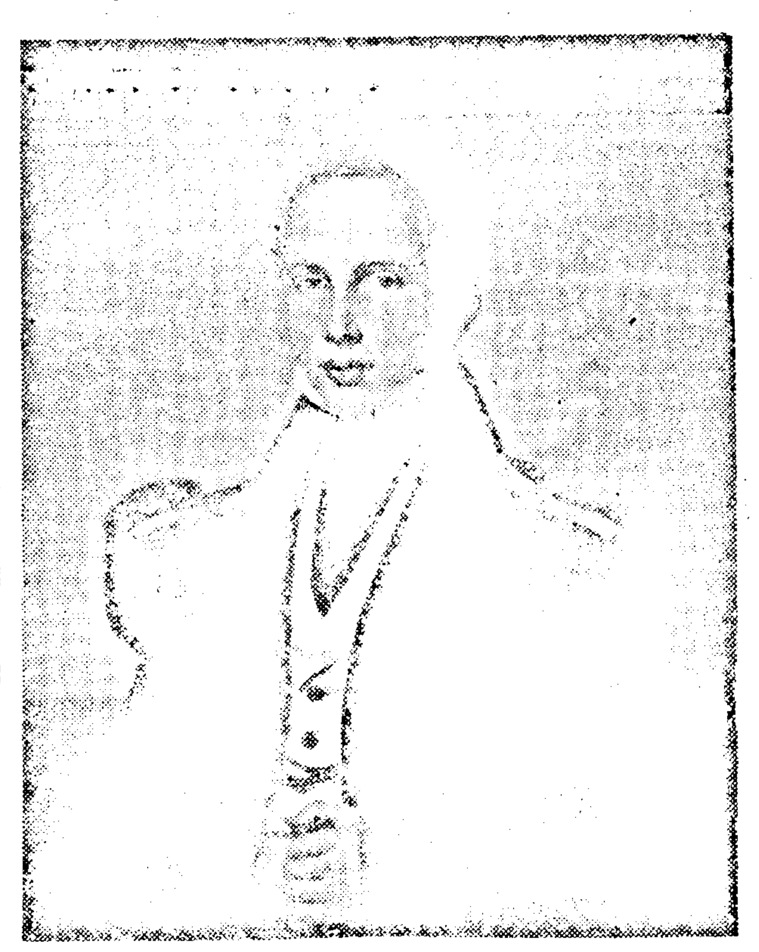
Op het eiland betrok de Prins een der fraaie huizen, maar dit was slechts een zeer tijdelijk verblijf; de vreugde der gastvrije ingezetenen was hier even levendig als in Paramaribo. „De aanzienlijkste grondbezitters wedijverden om de hoge gast op hunne lusthuizen te onthalen", zo vertelt een klein boekje in dezelfde kostbare leren band gebonden, dat men in het Koninklijk Huisarchief bewaart. „Onder de lommer van tamarinden en kokospalmen klonken de heildronken aan Nederland en zijn vorstenhuis". De Prins bezocht nagenoeg het gehele eiland, in de tijd tot 7 augustus, toen „De Maas" de ankers lichtte en koers zette naar New York. De negentiende oktober verscheen „De Maas" weer op de rede van Texel.

Prins was goed zeeman

Het boekje, waarin deze sobere mededelingen staan opgetekend, geeft bovendien een goede indruk van de persoonlijkheid van deze prins-zeeman, die een jongere broer was van de latere Willem III en dus een oud-oom van Koningin Juliana. Prins Hendrik was geen man, die zich aan boord bevond om alleen maar representatieve plichten te vervullen. Hij was een echte marineman, grootgebracht in het harde werk en tussen de manschappen, die hem zeer hoogachtten.

Hij heeft menigmaal, jaren na deze oefenreis en het bezoek aan Curaçao, een eskader gecommandeerd en daarbij de bewondering van velen gewekt. Zijn koelbloedigheid blijkt uit menig verhaal, dat, in eenvoudige en nuchtere zeemanstaal opgetekend, toch — misschien juist daardoor — diepe indruk maakt. Het boekje staat ook vol fijne trekjes, die zijn goedhartigheid bewijzen. Een loods, die op Texel aan boord kwam, vlak voor de bevordering van de Prins tot Schout-bij-nacht in 1847, vertelt hem, dat hij zijn zuur verworven spaarpenningen is kwijt geraakt, daar de najaarsstormen de inpoldering op Texel hadden verwoest. De Prins nam spontaan zijn verloren gewaand aandeel in de bedijking van de polder over. Ook als stadhouder van het Groothertogdom Luxemburg, waartoe hij later door zijn broer Koning Willem III werd benoemd, heeft Prins Frederik Hendrik bewezen een wijs en goed bestuurder te zijn.

De zee had hem een rustig en evenwichtig karakter gegeven. Wie op de oude zeilschepen der Marine in storm en ontij het commando heeft gevoerd, heeft voor moeilijke situaties, die zich aan de wal voordoen, een reserve aan kracht en rust.

Prins Hendrik „de zeevaarder", een broer van Koning Willem III, als jong zee-officier.

Flitsen uit het leven van Koningin Juliana en Prins Bernhard

In 1913 maakte Koningin Wilhelmina deze foto van haar vierjarig dochtertje Juliana.

Het Koninklijk Gezin omstreeks het einde van de Eerste Wereldoorlog. V.l.n.r.: Koningin Wilhelmina, Kroonprinses Juliana en Prins Hendrik.

16 September 1936. Omstuwd door een enthousiaste menigte begeven Kroonprinses Juliana en Prins Bernhard zich, kort na hun verloving, van een bezoek aan een bioscoop naar het Paleis Noordeinde in Den Haag.

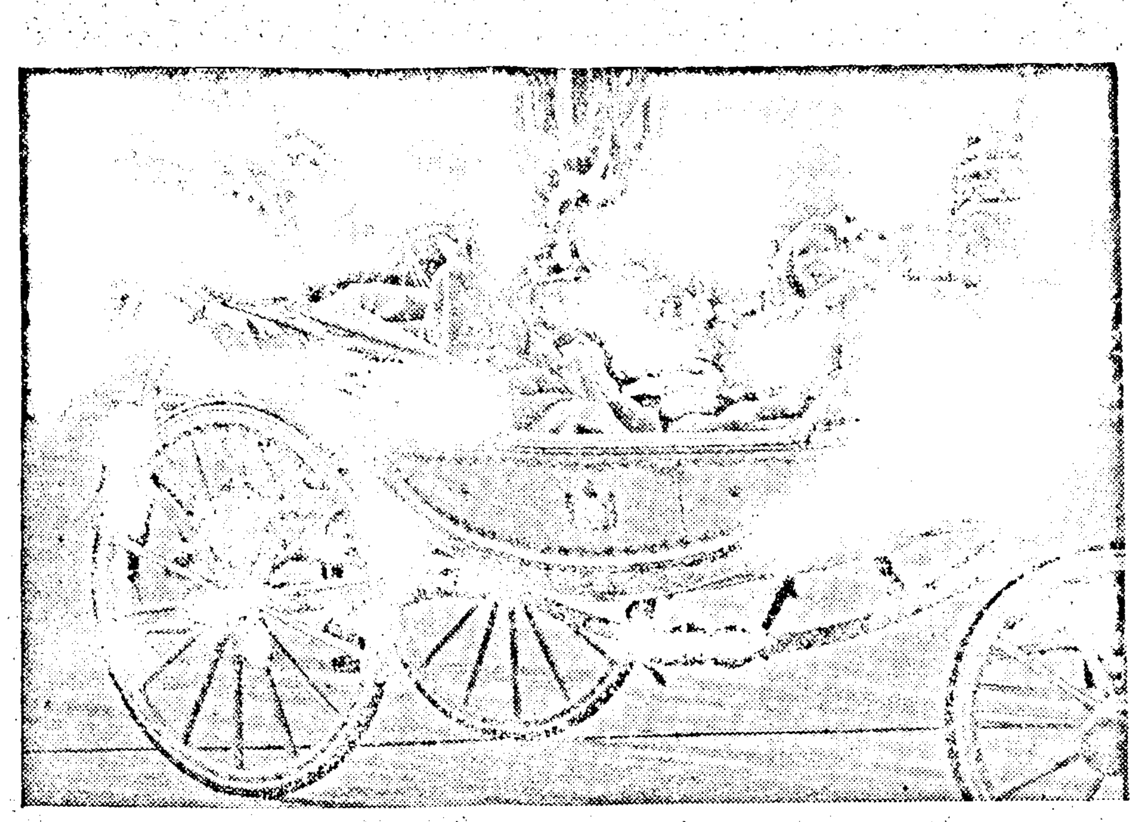
De inzegening van het huwelijk van Kroonprinses Juliana en Prins Bernhard in de St. Jacobskerk in Den Haag op 7 Januari 1237.

Tijdens de oorlog verbleef Kroonprinses Juliana met haar kinderen in Amerika. Deze foto werd in 1944 in Chatham, Massachusets, in de Ver. Staten gemaakt. Prinses Margriet, op de arm van haar moeder, wil niets van de fotograaf weten, maar de Prinsessen Irene en Beatrix (geheel links) poseren reeds gewillig.

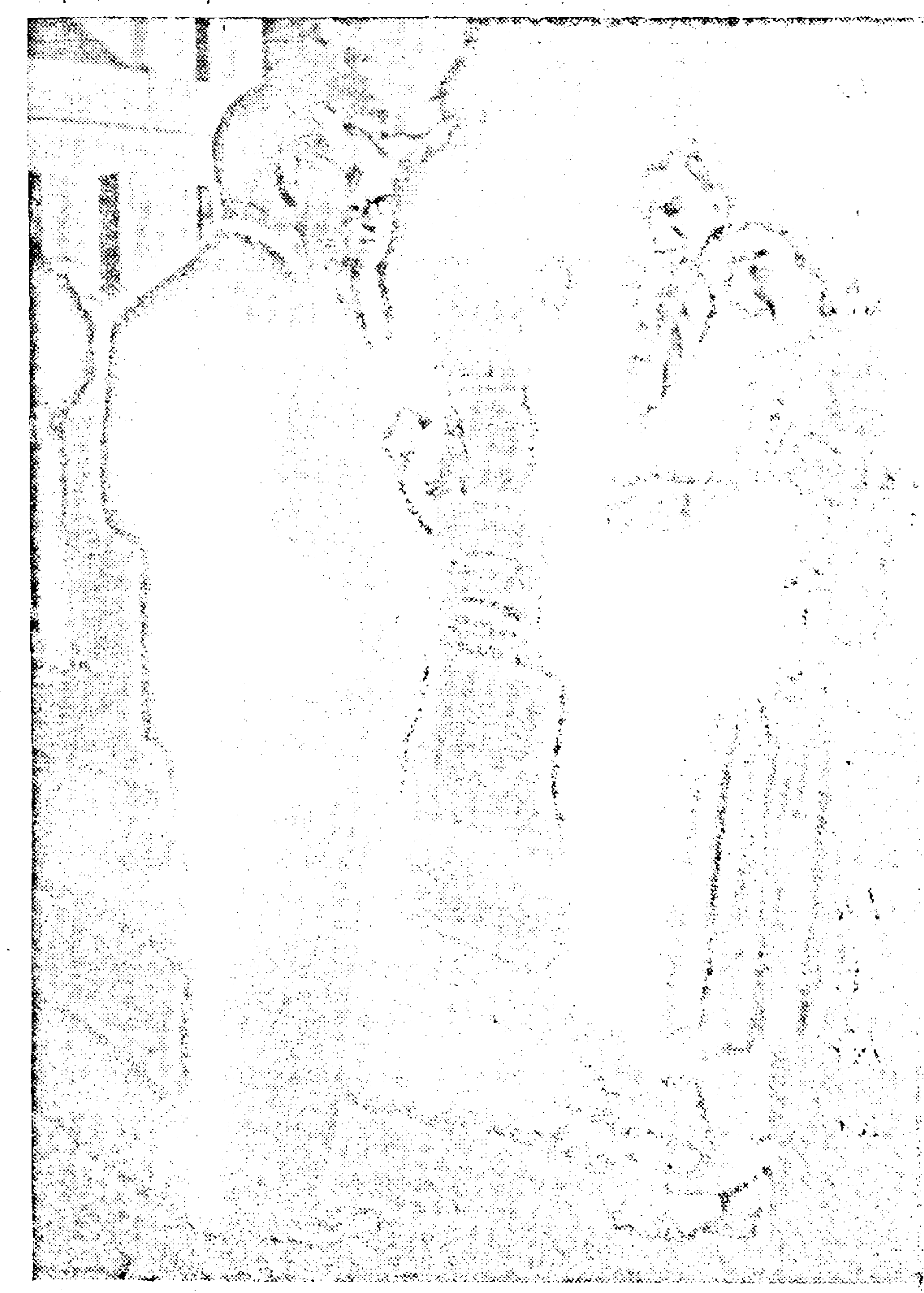
6 September 1948. De eedsaflegging door Koningin Juliana, die haar Moeder is opgevolgd als Koningin der Nederlanden, in de Nieuwe Kerk te Amsterdam.

Enkele uren, nadat zij de regering van haar Moeder heeft overgenomen, maakt Koningin Juliana in de crème calèche (dezelfde, die zij bij haar bezoek aan de Nederlandse Antillen gebruikt) een rondrit door Amsterdam. Mét haar hebben Prins Bernhard en de drie oudste Prinsesjes in het sierlijke rijtuig plaats genomen.

Een geliefde ontspanning van Koningin Juliana is de wintersport, die zij, als de staatszaken dat toelaten, elk jaar gedurende enige weken in Oostenrijk of Zwitserland pleegt te beoefenen.

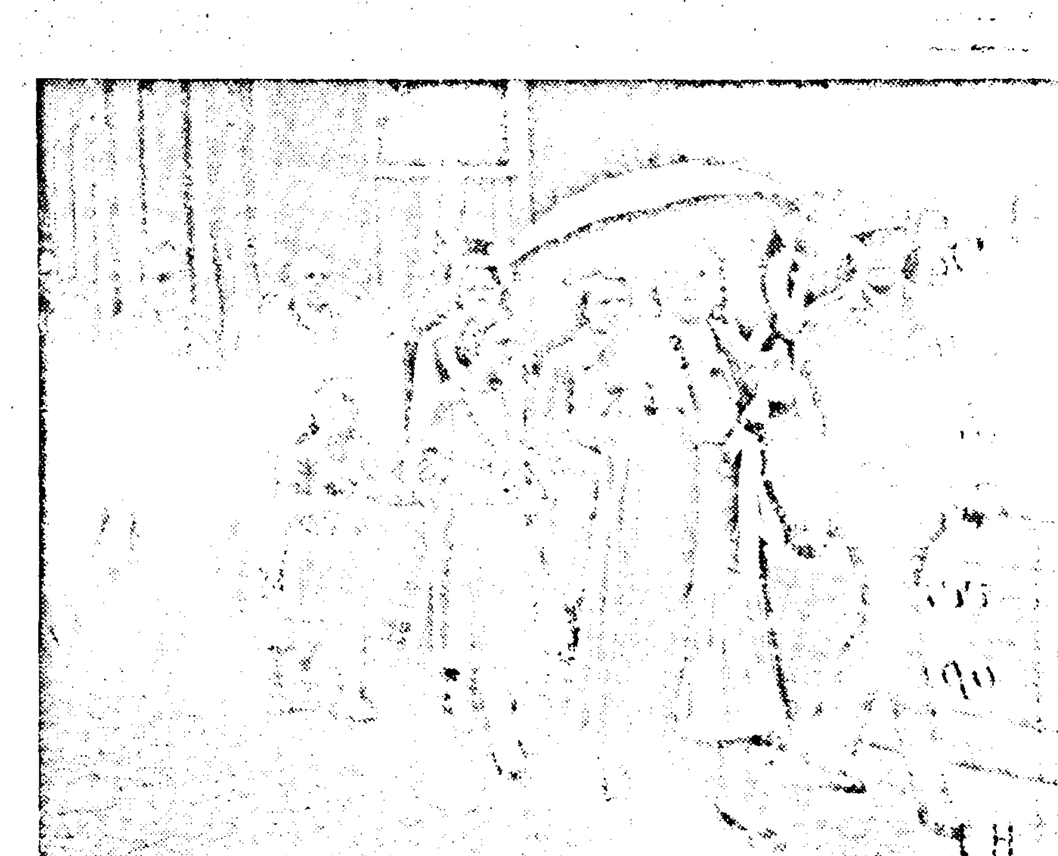
De Koningin en de Rijksdelen Overzee. Ontvangst van de leden der delegaties ter Ronde Tafel Conferentie in de tuin van Paleis Soestdijk in Mei 1952. Koningin Juliana bewondert een vouwbeen uit schildpadleer, haar aangeboden door de heer Yrausquin.

Talloze hooggeplaatste bezoekers heeft Koningin Juliana in de loop der jaren op Paleis Soestdijk ontvangen. De Koningin en Prins Bernhard met president, toen nog generaal, Dwight D. Eisenhower, kort voor diens terugkeer naar Amerika. Geheel links minister ir. C. Staf.

Diepe indruk maakte het medeleven, dat Koningin Juliana met de slachtoffers van de grote watersnood in Februari 1953 toonde. Zij bezocht zelfs de meest ontoegankelijke plaatsen in het rampgebied en onderhield zich overal met de slachtoffers.

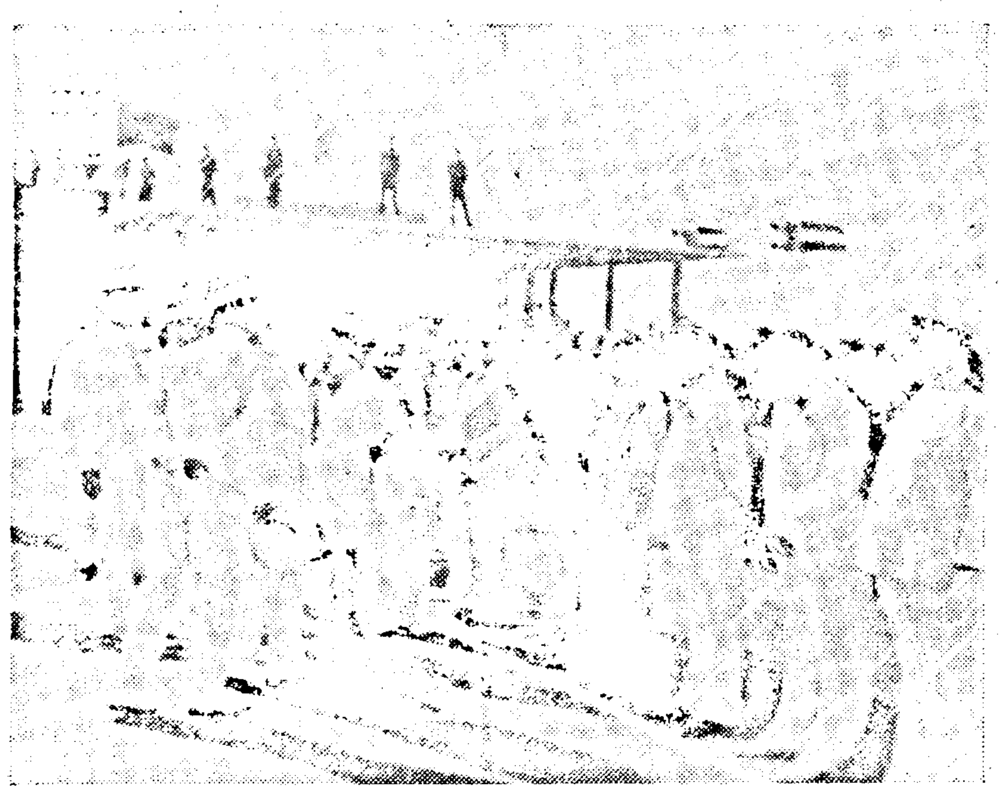

De Koninklijke Familie bij de herdenking van Nederlands bevrijding op 5 Mei 1955 in Wageningen. Geheel links, in uniform, generaal Foulkes, die in 1945 het Canadese Bevrijdingsleger commandeerde.

Hoe ARUBA de Kroonprinses in 1944 ontving

Verknochtheid der bevolking manifesteerde zich in laaiend enthousiasme tijdens rondrit

Arubanen gaven zoveel geschenken dat een volgwagen er mee volgeladen werd

Bij de aankomst van H.K.H. Prinses Juliana werd Zij aan vele auto's ... en ... opgesteld. Hier ziet men de kennismaking met de Z.E. pastoor B... ... het San Pedro Hospitaal.

Oranjestad. — Het bezoek van onze (toenmalige) Kroonprinses Juliana aan Aruba op 29 Februari 1944 zal veler onzer in de herinnering zijn gebleven als een grootse manifestatie van Oranje-gezindheid der Arubaanse bevolking. Het was gedurende deze bange oorlogstijd dat de verbondenheid met en de verknochtheid aan het Huis van Oranje op duizenderlei wijze tot uitdrukking werd gebracht, niet slechts door de ongeveer 700 Hollanders, doch evenzeer, zo niet meer, door de gehele bevolking van Aruba, welke uit meer dan 40 nationaliteiten bestond.

Toen precies om 8.45 uur des morgens van die gedenkwaardige dag van 29 Februari 1944 de „Meeuw" van de KLM, bestuurd door piloot Hakkenberg die dit vliegtuig ook van Miami had overgevlogen, op het vliegveld Dakota neerstreek moet het voor Hare Koninklijke Hoogheid Kroonprinses Juliana en Haar gevolg wel een fantastische aanblik zijn geweest de duizendkoppige mensenmenigte in kleurige kledij, de vele vlaggen en versieringen op gebouwen, auto's grote en kleine schepen en de erepoorten te zien. Aruba's bevolking had zich opgemaakt haar trouw en aanhankelijkheid aan het Huis van Oranje te demonstreren. „Welkom op Neerlands vrije bodem" werd haar op het grote doek toegeroepen. Het werd een manifestatie, zoals nog nimmer tevoren op ons eiland was aanschouwd. Hoewel in 1835 voor het eerst een Oranjetelg Aruba bezocht — het was Prins Frederik Hendrik — was dit toch de eerste maal, dat een Kroonprinses van het Doorluchtige Huis van Oranje voet op Aruba's bodem zette.

Zes militaire vliegtuigen hadden de „Meeuw" begeleid en streken achter elkaar op het vliegveld neer. Vanaf het vliegveld tot aan Oranjestad stonden de auto's in één lange file. Duizenden en duizenden mensen verwelkomden HUN prinses. Landraden, de geestelijkheid, Zusters en Frères, rechters en hoofdambtenaren, deputaties van scholen en vertegenwoordigers uit diverse kringen stonden in de gereserveerde ruimte van het stationsgebouw.

H.K.H. werd welkom geheten door Gezaghebber Wagemaker, de Oudst-Aanwezend Zeeofficier Lt. t/z 1e kl. Kruk en Commodore Clement.

Na het voorstellen van de mensen in de gereserveerde ruimte werd de erewacht geïnspecteerd, welke stond onder commando van Lt. Hamelers. Prinses Juliana, geheel in het wit gekleed, liep langs de troepen in gezelschap van Z.E. de Gouverneur P. A. Kasteel en de commissie van Ontvangst. In de hall van het stationsgebouw werd door een koor o.l.v. Frère Henriquez het Wilhelmus ten gehore gebracht. Met de Prinses waren meegekomen behalve de Gouverneur, Jonkheer en mevrouw van Tets, de beide adjudanten, de directeur van de K.L.M. en militaire autoriteiten. Door Ilse Craane werden H.K.H. bloemen aangeboden.

Zegetocht

De rit naar Oranjestad werd een ware zegetocht. Op de weg waren grote erebogen opgesteld met opschriften als „Aruba trouw aan Oranje", Aruba en Oranje één", „Oranje Boven" en dergelijke. De Sint Franciscuskerk te Oranjestad was versierd met levend groen en sinaasappels. Zelfs kleine houten huisjes waren overspannen met oranjedoek en er was vrijwel geen huis langs de route, dat niet de vlag had uitgestoken. Onder leiding van loods Maarten Noot en Henny Eman lag de gehele gepavoiseerde vissersvloot met de Nederlandse vlag en oranje wimpel in top op de rede en voer langs de kust mee met de stoet naar Oranjestad. Het was een overweldigende aanblik. Bij de Tivoli Club stond dr. Coco Arends temidden van zijn vlaggende leden en hier bood Cerita Oduber bloemen aan.

Buiten op de hoofdweg werd een militaire parade afgenomen. Achter de hoornblazers en tamboers marcheerden enige compagnieën van de Schutterij met de Nederlandse vlag, waarna eenheden van het Amerikaanse leger en de vloot kwamen. De parade stond onder commando van de Amerikaanse luitenant Vont.

De stoet werd gevormd onder leiding van Commissaris van Politie van Erp, doch bij Club Caribe kwam de auto van H.K.H. Prinses Juliana reeds tot stilstand. De leden van de club boden H.K.H. bloemen aan en een clubinsigne.

„Recuerdo" en „Amor"

Bij de Julianaschool was het oponthoud langer, want daar stonden wel 1000 kinderen opgesteld. De heer van As, hoofd der school, ontving het Hoge gezelschap en Rietje Groot veldt bood de Prinses bloemen aan. Daarna klonk uit de 1000 kindermonden een ontroerende aubade, welke stond onder de bekwame leiding van Frere Henricus. Een speciaal programma was H.K.H. aangeboden, zodat Zij de liederen kon volgen. Z. E. Gouverneur Kasteel sprak de kinderen toe en aan het gejuich kwam schier geen einde, toen hij mededeelde dat zij een gehele week vrijaf hadden. Geschenken, w.o. drie armbandjes van goud, werden voor de Prinsesjes aangeboden namens het Maria College. Er waren inscripties aangebracht met „Recuerdo en Amor". Het St. Dominicus-College bood 3 schilderijen aan, de La Salleschool presenteerbladen en namens de bevolking van Aruba werden door de heer A. C. Fingál vervaardigde voorwerpen aangeboden.

Verder ging het weer. Door de Wilhelminastraat-Zoutmanstraat naar de Rancho, dat eigenlijk niet in de officiële route was opgenomen. Bij het Maria College werd door de kleuters een treffende hulde gebracht en weldra was men bij het San Pedro Hospitaal aangekomen, waar ook het Militair Hospitaal was ingericht.

Bij de zieken

In het hospitaal werd H.K.H. verwelkomd door de Z. E. pastoor Bartel en de Moeder-Overste Wijnanda. De prinses werd door pastoor Bartels als volgt toegesproken:

„Koninklijke Hoogheid",

Eerbiedig, maar daarom niet minder ... moge ik Uwe Koninklijk Hoogheid mede uit naam van alle Zusters ... en zieken van ganser harte welkom heten, nu wij het hoge, nooi gedachte voorrecht hebben de Kroonprinses van ons zo dierbaar Oranjehuis in ons Hospitaal San Pedro di Verona te mogen ontvangen.

Wat U.K.H. hier zult zien op Uw vluchtige rondgang is natuurlijk niet een hypermodern hospitaal, zoals wij die kennen in grote steden en landen, ... en wij die kennen vooral in ons ... dierbaar Holland, maar de wereldbekende Hollandse netheid en properheid, de zichzelf geheel en belangeloos offerende liefde vooral, zult U ook hier terugvinden, waar Hollandse vrouwen dag en nacht werken en hun leven geven voor hun lijdende medemens.

En hoe in dit kleine hoekje Nederland de mooie naam van Holland wordt hooggehouden, moge blijken uit de brieven, welke de Zusters nog wel eens ontvangen van dankbare patiënten uit alle delen der wereld, die hier ver van familie en vaderland een liefderijke verpleging en moederlijke verzorging vonden.

Koninklijke Hoogheid, sta ik hier mijn goede Zusters te prijzen? Ik weet dat zij mij straks zullen zeggen: Pastoor, hoe kon U nu zoiets zeggen. Maar K.H., ik weet dat U straks, moge het heel spoedig zijn, alles aan Uw Koninklijke Moeder zult vertellen. En te weten, dat door Haar Eigen Dochter dit zal verteld worden aan onze geliefde Koningin, is voor de Zusters zulk een grote voldoening. Geen groter voldoening toch voor een kind dan te weten dat Moeder van zijn werken weet en tevreden is. En mogen wij Uw Koninklijke Moeder niet ons aller Moeder noemen? Moge ik Uwe K.H. daarom nogmaals van ganser harte danken voor de hoge eer, die U ons wel wilt bewijzen en eerbiedig welkom heten."

Milda Arends en Guelda Marugg boden hier de Prinses bloemen aan, een geborduurd kussen met het Nederlandse wapen en een theestel. Pastoor Bartel en Moeder-Overste Wijnanda leidden de Prinses daarop rond door het ziekenhuis, dat overal versierd was. Vele malen sprak H.K.H. met de patiënten.

Ook aandacht voor de militairen

Men begaf zich nu naar de Militaire afdeling, waarvan het hoofd was dr. F. Dussenbroek. Deze afdeling was modern ingericht. Hier namen pastoor Bartel en Moeder Wijnanda afscheid en leidde dr. Dussenbroek het Hoge Gezelschap rond. Ook hier onderhield de Koninklijke Gaste zich met de patiënten, hetgeen door hen op zeer hoge prijs werd gesteld. Het bezoek kon echter niet van lange duur zijn en spoedig moest de terugtocht worden aanvaard. In de residentie van de Gouverneur aan de Lagoenweg nam Hare Koninklijke Hoogheid enige rust, terwijl het gevolg zich naar de ambtswoning van Gezaghebber Wagemaker begaf.

Bij de Sint Jozefschool te Santa Cruz vond een bloemenhuldiging plaats. De meisjes op de foto zijn inmiddels grote dames geworden, maar zij zullen zichzelf nog wel herkennen.

Gala-receptie

In de Margrietkazerne — het tegenwoordige Trocadero — werd een gala receptie gehouden. Het gebouw was geheel versierd met vlaggen en ook vele wapenschilden waren aangebracht. De vlaggen van de Verenigde Landen waren vooral opvallend. De receptie was buitengewoon druk bezocht en er werden vele bloemstukken en fraaie geschenken aangeboden, zowel voor H.K.H. zelve als voor de Prinsesjes. Op geanimeerde wijze onderhield de Prinses zich met de vele gasten. Ter gelegenheid van deze receptie hield de Gezaghebber de volgende rede:

„Koninklijke Hoogheid".

„Deze dag is voor ons klein, doch niet onbetekenend eiland de schoonste in zijn geschiedenis. Mochten wij eerst Uw Koninklijke echtgenoot, Prins Bernhard in ons midden begroeten, thans is de vurige wens die leefde in de harten van de Arubanen in vervulling gegaan en mogen wij Uwe Koninklijke Hoogheid zelf in ons midden hebben. Wij heten U met al de liefde en verknochtheid die in ons leeft voor het Huis van Oranje hartelijk welkom op Aruba. De Arubanen, afstammelingen van oud Hollandse pioniers hebben in hart en bloed geërfd de sterke verbondenheid aan dat Vorstenhuis en doen daarin niet onder voor elke andere rechtgeaarde Nederlander. Voor hen is Oranje het plechtanker van hun saamhorigheid met het Moederland. Wij gevoelen ons gelukkig en trots te mogen leven onder onze fiere vlag, welke ook voor ons het symbool van vrijheid en onafhankelijkheid en ons zó eigen is, dat hij, behalve aan de nationale hoogtijden en feestdagen, ook uitdrukking geeft aan onze blijdschap en rouw in het familieleven. „Hollands vlag, gij zijt mijn glorie. Hollands vlag gij zijt mijn lust", wordt ook hier uit volle borst gezongen.

Moederland nabij gebracht

En nu is Uwe Koninklijke Hoogheid hier gekomen en heeft daarmede het verre Moederland zo zeer nabij gebracht en al de gevoelens verlevendigd, waarin wij ons zo dankbaar verblijden.

Uit hetgeen wij lazen en hoorden, vooral het door Uw Koninklijke Hoogheid gesproken woord over de radio, deed de wens steeds sterker in ons groeien: „Och, dat Haar Koninklijke Hoogheid toch eens hier kwam. En nu is dit alles werkelijkheid geworden.

In Haar laatst gehouden radiorede herinnerde Uw Koninklijke Hoogheid ons volk aan het grote voorrecht van te mogen leven op vrije Nederlandse grond, daarbij wijzende op onze grote verantwoordelijkheid tegenover het Moederland. Tot heden hebben wij getracht daarnaar te leven. In de voor de oorlog zo urgente olie-industrie staat Aruba's bevolking in de voorste rijen van wat onze vrienden de Amerikanen noemen het „Home front".

De jongelingschap dient zijn land als militair en ook het particulier initiatief is bezig met het verzamelen van fondsen, het verlenen van hulp en het vervaardigen van warme kleding voor zeelieden en oorlogsslachtoffers. Dit alles moge ik Uw Koninklijke Hoogheid zonder enige zelfverheffing mededelen. Integendeel, wij zijn er ons van bewust dat dit alles zo weinig is in vergelijking met wat in de thans geknechte delen van het Rijk wordt gepresteerd.

Wij zijn verblijd dat wij in de gelegenheid zijn dit alles aan Uw Koninklijke Hoogheid te vertellen, ook dat het ons thans gegeven is onze liefde en trouw te betuigen aan onze geliefde Koningin, Uw Koninklijke Moeder. Wij weten hoe zwaar Hare Majesteit's taak, hoe groot het leed is, dat Zij met en voor Haar volk draagt.

En in dit afgelegen deel van het Nederlandse Rijk bidden wij voor Haar om kracht en wijsheid, terwijl ons hart gloeit van trots als wij vernemen van de moed en de kracht waarmede Zij ons geknecht en lijdend volk in het Moederland schraagt en mede inspireert tot dat geweldig verzet tegen de wrede tiran, verzet dat van versagen noch wijken weet en dat zal leiden door de duisternis naar het licht der vrijheid.

Aruba deel van Groot Nederland

Wij willen Uw Koninklijke Hoogheid vertellen van de grote plaats, die Zij, Z.K.H. Prins Bernhard en de Prinsesjes in ons hart innemen. Het leed en de zorg bleven ook Uw Koninklijk ... gespaard, doch het is een grote troost te weten, dat Gods gunst is over aldegenen, die Hem vrezen, over Vorstenhuis en vaderland, ook in de donkerste tijden. De oorlogsstorm waart nog over de Lage Landen bij de zee en over Insulinde. Doch de tijd nadert ... dat hij zal zijn uitgewoed en de wrede vijand vernietigd.

Het licht van de nieuwe morgen de vrijheid gloort reeds aan de kim. Wij spreken de wens uit dat het Hare Majesteit en Uw Koninklijk gezin spoedig moge gegeven zijn terug te keren naar het vaderland, volk en Vorstenhuis opnieuw verenigd en verinnigd door gemeenschappelijk lijden, waarbij de klokken van Hollands torens zullen jubelen in plaats van alarm te slaan, de vreugdevuren zullen branden in plaats van de vuren der vernietiging. Dan zal Aruba aan de radio dit alles mede leven en de benauwdheid der harten, die ons op 10 Mei 1940 omkleedde als met een rouwgewaad, van ons afvallen en zullen wij in de geest medejubelend daarbij aanwezig zijn. Want Aruba weet zich deel van Groot Nederland, verankerd in het Huis van Oranje."

Tocht over het eiland

Aan het noenmaal, dat in de Margrietkazerne werd gebruikt, zaten 150 personen aan, w.o. de Z. E. pastoor Bartel, dokter en mevrouw Eloy Arends en vele andere vooraanstaanden uit onze gemeenschap. Hoewel de tocht over het eiland was vastgesteld op 14.00 uur, is het heel wat later geworden.

De stoet ging eerst naar Santa Cruz, waar de klok van de kerk begon te luiden. Er stond een grote groep kinderen opgesteld, die op de Koninklijke Gaste en Haar gevolg een bijzondere indruk moet hebben gemaakt. Onder leiding van Frère Guillelmus werd een kinderzanghulde gebracht, nadat Hare Koninklijke Hoogheid was verwelkomd door pastoor Meesters en Zuster Armiliana. Ook hier werden de Prinses vele geschenken aangeboden. Er waren er tenslotte zo veel dat een aparte auto in de stoet moest meerijden. Hoewel het begon te regenen dankte de Prinses de kinderen op het open plein.

De weg van Santa Cruz naar Savaneta was gemarkeerd door wapperende vlaggen. Te Savaneta werd de prinses verwelkomd door pastoor Jansen. Daar wachtte de Koninklijke Gaste wel een zeer aandoenlijke verrassing. Niet alleen werd Haar ook hier een zanghulde gebracht, maar door mevrouw Carmen de Kort werd H.K.H. een cheque aangeboden van ƒ 1.000.—. Dit bedrag was bijeengebracht centje bij centje in school en kerk. Een spreekkoor droeg het volgende voor: „Wij hebben de wens geraden van Uw Koninklijk hart. Daarom schenken wij U, beminde Prinses Juliana, dit als gift voor het Prinses Margriet-fonds. Als kindertjes van Jezus willen wij het Kindje Jezus helpen in onze Nederlandse zusjes en broertjes". Diep ontroerd dankte de Prinses voor deze schone gift.

Voor de kerk op Savaneta had opnieuw een huldiging plaats en daar werd een cheque van ƒ 1.000.— aangeboden voor het Margrietfonds.

40 nationaliteiten

De tocht werd voortgezet naar San Nicolas, waar 1400 kinderen stonden opgesteld onder een zee van vlaggen. Hier waren wel 40 nationaliteiten vertegenwoordigd.

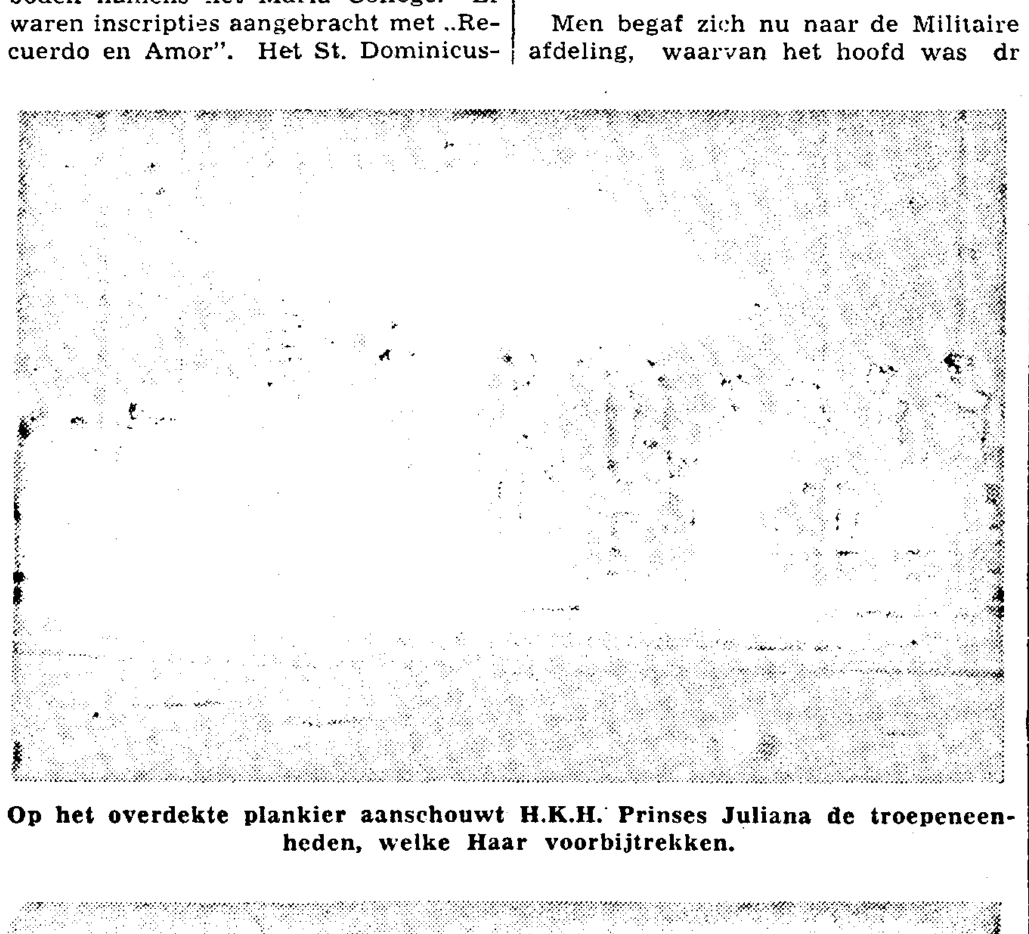
Pastoor Holterman, Frère Andreas en de Zusters Desideria en Waltruda heetten de Prinses welkom. Ook hier klonken mooie liederen, welke begeleid werden door een band van de Padvinders. San Nicolas wilde niet achterblijven en weer werden er vele geschenken aangeboden. In de oliestad was het drukker dan in Oranjestad en de stoet baande zich een weg naar de Lagopoort, waar de Prinses verwelkomd werd door directeur Lloyd G. Smith en de andere directieleden.

Op de route naar het hoofdkantoor stonden circa 4000 Lagowerkers opgesteld. Op het kantoor van de heer Smith werd H.K.H. enkele badges aangeboden en terstond spelde zij die met Haar foto Zichzel fop de japon. Een tocht over het uitgebreide terrein van 's werelds grootste olieraffinaderij, een bezoek aan het hospitaal en de Lago Heigh School stonden op het programma. Nadat Prinses Juliana Haar naam in het gastenboek had geschreven, werd dan ook het programma verder afgewerkt. Op de Lago Heigh School werd door de Amerikaanse kinderen in keurig Nederlands het Wilhelmus gezongen, waarna volgden „God save the King" en „The Star Spangled Banner". Door de Colony werd de rit voortgezet naar het hospitaal en na een bezoek aan de zieken ging het naar de Lago Heights, waar voor de club even halt gehouden werd. Na bij de Lagopoort te zijn aangekomen nemen de gastheren afscheid en ging het naar Noord via Savaneta. Onderweg liet H.K.H. zich voortdurend inlichten door Z.E. Gouverneur Kasteel en zodra er moeilijkheden waren bij plaatselijke omstandigheden, dan waren de beide voorin zittende politiemannen er nog altijd om de nodige inlichtingen te geven. Dit bleek wel bij Savaneta, waar dit dorpje van de andere zijde werd benaderd, hetgeen de Gouverneur de opmerking ontlokte: „Het gaat ook allemaal zo vlug".

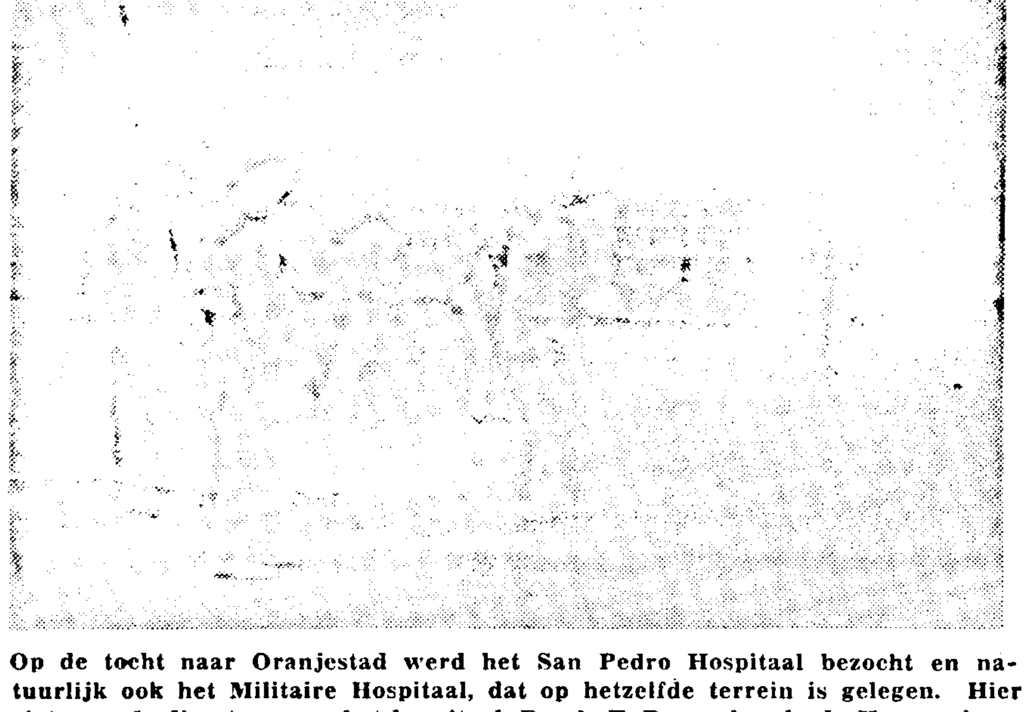
Te vlug

Inderdaad, het was alles zo vlug gegaan, doch men had de korte tijd welke onze Prinses op Aruba's bodem vertoefde, zo effectief mogelijk willen gebruiken. De tocht over het eiland b.v. was zodanig uitgestippeld, dat de Prinses een keurige indruk van ons eiland heeft behouden. De Gouverneur kon er Haar op wijzen dat de bevolking van Aruba anders is samengesteld dan die van andere eilanden. Het was jammer dat het bezoek van de Kroonprinses slechts zo kort heeft geduurd. Men verheugt zich er op, dat het bezoek thans tenminste wat langer zal zijn.

Het werd tijd voor het vliegtuig en spoedig koos de „Meeuw" met zijn kostbare last het luchtruim. „Aruba was Oranje en blijft Oranje". Aruba toonde op waardige wijze hoe het zich verbonden voelde aan het Huis van Oranje.

Op het overdekte plankier aanschouwt H.K.H. Prinses Juliana de troepeneenheden, welke Haar voorbijtrekken.

Op de tocht naar Oranjestad werd het San Pedro Hospitaal bezocht en natuurlijk ook het Militaire Hospitaal, dat op hetzelfde terrein is gelegen. Hier ziet men de directeur van het hospitaal, Dr. A. F. Dussenbroek, de Kroonprinses begroeten.

PRINS BERNHARD toonde steeds grote belangstelling voor Aruba

Arubanen verheugd Prins weer in hun midden te mogen zien

Oranjestad. — Toen Z.K.H. Prins Bernhard voor de eerste maal Aruba bezocht, was het gedurende de bange oorlogsdagen; de kansen voor de geallieerden waren nog niet ten goede gekeerd. De Amerikaanse slagvloot, welke vernietigd was bij Pearl Harbor, was nog niet opnieuw opgebouwd en een groot deel van de wereld werd bezet gehouden door de Asmogendheden. Van de aanwezigheid van de Prins werd hier weinig bemerkt. Het was een bezoek, dat de oorlogsvoering betrof en aan feest werd niet gedacht. Maar de volgende bezoeken kwamen in een geheel andere tijd en onze Prins werd op Aruba hartelijk ontvangen.

Wat ook op Aruba veranderd moge zijn niet de aanhankelijk aan het Huis van Oranje. De Arubaan is voor een deel van Nederlandse afstamming en de geslachtsnamen duiden op de Nederlandse oorsprong.

Geen wonder dat Aruba Zijn Prins met zoveel enthousiasme binnenhaalde. Een van de vele goede eigenschappen van Z.K.H. is zijn grote opmerkingsgave en zijn goed geheugen. De gezichten van hen die Hij hier vroeger ontmoet heeft, vergeet hij niet gemakkelijk. De begroeting met hen die Hij vroeger gezien heeft, is dan ook alsof Hij oude vrienden terugziet. Daarvan zijn op Aruba heel wat voorbeelden.

De bezoeken van vorige jaren waren weliswaar kort, doch steeds mocht dit eiland zich in Zijn warme belangstelling verheugen. De laatste maal dat de Prins in ons midden was, maakte Hij gebruik van de gelegenheid op Malmok te zwemmen.

Gedurende zijn bezoek in 1950 was het de POVA-beach, welke Hij met een bezoek vereerde en Hij complimenteerde het Politie Korps met het fraaie plekje, dat zij als ontspanningsoord had uitgezocht. Hij had er een fijne middag doorgebracht, zo verklaarde Hij.

Gewapend met filmcamera

Een tocht over ons mooie eiland behoorde tot de vele attracties, welke de Prins op hoge prijs wist te stellen. Gewapend met zijn filmcamera liet Hij in de Fransche Pas de auto stoppen om er enige opnamen te maken van dit uitzonderlijke plekje. Nog voor iemand de gelegenheid had het portier voor Z.K.H te openen, was Hij al uit de auto gesprongen. Uit de aard van de gevraagde inlichtingen aan Z.E. de Gouverneur en de heer Gezaghebber, bleek wel de grote en warme belangstelling welke de Prins had voor ons eilandgebied en zijn bevolking. Langs de weg stonden hier en daar groepjes mensen met vlaggen te zwaaien onder het roepen van: Leve de Prins. Zijn vriendelijke houding tegenover kinderen, die Hem bloemen kwamen aanbieden was kenmerkend voor Hem.

Prins Bernhard Fonds

Het Prins Bernhard Fonds Nederlandse Antillen in zijn huidige vorm is een fonds voor het cultureel welzijn van de bevolking. Hoewel het de gehele Nederlandse Antillen omvat, worden toch de gelden, op Aruba verzameld, uitsluitend aan Aruba besteed.

Dat dit hier goed begrepen wordt blijkt wel uit de grote medewerking van de zijde van de bevolking. Het zijn niet zozeer de Europese Nederlanders — hoewel deze groep uiteraard ook vertegenwoordigd is — doch het zijn vooral de Arubaanse Nederlanders, die hier veel daadwerkelijke steun verlenen.

Z.K.H. Prins Bernhard is de eerste ondertekenaar van de oprichtingsacte van het Prins Bernhard Fonds, dat Hij Zijn naam gaf in de overtuiging dat het de zelfwerkzaamheid van de bevolking ten goede zou komen. Wat Aruba betreft kan de Prins er gerust op zijn, dat dit eiland zich van de doelstelling van dit Fonds bewust is. Tua res agitur: Het gaat om Uw aller zaak!

Velen uit onze samenleving hebben reeds kennis gemaakt met de Prins en het verheugt hen, dat zij Hem andermaal in hun midden welkom mogen heten. Zij maken zich daartoe op en zullen alles doen om uitdrukking te geven aan hun diepe gevoelens van hoogachting. Wederom zal het klinken: „Leve de Prins" en dat zij dit menen kan men aan hun stralende gezichten zien.

Oranjeliefde

In het kader van dit artikel kunnen kwalijk namen worden genoemd — het zouden er teveel worden — en als het niet anders kan, laat ons het bij één houden. Dat is de voorzitter van de Oranje Vereniging, dokter J. R. (Coco) Arends, als zovelen een honderd procent Arubaanse Nederlander. Als Oranjeklant — om een populaire uitdrukking te gebruiken — weet dokter Coco Arends wat er in de harten van zijn landgenoten omgaat, maar hij weet ook dit aan de oppervlakte te brengen. Geen wonder dat men hem benoemde tot voorzitter van de Oranje Vereniging. Een enthousiast sportliefhebber, een man die zoekt wat de mensen bindt en vermijdt wat verdeling brengt, is hij overal een gaarne geziene figuur.

Zijn enthousiasme, wijze raadgevingen, doch vooral zijn onwankelbare trouw en aanhankelijkheid aan ons geliefd Vorstenhuis zullen hem weer in de voorste gelederen plaatsen om Z.K.H. Prins Bernhard een waardige ontvangst te bereiden.

Persoonlijke herinneringen van een Bovenwinder

Niemand op Sint Maarten weet wat miss Jane Prinses Juliana aanbood

Als Prins Bernhard op heuvel halt hield, gleden volgauto's langs steile helling naar omlaag!

Sint Maarten. — „Natuurlijk leven er onder de bevolking van de Bovenwindse Eilanden nog herinneringen aan het bezoek van Prinses Juliana in 1914 en van Prins Bernhard in 1950", schrijft ons een onzer trouwe Bovenwindse lezers. „Uiteraard kunnen de mensen hier zich het bezoek van de Prins nog het beste in de geest terugroepen, omdat dit kort geleden is. Maar toch weten de meesten ook nog heel wat te vertellen over het verblijf van de Kroonprinses op Sint Maarten".

In ons algemeen verslag van het bezoek van Kroonprinses Juliana aan de Nederlandse Antillen meldden wij, dat kinderen van Simpsonbaai en Ko... een zangstukje aan de Hoge Bezoekster brachten. Niet allen zullen weten, dat het mejuffrouw Hilda Conner was, die bij deze gelegenheid de dirigeerstok zwaaide.

Het bezoek van de Prinses aan het St. Rose hospitaal was onverwachts en geheel onofficieel. Het gezelschap ontmoette op een gegeven moment een zuster van het hospitaal en toen liet de Prinses vragen of zij de zieken mocht bezoeken. Dit werd natuurlijk gaarne toegestaan, want het is voor een instelling een hele eer wanneer een lid van het Koninklijk Huis er een bezoek aan komt brengen. Doch het eigenaardige geval deed zich voor, dat er in het hele ziekenhuis maar twee zieken waren, omdat de meeste patiënten naar huis waren gezonden teneinde logiesruimte te krijgen voor de leden van het gezelschap van de Prinses. Van de twee achtergebleven zieken stond er nog een bij de poort om de Hoge Gast te verwelkomen. De Prinses kreeg dus wel een duidelijk beeld van de gezondheidstoestand der Sint Maartenaren.

Daar de Prinses St. Eustatius en Saba niet aandeed, waren verschillende bewoners van deze eilanden naar Sint Maarten gekomen om namens de bevolking van deze eilanden van hun liefde en aanhankelijkheid te komen getuigen. Zo kwamen de Zusters van Statius met 40 schoolkinderen en enkele families per Blue Boat na een prachtige tocht op Sint Maarten aan. Zo kwam de Prinses door middel van deze afgevaardigden toch ook nog in aanraking met de beide andere eilanden der Bovenwindse groep. De terugtocht der Statianen verliep inmiddels lang niet zo vlot als de heenreis. De Blue Boat werd door een zware storm overvallen. En allen die die tocht meemaakten, weten nu nog te vertellen, hoe bang ze geweest waren in de golven om te zullen komen.

De Prinses had overigens toch nog een ander contact met de bevolking van Saba en St. Eustatius. Het KLM-vliegtuig „De Meeuw" vloog namelijk met de Hoge Bezoekster aan boord enkele malen boven deze eilanden en strooide kaarten uit waarop een afscheidsboodschap stond. Nog heden ten dage vindt men meerdere van deze kaarten ingelijst aan de muren der huizen hangen!

Interessant is nog het verhaal van een vrouw, miss Jane geheten, die in de deur van haar huis stond, toen de stoet voorbijkwam. Zij vroeg even te stoppen omdat ze de Prinses iets wilde aanbieden. Aan haar verzoek werd voldaan. Nadat zij enkele woorden met Prinses Juliana had gesproken, reikte zij Haar iets toe. Tot nu toe weet niemand op Sint Maarten wat dit geweest is, hoewel het gerucht gaat, dat miss Jane de Prinses al haar juwelen gegeven heeft!

Het is tenslotte nog aardig te weten dat Sint Maarten het eerste van de zes eilanden der Nederlandse Antillen is, dat ter herinnering aan dit historisch bezoek van een telg uit het Oranjehuis, een monumentje oprichtte.

Zes jaar later, namelijk in 1950, bezocht Prins Bernhard alle drie de Bovenwindse Eilanden. Op de middag, dat hij zou aankomen, stond de commissie van ontvangst tevergeefs in de gloeiende hitte van het vliegveld op de komst van het vliegtuig te wachten. Later kwam het bericht door, dat het Prinselijk vliegtuig wegens een motordefect naar Curaçao was teruggekeerd en dat de Prins eerst tegen het donker met een extra KLM-vliegtuig verwacht kon worden. Zo kon de commissie voorlopig onverrichter zake huiswaarts keren en eerst tegen de avond weer in actie komen. Een gevolg van de verlate komst van de Prins was, dat de meeste foto's van dit historisch gebeuren mislukt zijn!

Aan dit bezoek van Prins Bernhard herinnert op St. Maarten nog altijd de brug, die naar de hoge Bezoeker werd genoemd, nadat hij deze officieel had geopend.

Zij die deelnamen aan de tocht over het eiland, welke de Prins na zijn bezoek aan de beide zustereilanden incognito maakte, zullen zich herinneren met welke moeilijkheden zij wegens de slechte staat der wegen te kampen hadden. Zo bleef bij aankomst op Grand Case de derde volgauto in de modder steken, waardoor alle andere auto's van de stoet afgesloten werden van de wagen van de Prins. Pas in Marigot kon de stoet zich opnieuw formeren!

Het gebeurde verschillende malen, dat de Prins, wanneer hij zich boven op een heuvel bevond, stil liet houden om foto's van het prachtige landschap te nemen. De volgauto's moesten dan op de steile helling wachten. En het is toen een paar maal voorgevallen, dat de remmen de wagen niet konden houden en deze op een sukkelgangetje achteruit de berg afgleed!

Overigens deed het de mensen van Sint Maarten goed te zien, hoeveel belangstelling de Prins voor hun mooie eiland toonde. Toen hij langs een weide met schapen en lammetjes kwam, stopte hij opnieuw om het tafereeltje te filmen voor de kleine prinsesjes thuis.

Het deed weldadig aan te zien hoe groot het meeleven van de bevolking van frans Sint Maarten was. Overal hoorde men het "Vive le Prince" en applaudiseerden de mensen, als de stoet voorbij ging.

Natuurlijk weet iedereen op Sint Maarten ook nog te vertellen over het waagstuk dat de Prins uithaalde bij zijn bezoek aan Saba. Doch dat behoeven wij hier niet opnieuw te herhalen, omdat wij daar reeds eerder uitvoerig over hebben geschreven.

Dit waren enkele persoonlijke herinneringen van een bewoner van Sint Maarten aan de vorige bezoeken van Juliana en Bernhard. Ongetwijfeld zullen velen deze zich thans weer in zich wakker roepen, nu dezelfde Prinses Juliana, doch thans als Koningin tesamen met Prins Bernhard op het punt staan opnieuw een officieel bezoek aan alle drie de Bovenwindse eilanden te brengen.

Deze scout-master was een van de vijf-en-zeventig Sint Maartenaren, die de Prinses een stevige (padvinders-) hand kwam drukken. Naast Gouverneur Kasteel (midden) de heer Piet van Leeuwen, toenmalig Gezaghebber der Bovenwindse Eilanden. In de deuropening ontwaart men het Statenlid Voges, toentertijd ondergezaghebber van St Eustatius.

Het geslacht ORANJE in het Koningschap

Souvereiniteit bij acclamatie

Inhuldiging: Verdragssluiting tussen Vorst en Volk

Het heeft eeuwen geduurd, eer de combinatie van deze beide termen in Nederland aan de werkelijkheid beantwoordde. Toch heeft reeds de stichter van de dynastie Oranje-Nassau, Willem de Zwijger, zeer dicht bij de souvereiniteit gestaan. Na de afzwering van de Spaanse koning als landsheer hadden de Staten van Holland, toen de aanbieding van de souvereiniteit aan verscheidene buitenlandse vorsten op een fiasco was uitgelopen of slechts een weigering had uitgelokt, aan hem de titel van graaf aangeboden en hem daarmee de souvereiniteit opgedragen. Maar de onderhandelingen waren nog maar nauwelijks afgelopen en de Prins had nog in de eerste dagen van Juli 1584 in een memorie enige punten aangegeven, die bij de plechtige inhuldiging in het oog gehouden moesten worden, toen het moordende pistoolschot van Balthasar Gerards enige dagen vóór de uitvoering aan alle plannen een einde maakte. Daarmee werd de inhuldiging van een Oranje als souverein voor eeuwen uitgesteld.

Wel stegen de macht en het aanzien van zijn zoons en opvolgers in de stad-houderlijke waardigheid voortdurend en al kreeg Frederik Hendrik de titel „Doorluchtige Hooch geboren Furst" en al was het prinselijk hof in Den Haag een der aanzienlijkste en schitterendste hoven in Europa, waar jonge edelen van alle nationaliteiten zich verdrongen om er te leren wat als des edelmans werd beschouwd, toch bleven de „Hoogmogende Heeren" Staten-Generaal met hand en tand vasthouden aan hun opvatting, dat zij de souvereinen des lands waren, bij tijd en wijle zeer ten detrimente van de prinselijke familie, gelijk bijv. in de tijd van Jan de Witt.

Zelfs veranderde daaraan niets het feit, dat één van Oranje's nazaten, Stadhouder Willem III, met zijn gemalin volgens het traditionele ritueel tot Koning en Koningin van Engeland werd gekroond, al werd hij wegens de zeer beperkte omvang van zijn bevoegheden in het land der Britten spottend Stadhouder van Engeland geheten en om zijn grote invloed op de staatszaken in de Republiek Koning van Holland. Met grote vreugde had men hier te lande van zijn troonsbestijging vernomen. vreugdevuren waren ontstoken en triomfbogen opgericht, vreugdeschoten knalden, terwijl eind Maart 1689 over het gehele land een algemene dankdag werd gehouden. Maar toch kon hij zelfs na een langdurig bestuur nog niet de vervulling van zijn eerzuchtige wens verkrijgen om de erfopvolging in het stadhouderlijke ambt bij zijn kinderloosheid op een naaste verwant te zien overgaan. Dit vorstelijke recht der erfelijkheid bleef voor zijn opvolgers Willem IV en Willem V van de Friese tak der Nassau's weggelegd. Hoe weinig echter hebben deze beide, en vooral de zwakke figuur van de laatste, gebruik weten te maken van de zeer uitgebreide bevoegdheden, die hun door de drang van de omstandigheden en van de sterke Oranje-liefde van het volk waren opgedragen.

Niets liever had het eenvoudige volk gedaan dan Willem V tot monarch te verheffen en onder de druk der aristocratische oligarchie uit te komen, maar hij kon zelfs zijn overgeërfde macht niet handhaven, tenzij met de hulp van het Pruisische leger van zijn zwager. Het was dan ook niet met groot leedwezen, dat men hem enige jaren later voor de Fransen het land zag verlaten, waar hij de toekomst van het volk en van zijn dynastie had verspeeld.

Nederland en Oranje gescheiden

Lang zou de scheiding van Nederland en Oranje duren en de harde druk der bezetting deed veel teleurstelling vergeten. Toen dan ook de overweldiger van Europa in Rusland zijn „Stalingrad" gevonden had en zijn nederlaag nog duidelijk bevestigd zag op het slagveld van Austerlitz, keerden de gedachten van het Nederlandse volk ogenblikkelijk naar Oranje terug. Maar waar een broer van Napoleon de titel van „Koning van Holland" had gedragen, kon men daar een Oranje slechts weer als Erfstadhouder beschouwen? Toen de Erfprins van Oranje-Nassau de 30e Nov. 1813 in Scheveningen landde, dacht hij zelf niet anders dan de voorvaderlijke waardigheid te aanvaarden. Terwijl hij lang bleef aarzelen bij de onderhandelingen over de kwestie der souvereiniteit, door van Hogendorp aangespannen, vermeldde het „Dagblad der Zuiderzee" in een extra-nummer van 1 December uit Amsterdam: „....en heeft het volk terstond, op het hooren van de blijde mare, Z.D. H. als uit éene stem Souverein en Vorst der Vereenigde Nederlanden uitgeroepen." Diezelfde dag reeds hadden de Bijltjes hun wens op dicht gezet en zongen zij langs de straten:

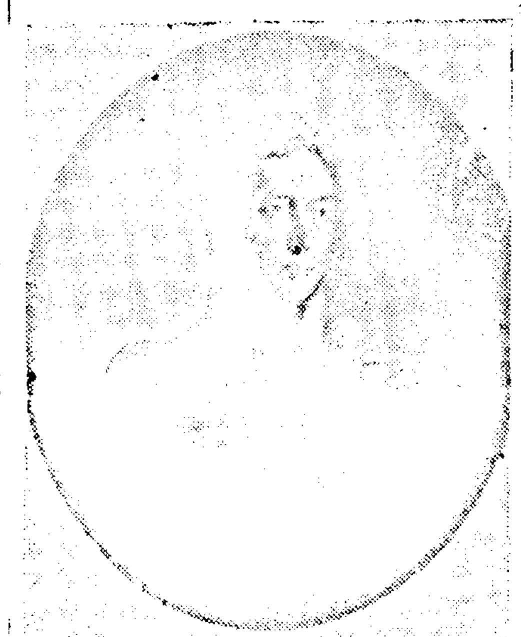
„Leve Willem de Eerste onzen Souverein. De Prins moet Koning van Holland zijn."

Zo ooit, dan had nu de vox populi beslist en was aan Oranje bij acclamatie de Souvereiniteit opgedragen. 2 December werd Willem I in de Nieuwe Kerk te Amsterdam ingehuldigd als Souvereine Vorst. Het was een sobere plechtigheid, die geheel het pompeuze karakter van de ouderwetse kroning miste.

In feite was zij niet anders dan een plechtige verdragssluiting tussen vorst en volk op basis van een grondwet, die de rechten en plichten van beide partijen zou vastleggen. En zo is het sedertdien gebleven.

Willem I. Koning der Nederlanden

Eerst na de terugkeer van Napoleon van Elba proclameerde Willem I zich de 16e Maart 1815 als Koning van Nederlanden en werd hij als zodanig te Brussel ingehuldigd. De Engelse gezant, Clancarty, wiens land vooral de vereniging van Noord en Zuid bewerkt had toonde zich zeer tevreden over de plechtigheid, die op de Place Royale plaats greep: „Nothing could have gone off better, it really was a beautiful sight, and not a single accident occurred", hoewel zijn Franse collega meer gematigd was in zijn oordeel, dat „la pompe de cette cérémonie, vaut être brillante, a été convenable". Een Zuid-Nederlands getuige had veel kritiek: er was zo'n haast gemaakt, dat het verhoog op het plein nog niet eens was afgetimmerd; in het gevolg reden „de mauvais fiacres", terwijl hij in de costuums „nul decorum" kon ontdekken. Maar betekenisvoller was, dat hij „nulle acclamation du peuple" hoorde. Na de eedsaflegging ging de koning te voet naar St. Goedele, waar de plebaan het Te Deum aanhief tegen het verbod van 't bisdom Mechelen in (sic!) Onderweg nam echter geen enkele burger zijn hoed af.

Koning Willem I

Ontevredenheid onder het volk van Brussel meldde een politierapport uit die dagen vanwege het feit, dat men bij de geldstrooiïng slechts koperen en geen enkel gouden muntstukje vond, waarom Willem al direct de koperen konink genoemd werd.

Toch geloven wij, dat een pas na 1830 geschreven verslag met de bewering, dat de koning een kroon droeg van verguld hout met stenen van gekleurd glas en dat de leeuwen op zijn koninklijke mantel van verguld koper waren, meer een door haat ingegeven caricatuur dan een waar ooggetuige-verslag is, al is het zeker, dat de koning in het Zuiden moeilijk dezelfde instemming als in het Noorden kon verwachten: de gebeurtenissen van 1830 wierpen hier hun schaduw vooruit. Zij hebben tenslotte ook koning Willem V tot het onverwachte besluit van zijn troonsafstand in 1840 gebracht, een troonsafstand die blijkens de geschriften uit die tijd, heel wat minder sympathiek meeleven onder het volk wakker riep dan wij nu bij eenzelfde gebeurtenis beleven.

Willem II

Willem II had reeds als prins de liefde van het volk gewonnen. Men zag altijd in hem de roemrijke held van Quatre-Bras en de Tiendaagse Veldtocht waar zijn martiale houding en zijn voorliefde voor het militaire ook aan herinnerde. Zoals Willem I meer een burger-koning was, zo was zijn zoon een soldaten-koning.

Bij zijn troonsbestijging bralde nog een schrijver in ongezuiverd classicisme: „De jeugdige Bataafse Theseus met een enkele slag zijner knods het Nederlands Attica van 't Gallisch roofgedierte bevrijd hebbende, dankte de Nederlander den Almagtige voor het behoud zijner onafhankelijkheid enz." Een paleis te Brussel en een te Tervueren; benevens het „jagtslot" te Soestdijk, aan de prins geschonken, drukten die dank van het volk uit.

Nadat hij de 7e October 1840 bij de onverwachte troonsafstand van zijn vader de regering aanvaard had, opende hij 19 October op plechtige wijze de zitting der Staten-Generaal. Te paard toog hij erheen, maar de aandrang van de volksmenigte was soms zo groot, dat het dier geen stap kon doen. Eindelijk op de 27e November hield hij zijn intocht in Amsterdam. Per trein uit Haarlem aangekomen besteeg hij aan het station met zijn drie zonen de gereedstaande paarden, terwijl de vrouwelijke leden van het koninklijke gezin in karossen volgden. Hij reed door de nieuwe Haarlemmerpoort, die bij deze gelegenheid voor het eerst werd geopend en daarom sindsdien Willemspoort is geheten, tussen een juichende menigte door naar het paleis. De volgende dag had de plechtige inhuldiging plaats op dezelfde wijze als bij Willem I. Vermeldenswaard is, dat toen voor 't eerst vóór de troon een credenstafel was geplaatst, waarop de symbolen van het koningschap lagen uitgestald: de kroon en de scepter met de rijksappel, kostbaar versierde en rijk-bewerkte kunststukken van Nederlandse goudsmeden, die sindsdien iedere inhuldiging hebben opgeluisterd, zoals ook de purperrood fluwelen kroningsmantel, met gouden leeuwen bestikt, door Willem II voor 't eerst gedragen werd. Na de eedsaflegging verlieten de koningen van wapenen de kerk om bronzen en zilveren gedenkpenningen onder het volk te strooien. Vier herauten van wapenen stegen gelijktijdig te paard om op verschillende punten van de stad hetzelfde te doen.

De regering van Willem II is belangrijk om de diep-ingrijpende grondwetsherziening, waarin de verhouding van vorst en volk op een nieuwe leest werd geschoeid. Nauwelijks was dit grote werk volbracht, toen de koning in Tilburg de 17e Maart 1849 plotseling overleed.

Koning Willem III

Willem III

Doordat de troonopvolger in Engeland vertoefde, kon hij pas de 21e Maart na zijn terugkeer in Den Haag met een proclamatie de regering aanvaarden. De intocht en inhuldigingsplechtigheid hadden plaats de 11e en 12e Mei volgens de langzamerhand traditioneel geworden wijze, waarvan mevr. Bosboom-Toussaint ons een breedsprakig „Gedenkschrift" heeft nagelaten.

Als troon gebruikte de Vorst een zetel, die vroeger een fauteuil was in dagelijks gebruik van koning Willem II, van moiré mahoniehout en door de meubelmakers van de Koningin-Weduwe tot een prachtig meubel omgewerkt. In het scharlaken rood fluweel stond met goud het Alziend oog geborduurd, waaronder het naamcijfer van het voormalige koninklijke paar: W.A.P. Willem (II) Anna Paulowna. De schenking staat in de achterkant van de rug geborduurd: „Stoel van Koning Willem II, gegeven door Koningin Anna Paulowna aan Koning Willem III." Volgens Mevr. Bosboom zou Alexandre Dumas als verslaggever de plechtigheid hebben bijgewoond.

Uit alle gelegenheidsgeschriften wordt men wel de spanning gewaar, waarin men leefde. Heel Europa scheen in brand van revolutie te staan. De grondwets-herziening had hier het gevaar gekeerd, maar de nieuwe Koning kreeg nu de taak opgelegd de hervorming toe te passen. Onder zijn langdurige regering ging ons staatsbeleid verder de weg op naar de democratie, al beletten 's konings autocratische neigingen, dat het van een leien dakje ging. De laatste decennia van zijn regering beleefde ons volk een economische bloeitijd. Toen de bejaarde koning 23 November 1890 stierf waren hem zijn drie zoons reeds in de dood voorgegaan, zodat de opvolging op zijn minderjarige dochter overging.

Koningin Emma Regentes

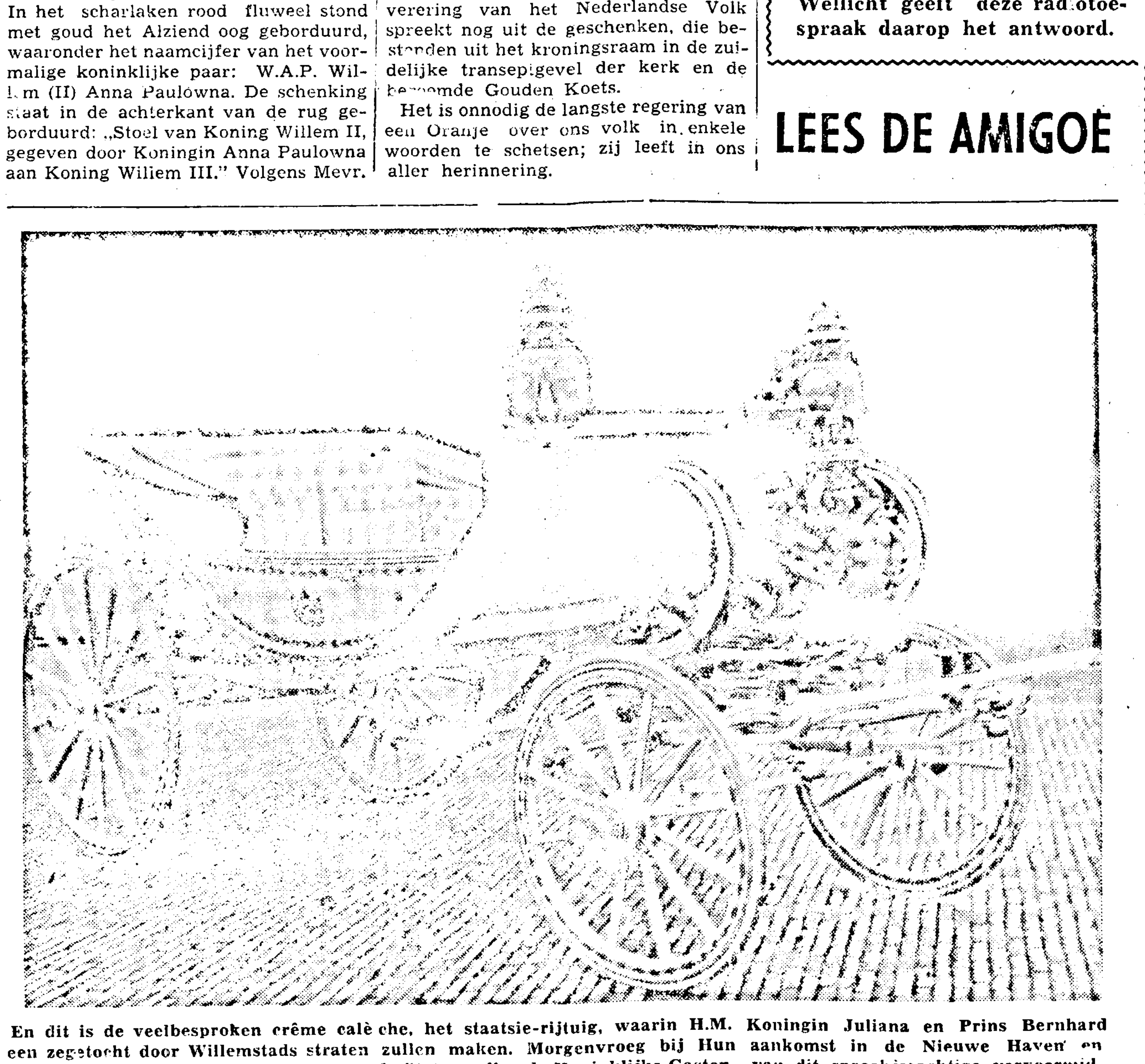
Gedurende acht jaren moest de regering gevoerd worden door de Koningin-Regentes Emma, „the loveliest old lady of Europe", zoals zij later genoemd werd.

Wilhelmina Koningin

Officieus hield de jonge koningin 27 Mei 1891 haar intocht in Amsterdam, waarbij zij ook in de Nieuwe Kerk werd ontvangen en de volgende dag de eerste-steenlegging verrichtte van het nieuwe, naar haar genoemde Wilhelmina-gasthuis. Maar pas bij het bereiken van Haar meerderjarigheid, 31 Aug. 1898, kon zij de regering aanvaarden. Aangezien men deze dag al jaren vooruit had kunnen berekenen, had Amsterdams burgemeester reeds in 1896 een Hoofdcommissie ter voorbereiding van de feestelijkheden ingesteld.

Ouderen onder ons herinneren zich nog de onvergetelijke dag toen de liefelijke, prille verschijning van de jonge vorstin Amsterdam verrukte bij haar intocht, die Zij in strijd met de traditie niet aanving van het station der Hollandse Ijzeren Spoorweg Mij., maar van de Weesperpoort. De volgende dag, 6 September schreed zij te voet onder een berceau van visnetten naar de Nieuwe Kerk voor de plechtige inhuldiging. De verering van het Nederlandse Volk spreekt nog uit de geschenken, die bestonden uit het kroningsraam in de zuidelijke transeptgevel der kerk en de beroemde Gouden Koets.

Het is onnodig de langste regering van een Oranje over ons volk in enkele woorden te schetsen; zij leeft in ons aller herinnering.

En dit is de veelbesproken crême calèche, het staatsie-rijtuig, waarin H.M. Koningin Juliana en Prins Bernhard een zegetocht door Willemstads straten zullen maken. Morgenvroeg bij Hun aankomst in de Nieuwe Haven en morgenmiddag voor Hun bezoek aan de Staten zullen de Koninklijke Gasten van dit sprookjesachtige vervoermiddel gebruik maken.

Drastisch

Parijs. — Parijse politie-autoriteiten hebben bekendgemaakt, dat alle voertuigen, die verkeerd geparkeerd worden en het verkeer hinderen, door politie-kraanwagens zullen worden weggesleept. De voertuigen zullen naar een politie-parkeerplaats worden gebracht, waar de eigenaars hun auto zullen kunnen halen en dan tevens een boete mogen betalen. Deze maatregel is genomen om te pogen het aantal verkeersopstoppingen in de binnenstad te verminderen.

Vorstin die dicht bij het volk staat

Koningin Juliana heeft zich in de jaren, dat Zij de last van het Koningschap op Haar schouders torst, leren kennen als een Vorstin, die heel dicht bij het volk staat en tot dit volk weet te spreken in warm-menselijke bewoordingen, zodat niemand moeite heeft Haar te begrijpen.

Reeds toen Zij nog Prinses was en vooral in de tijd die onmiddellijk vooraf ging aan Haar Inhuldiging als Koningin, wist zij in toespraken en redevoeringen de dingen vaak zo ongecompliceerd en voor iedereen vatbaar te zeggen.

Velen zullen zich nog herinneren de radio-toespraak, die Zij hield in Augustus 1945, toen Zij pas weer in Haar eigen huis Soestdijk was teruggekeerd. Zij sprak daarin o.a. over Haar kinderen en zij verzocht allen die naar Haar luisterden, van hun genegenheid voor de prinsesjes bij voorkomende Openbare gelegenheid niet te veel te doen blijken, om Haar kinderen niet te verwennen. „Verwen ze niet," zeide Zij, „Laat hen vrij in hun dagelijks leventje."

Velen hebben zich afgevraagd, waarom de Koningin Haar kinderen niet meeneemt op Haar reis naar de West. Wellicht geeft deze radiotoespraak daarop het antwoord.

„Er zijn vele en grote vraagstukken, die onze aandacht opeisen in deze dagen, maar ik wil door deze microfoon nu u enige persoonlijke dingen mededelen. Hiermede tracht ik te voldoen aan de grote belangstelling en medeleven in de ziekte van mijn moeder. De longontsteking als zodanig verloopt heel goed. Zij heeft alweer enige malen mogen opstaan en enige besprekingen kunnen hebben. Maar zelf zou ik hier aan willen toevoegen: de oorlogsjaren waren een periode van onafgebroken hard werken voor haar onder grote verantwoordelijkheid. Zeker in de twee laatste jaren heeft zij geen enkele vacantie gehad. De druk en spanning stegen vooral tegen het einde geweldig en toen tenslotte de algehele bevrijding er was, begon een nieuwe phase, met een nieuwe reusachtige taak.

Ik hoop, dat een periode, lang genoeg voor genezing en voor rust, nu verwezenlijkt zal kunnen worden.

Verder wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om u van harte dank te betuigen voor het grootse welkom, dat wij van alle kanten en op allerlei wijze ondervonden, terugkerende in het vaderland. Ook het aantal persoonlijke brieven van vrienden en bekenden, alsook van onbekenden, was zo groot, dat zij met de aanvankelijk beperkte middelen niet alle beantwoord konden worden. Gaarne wil ik er langs deze weg u zeer hartelijk voor bedanken.

Bijzonder was ik overal getroffen, waar ik ook kwam, door de warme belangstelling, die onze kinderen betrof. Waar ik kwam zei men mij: had de kinderen maar meegebracht, wanneer komen zij eens hier?

Natuurlijk zou ik het heerlijk vinden ze overal mee te brengen. Toch zal het practisch niet mogelijk zijn, daar kleine kinderen een rustig en geregeld leven moeten hebben, waarin wat geschiedt in eigen omgeving de grote belevingen voor ze zijn. Maar wel degelijk zullen wij ze naar enkele grote gebeurtenissen in ons nationale leven meenemen en ze een enkele maal een reisje laten maken om ze een indruk van hun vaderland en van zijn verwoestingen te geven. Wij zullen ze allerminst verstoppen. Zelf zijn ze dol op omgang met mensen en andere kinderen.

Wij zijn thans aan het zoeken naar een school voor Trix en Irene. Maar mogen mijn man en ik dan ook, als ouders, een ernstig beroep doen op de vaders en moeder in Nederland en op allen, die in kinderen zien: opgroeiende mensen, die met wijsheid moeten worden behandeld. Verwen ze niet. Zeg al de aardige dingen, die u tegen mij over ze zeide, niet in hun bijzijn. Laat hen vrij in hun dagelijks leventje, kijk niet naar ze, zodat ze het merken. Ik herinner me hoe machteloos en rampzalig je je voelt, als kind, wanneer er een groep of menigte mensen naar je „staat te kijken" en onze kinderen zijn dat helemaal niet gewend, vergeet u dat niet. In één woord: overweldig ze niet door belangstelling en liefde en spring even wijs met ze om — dat vragen we u dringend — als waren het uw eigen kinderen.

Thans ben ik met Trix, Irene en Margriet weer terug in ons eigen huis te Soestdijk — dat grote ogenblik is dan eindelijk gekomen en is in overweldigende dankbaarheid ondervonden. Mijn man is weliswaar thans nog in zijn hoofdkwartier, maar is nu toch weer zeer bereikbaar.

De kinderen voelen zich al helemaal thuis en zijn verrukt over Nederland. Zij hadden in het gastvrije Canada een heel prettig leven en het er in ieder opzicht goed, ja uitstekend, en toch bleven zij zeer Nederlands en leefden altijd toe naar dit grote moment van thuiskomen, thans de twee oudsten.

Wanneer ik nu het grote voorrecht heb weer door mijn eigen huis te lopen, waar de oorlog wel niet spoorloos aan is voorbij gegaan, maar dat bewoonbaar is, worden mijn gedachten steeds getrokken naar de vele huizen in Nederland, die in puin liggen en bij de diepe vreugde van hereniging in het vaderland, denkt men voortdurend aan de velen, naar wier thuiskomst tevergeefs werd uitgezien, of op wie nog steeds in angst wordt gewacht en men beseft des te meer zijn verantwoordelijkheid tegenover dit alles om dan ook zijn uiterste krachten in te spannen en zijn alles te geven in de wederopbouw van ons aller vaderland."